

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/01 (91) ● 4 Ocak 2003 ● 500 000 TL

Halkların emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı öfkesi büyüyor!..

Yeni yılda halklarla omuz omuza savaşı durduralım!

İÇİNDEKİLER

Geride kalan yılın siyasal tablosu:	3
İşbirlikçi hainler ülkeyi boydan boya emperyalizmin hizmetine açtılar!.	4
Bu ülke, bu halk satılık değil!.	5
Amerikancı medya arsızlıkta sınır tanımıyor.	6
Ekonomik ve Sosyal Konsey yeniden sahnede.	7
2002 yılında sınıf hareketi.	8
Grev hazırlığımız satış sözleşmesiyle boşa çıkarıldı	9
2002 yılında kamu emekçileri hareketi.	10
2002 emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadele yılı oldu.	11
Sermaye hükümeti emeğe yönelik saldırılarında pervasızlaşıyor.	12
Ciddiyetsizliğin son perdesi/2 Kürt sorununda kuyrukçu çizgiye resmi dönüş (Orta sayfa).	14-15
Gençlik hareketinin bir yılı.	16-17
Direnen Filistin kazanacak!	19
Takiyyeci Amerikancılar uşaklıklarının gereklerini yerine getiriyorlar.	20
Sendika bürokratlarının savaş karşısındaki tutumu.	21
Ülkenin satışında gelinen aşama	22
Kültürel yozlaşmaya karşı sosyalist kültürü geliştirelim!	23
Almanya'da Hartz Komisyonu ve kadın emekçiler	24
Şakirpaşa İşçi Kültür Evi açılıyor!.	25
Yarım kalmış işler yılı	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/01 (91) ● 4 Ocak 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Yeni bir yıla daha girmiş bulunuyoruz. İnsanlar her yeni yılı umutlu beklentilerle karşılar. Kendileri için iyi ve güzel olan her şeye, bu gelen yeni yılda kavuşmayı umarlar. Ancak sözünü ettiğimiz bu insanlar, iyi insanlar, yoksul insanlar, bizim insanlarımızdır...

Bir de, kendisi için "iyi" olanı elde etme uğruna dünyanın tüm iyi insanların umutlarını karartmaya azmetmiş olanlar var. Yeni yılın ilk aylarında dünyayı kana bulamaya hazırlanan Amerikan emperyalizmi bunların başını çekiyor. Bu batılı haydutun yürüttüğü savaş hazırlıkları, savurduğu tehditler dünya halklarının üzerine kara bulutlar gibi çökmekte, yeni yıla yönelik bembeyaz umutlarını karartmaktadır.

Ancak, devrimcilerin, komünistlerin karamsarlık için ne bir nedenleri ve ne de lüksleri bulunmuyor.

Amerikancı medyanın tek taraflı yansıtma çabaları boşuna. Evet, Amerikan emperyalizmi ağzından köpükler saçarak, boğuk hırıltılar çıkararak dünyayı korkutmaya çalışıyor, bu bir gerçek. Ama bir de gerçeğin öbür yüzü var. Emperyalizmin silahları ve hevesleri ne derece ürkütücü olursa olsun, dünya halkları, işçi ve emekçileri, gençleri her geçen gün artan sayıda kitleler halinde sokaklara dökülerek bu azgınlığı dizginlemeye çalışıyor. Dünya çapında gelişen anti-emperyalist, anti-kapitalist hareket, Irak'a yönelik saldırı tehdit ve hazırlıklarıyla birlikte savaş karşıtı bir harekete evrilerek yükselişini sürdürüyor.

Hareketin bugünkü durumu ve seyri, tüm eksiklik ve zaafına rağmen, sosyalizm idealinin gücünü göstermeye yetiyor. Sosyalizm, her ne kadar bir sınıf ideolojisi ve projesi olsa da, sonuçları itibarıyla işçi sınıfı çıkarlarını aşan ve tüm insanlığı kucaklayan bir gelecek planlar toplumu için. "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm" şiarımız da bunu anlatmıyor mu?

İşte şimdi "büyük insanlık", büyük kitleler halinde barbarların karşısına dikiliyor ve haykırıyor, "Emperyalist savaş barbarlığına son!.." Sosyalistler için, devrimciler için, insanlığın kapitalist-emperyalist

barbarlıktan kurtuluşu uğruna mücadele edenler için bundan daha uygun koşul olabilir mi?

Emperyalistler 2003'ü Ortadoğu ve dünya halklarına zehir etmeye hazırlanıyor. Heveslerini kursaklarında bırakmak boynumuzun borcudur. İdeolojimizin ve programımızın gücünü toplumun yakıcı ihtiyacıyla buluşturmanın ve örgütlemenin zamanıdır.

Zor dönem devrimcileri

Habip ve Ümit

Zor dönem devrimcileri Habip ve Ümit

Çıktı!
Kitapçılarda...

Geride kalan yılın siyasal tablosu:

Amerikan emperyalizminin kucağında emekçilere yıkım, bölge halklarına savaş!

Son yıllarda Türkiye ve Ortadoğu açısından olduğu kadar dünya politikası açısından da tarihi önemde gelişmeler yaşanmaktadır. Kapitalist sistemin çelişkileri temelinde boy veren yeni bir emperyalist saldırganlık ve savaşlar dönemi açılmıştır. Kapitalist ülkeler arası iktisadi ve siyasal rekabet, zengin petrol ve enerji kaynaklarına sahip bölgeler üzerinde kaba ve saldırgan yöntemlerle hakimiyet kurma yarışına dönüşmektedir. Askeri gücüne güvenen ABD emperyalizmi bu saldırganlık yarışının başını çekmektedir. Önümüzde uzanan on yılları kapsayacak dönem, bir yandan emperyalist rekabetin bu baskın eğilimine, diğer yandan ise işçi sınıfının ve ezilen halkların bu saldırganlığa karşı vereceği mücadeleye bağlı olarak biçimlenecektir.

Emperyalist bloklaşmalara paralel olarak gelişen bu çatışmalı süreçte Türkiye gibi bağımlı kapitalist ülkeler, ayakta kalmak için giderek daha fazla emperyalizme bağlanmaktadır. Emperyalistlerle yıllardır sürdürülen kölece ilişkilerde ise bugün artık yeni bir evreye girilmiştir. Zira uzun yıllar sürecektir savaştan emekçiye gelip dayanılmıştır. Pazarlanabilecek her şey ileri sürülmüş, kirli savaş hazırlıklarında son aşamaya gelinmiştir. İşbirlikçi sermaye iktidarı yeni yıla Türkiye'yi Amerikan savaş arabasına sürerek girmektedir. Irak savaşı bu serüvende yalnızca bir ilk duraktır.

"Ekonomik kriz ve iflas batağında ABD emperyalizmine kölece bağımlılığın ne anlama geldiğini, asıl olarak girmekte olduğumuz yeni yılın olayları gösterecek bize." (SY Kızıl Bayrak, 5 Ocak 2002) 2002 yılında yaşanan bir dizi gelişme, geride kalan yılın başında ortaya konulan bu öngörüyle tümüyle doğrulamıştır. Kölece bağımlılığın yarattığı sonuçları bütün açıklığıyla gözler önüne sermiştir. Buna ekleyeceğimiz tek şey, Amerikan emperyalizminin son bir yıl içinde Türkiye üzerindeki çok yönlü egemenliğini pekiştirmiş ve onu kirli ve haksız savaşın bir üssü ve piyonu haline getirmiş olmasıdır.

Krizden kurtulma çabaları sonuçsuz kalmaya mahkum

Sermaye iktidarı 2002 yılına peşpeşe yaşadığı iki krizin sürmekte olan sarsıcı etkisi, yıpranmış bir hükümet tablosu ve 11 Eylül saldırısının ardından ABD emperyalizminin estirdiği savaş rüzgarlarının gölgesinde girmişti. Bir önceki yılda ekonomide yaşanan yüzde 10 küçülmenin yarattığı tahribat 2002 boyunca giderilemedi. Krizlerin süren etkileri servet ve sefalet kutuplaşmasını daha da derinleştirdi. Konunun uzmanı iktisatçılar, peşpeşe yaşanan bu krizlerin yarattığı toplumsal sefaletin ancak 2. Dünya Savaşı'ndaki koşullarla kıyaslanabilir olduğu değerlendirilmesini yaptılar.

Bizzat İMF eliyle sürüklendiği bu çöküşün etkilerini sınırlamak için sermaye devleti bir taraftan yeni krediler için İMF kapılarını aşındırırken, diğer taraftan da ABD'nin Afganistan saldırısına destek vererek savaş rüşvetinden yararlanma yolunu seçti. Ecevit bu amaçla 15 Ocak 2002'de ABD'ye bir ziyaret gerçekleştirdi. ABD iktisadi çöküş eşliğinde kendisine el açan Türkiye'yi, kendi kirli savaşına destek sunması karşılığında destekleyeceğini "stratejik ortaklık" safatasıyla daha pervasız biçimde ifade etmeye başladı. Yapılan pazarlıklar sonucu Türkiye'nin Afganistan'daki ISAF komutanlığını devralması kararlaştırıldı.

Irak savaşında Türkiye'nin oynayacağı rolün çerçevesi de bu görüşme trafiğinde kaba hatlarıyla

belirlendi. Ecevit, "Irak'a yönelik bir savaş durumunda, biz istesek de istemesek de katılmak zorunda kalırız" diyerek, aslında sermaye iktidarının Amerikan emperyalizmine uşakça bağımlılığının yarattığı çaresizliği ifade etmiş oldu. Ordunun kurmay takımının da katılımıyla yıl boyunca bu ziyaretler sürdü.

2002 yılında tüm toparlanma çabalarına rağmen krizin etkileri bertaraf edilemedi. Yüzde 6 olarak ifade edilen ekonomik büyümenin hiçbir biçimde emeğiyle geçinen milyonların yaşamında bir karşılığı olmadı. İstihdam artırılamadığı gibi işsizlik büyüdü, ücretlerdeki reel kayıplar devam etti. Temel tüketim mallarındaki zamlar ise azalmaksızın sürdü. 2003 yılı için yapılan tahminler, ekonomik büyümenin aynı hızda devam etmesi durumunda bile yaşanan krizlerin etkilerinin giderilemeyeceği yönündedir. Daha şimdiden 1998 yılındaki ekonomik büyüme düzeyini yakalamak için bir kaç yılı feda etmek gerektiği öne sürülmektedir.

Sermaye devleti, bu yıl içinde İMF'nin 4.2 milyar dolarlık kredisine karşın 65.8 milyar dolarlık iç ve dış borç ödemesiyle karşı karşıya. Tüm vergi gelirlerinin borç ve borç faizi ödemelerine ayrılması durumunda bile, ödemeler aleyhine yüzde 3'lük bir açık meydana geleceği hesaplanmaktadır. Yeni hükümet bu açığı kapatmak için sıkı bir ekonomi politikası uygulamak üzere kolları sıvamış bulunuyor. Temel tüketim maddelerine zam, yeni vergi kalemleri, vergi oranlarının artırılması ve kamu harcamalarının kısıtlanması başvuru tedbirlerin başlıcaları. Bunu, enflasyon oranının altında belirlenecek düşük ücret politikaları tamamlıyor. Tüm bunlara savaş ortamının yaratacağı ekonomik daralma, yoksullaşma ve diğer hak kayıpları da eklendiğinde, emekçi yığınları nasıl bir yıl ve ne türden koşullar beklediği daha iyi anlaşılır.

Seçimlerle açığa çıkan tepkilerin anlamı ve siyasal istikrar arayışı

Mayıs ayından itibaren Ecevit'in hastalığını öne çıkararak yeni bir hükümet arayışına giren emperyalist odaklar ve sermaye cephesi, meclisten yeni bir hükümet çıkaramayınca zorunlu olarak erken seçimde karar kıldılar. 3 Kasım seçimleri son 22 yılın gelişmelerine ışık tutması bakımından dikkate değer sonuçlar çıkardı ortaya. Bunlardan ilki, İMF'nin noteri gibi çalışan 57. Hükümet partilerinin ve daha önce hükümette bulunan diğer ikisinin (DYP ve SP) sandığa gömülmesidir. Bu, farklı eğilimlerden seçmen tabanının İMF'ci partilere, İMF yıkım politikalarına verdiği ortak bir tepki anlamına geliyordu. Çok önemli bir seçmen kitlesi ise bu tepkiyi sandığa gitmeyerek (toplam seçmenin %22) ya da sandıkta hiçbir partiye oy vermeyerek (2.5) dile getirdi.

Son on yılda ancak iki üç partinin biraraya gelerek oluşturduğu koalisyon hükümetleriyle yol almaya çalışan sermaye iktidarı için AKP'nin tek başına hükümet kurması bir şans olarak görülebilir. Bu, elbette AKP'nin kullanılma, yani yıpranma süresiyle sınırlı bir şanstır. Sosyal yıkım programının ve savaşta oynanacak rolün gereklerini yerine getireceği taahhüdüyle işbaşına gelen AKP'nin ise, kendi tabanını oyalayacak bir takım sınırlı açılım ve manevralara girişmesi dışında, temel hiçbir konuda bu taahhüdünün dışında hareket etme şansı bulunmuyor. O, müslüman bir komşu ülkeye açılan emperyalist savaşta taşeron olarak kullanılacak olmanın yarattığı tepkilerle, daha şimdiden kendi tabanı nezninde bile ciddi bir yıpranma sürecini yaşıyor. Yine, milletvekili

dokunulmazlığına dokunmayarak; vurguncular için mali milatı kaldırarak ve şeffaf ihale yarasını uygulamayarak; İMF programına kaldığı yerden devam ederek, diğer hükümetleri aratmayacağını daha şimdiden göstermiş bulunuyor. Bu veriler, AKP'li hükümetin de ömrünün çok uzun olmayacağını gösteriyor.

Suya düşen AB üyeliği hayalleri ve Kıbrıs'ta çözümsüzlük

Sermaye iktidarı AB üyeliği için 12 Aralık'ta yapılan zirvede de çok yönlü açmazlarla karşı karşıya kaldı. Yıl sonunda yeni hükümetle AB kapısını aşındıran sermaye devleti, bir kez daha bekleme odasına alındı. Avrupalı emperyalist ülkeler, ABD kucağında bir Türkiye'yi üyeliğe almayacaklarını bir kez daha gösterdiler. Destek için Bush'tan talep edilen yardımlar da fayda etmeyince AB üyeliği üzerinden estirilen iyimser hava çok kısa bir süre içinde yerini savaş rüzgarlarına bıraktı. Türkiye'nin ABD'nin emrinde savaşa girmesi ise üyelik için sürdürülen müzakerelerini daha da olumsuz bir yönde etkileyecek.

Öte taraftan 12 Aralık Kopenhag Zirvesi'nde Güney Kıbrıs'a üyelik tarihi verilmesiyle Türkiye, Kıbrıs sorununda her geçen gün daha fazla köşeye sıkışıyor. Kıbrıs'ın yerli halkının Türkiye'nin Kıbrıs konusunda izlediği uzlaşmaz politikaya yönelik tepkileri ise artarak sürüyor. Gelişmeler, sermaye iktidarının Kıbrıs adasındaki eski konumunu artık eskisi gibi sürdüremeyeceğini gösteriyor. En başta da uçları giderek belirginleşen kendi içindeki çatlaklar nedeniyle.

Emperyalist savaşa dayalı hesapları boşa çıkaralım

Yıllardır iktisadi krizler ve siyasal istikrarsızlık içinde debelenen sermaye iktidarı her şeye rağmen yaşadığı krizin faturasını işçi ve emekçilere yükleyerek yol alıyor. Fakat bunun maliyeti işçi ve emekçi yığınlarının her geçen gün düzen siyasetinden uzaklaşması oluyor. Gerek baskı ve terör, gerekse sendikal bürokrasinin işbirliği gibi araçlar ise düzenin işine uzun vadede yarayacak araçlar değil.

Bu noktada bir kez daha Türkiye kapitalizmi çareyi emperyalistlerle kölece ilişkileri derinleştirmekte, sırtını özellikle ABD'ye dayamakta buluyor. Emperyalizmle kölelik ilişkilerini derinleştirebilmenin ise düne göre farklı koşulları var artık. Dün iktisadi ve siyasal kölelik koşullarını kabul etmek yeterli olabiliyordu. Bugün ise emperyalistler, (güncel plan da bu ABD emperyalizmi oluyor) bağımlı ülkelere gerektiğinde sıcak savaşlara katılmalarını şart koşuyorlar. Türkiye burjuvazisi, bu yeni koşula da boyun eğdiğini, gerektiğinde ABD çıkarları uğruna savaşta da yer alacağını son bir yılın gelişmeleri üzerinden göstermiş bulunuyor. Böylelikle de kendi geleceğini emperyalizmin paralı askerliğine bağlamış oluyor.

Tarih bize işçi ve emekçileri savaş ateşinin içine süren burjuvazinin çoğu zaman kendisinin o ateşte yandığını; emperyalist savaşların pekala devrimci gelişmelerin önünü açabildiğini de öğretiyor. Emperyalist savaş tehlikesi bir şekilde bertaraf edilemezse eğer, önümüzdeki dönemde işçi sınıfı ve emekçilerin önünde bu kez tarihin öğrettiğini bir kez daha yaşama geçirme; emperyalizmi ve işbirlikçi sermaye iktidarını bu savaşın ateşinde yakma sorumluluğu duruyor demektir.

ABD uşakları kirli pazarlıkları tamamlamak üzereler...

İşbirlikçi hainler ülkeyi boydan boya emperyalizmin hizmetine açtılar!

Amerikancı AKP hükümeti Genelkurmay'la tam bir uyum içerisinde savaş hazırlıklarını sürdürürken, Başbakan Abdullah Gül aracılığıyla "biz savaş istemiyoruz, barışçı bir çözüm için tüm koşulları zorlayacağız" teranesini tekrarlıyor. "Henüz savaş kararı almadık" diyerek kitlelerin tepkisini yatıştırmaya çalışıyor. Gerek güçlenmekte olan savaş karşıtı tepkiler, gerekse AKP'nin kendi içinde savaş karşıtı bazı "çatlak" seslerin çıkması, hükümeti ihtiyatlı açıklamalar yapmaya zorluyor. Bu yalan kampanyası, bir yandan Türk burjuvazisi adına ülkeyi yönetenlerin içinde bulunduğu çıkmaza işaret ederken, diğer yandan emperyalist savaş karşıtı öfkenin eylemli tepkiye dönüşmesini engellemeyi amaçlıyor.

Pazarlıklar kapsamında Ankara'yı ziyaret eden son ABD heyetinin başında Dışişleri Bakan Yardımcısı Mark Grossman ve Hazine Bakan Yardımcısı John Taylor bulunuyordu. Savaşta Türkiye'nin göreceği maddi zararı hesaplamak için Hazineden Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan, Hazine Müsteşarı Faruk Özalp, Merkez Bankası ve Dışişleri Bakanlığı yetkilileri ile uzun süren görüşmeler yapıldı. Ardından Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ve Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Uğur Ziyal ile pazarlıklar devam etti. Görüşmeler sonrasında basına herhangi bir açıklama yapılmadı. Ancak devlet içinde etkin ilişki ağına sahip olan sermaye kalemşörleri, yapılan pazarlıklarda anlaşmaya yaklaşıldığını "müjdelediler". Yazdıklarına göre, savaş kundakçılarının verdiği rakam ile Ankara'daki uşaklarının talep ettiği arasında fazla bir fark kalmamış.

İddialara göre ABD fiyatı 20 milyar dolara çıkarmış. Zaten işbirlikçi uşakların da 28 milyar dolar istediği daha önce aynı kalemşörler tarafından yazılıp çizilmişti. Yine de bazı sorunlar varmış; ABD söz konusu rakamı kredi olarak vermek isterken, "dini bütün" hükümet ve "laik" generaller bu parayı borçların silinmesi karşılığında ya da nakit olarak tahsil etmek istiyorlarmış. Bu haberlerle, Türk hükümetinin ne kadar başarılı olduğu ve geçmişten çıkardığı derslerin ışığında çok sıkı bir pazarlık yapıldığı anlatılmak isteniyor.

Bu paranın verilip verilmeyeceği bir yana, verilse bile bunun emekçileri ilgilendirmeyeceği çok açık. Söz konusu pazarlıkların doğrudan sermaye adına (Türkiye'nin savaşa girmesi gerektiğini açıkça savunan Rahmi Koç gibileri) yapılıyor. Ayrıca hiçbir onurlu emekçi, mazlum bir halkın yıkımı üzerinden elde edilecek bir kazanç ortak olmayı düşünemez. Bu yönüyle emekçiler bu tür pazarlıklardan ancak tiksinebilirler.

Daha çok kâr uğruna hiçbir vahşetten kaçınmayan emperyalist haydutlar, on milyarlarca dolar krediyi hiçbir uşağına kara kaşı kara gözü için dağıtmaz. Para ve kredi karşılığında tüm isteklerinin karşılanmasını bekler. Üstelik yerine getirilmesini istedikleri talepler yıllarca, hatta belirsiz bir zamana kadar geçerli olacak içerikte. İşgalci Amerikan askerleri en az 5 yıl süreyle bu toprakları çiğneyecekler, ülkeyi silah deposu/çöplüğü haline getirecekler ve sadece Irak halkına karşı değil, tüm bölge halklarına karşı bir saldırı üssü olarak kullanacaklar, vb...

Basına yansıdığı kadarıyla, ABD'li savaş kundakçıları Irak'a saldırı üssü olarak Silopi-Şırnak hattını belirlemişler. Bu üsde 80 bin civarında ABD askerinin barınması planlanıyor. 40 bini saldırıya doğrudan katılırken, geriye kalanlar bölgede konuşlanacak. Ankara'daki uşaklar bu rakamı düşürmeye ya da geçişlerin gruplar halinde yapılmasını sağlamaya çalışıyorlar. Böylece anti-emperyalist tepkinin hafifleyeceğini hesaplıyorlar. Tabii generallerin başka sıkıntıları da var. En basit ekonomik-demokratik hak arama mücadelesini bile "milli güvenlik" kapsamında ele alan ve azgınca saldıran bu zihniyet, Amerikan emperyalizminin en modern silahlarla donatılmış 80 bin askerinin birden ülke topraklarını üs haline getirmesini izah etmekte –sermaye medyasının desteğine rağmen- zorlanacaktır. İster toplu olarak gelsinler, ister gruplar halinde, özünde değişen hiçbir şey yok. 50 yıldır emperyalizmin bekçi köpekliğini yapanlar şimdi de tüm ülkeyi komşu bir halkın yıkım ve katliamı için bir üs haline çevirecek savaş hazırlığına onay vermeye hazırlanıyorlar.

ABD işgal kuvvetlerinin kısa süreliğine gelmeyeceği açık. Savaş çetesinin dillendirdiği süre şimdilik 5 yıl. Ancak ABD emperyalizminin son yıllarda askeri olarak üslediği/işgal ettiği hiçbir ülkeden bir direnişle karşılaşmadan çekilmediği hesaba katıldığında, asıl niyetin bu bölgede kalıcı bir askeri güç konumlandırma olduğu daha iyi anlaşılır. Ortadoğu gibi "istikrarsız" bir bölgede işgalcilerin nelerle karşılaşacağı önden kestirilemeyeceğine göre,

ülkemizde üstlenen Amerikalı haydutların yeni dayatmalar gündeme getirmeleri zor olmayacaktır. 6 aylık bir süre için kurulduğu iddia edilen "Çekiç Güç"ün süresinin 11 yıldır her 6 ayda bir yeniden uzatıldığı unutulmamalıdır.

Emperyalist savaş kundakçılarının bir de özel talepleri var. Bu, ABD askerlerinin işleyecekleri suçlardan dolayı Türkiye'de yargılanmamaları. Zira işgalci ABD askerlerinin buldukları her ülkede cinayetten tecavüze kadar pek çok suç çetesine sahip oldukları biliniyor. Böylece bu çapulcular üslandıkları bölgelerdeki halkların başına bu yönüyle de bela olacaklar.

Bu işgalci kuvvetin her türlü lojistik ihtiyaçlarının karşılanması, silah, cephane ve yedek parça sevkiyatı için neredeyse bütün ülke sathı ABD'lilerin kullanım alanına açılacak. Kısacası Bush'un savaş çetesi ülkeyi babalarının çiftliği gibi kullanmayı hedefliyor. Havaalanları ve üslerinin yanı sıra limanlar ve demiryolları da Amerikan emperyalizminin emrine amade olacak.

Bu arada savaşa fiilen katılmak için Türkiye'den ne düzeyde asker talep edildiği bir sır gibi saklanıyor. Washington'daki efendiler, "sızma birlikleri" adı altında, bölgeyi yakından bilen Kürt, Türk bazı asker, peşmerge ve korucuları kılavuz olarak kullanmak istediklerini açıkladılar. Kuzey Irak'ta bulunan TSK mensubu askerlerin kesin sayısı ise şimdilik açıklanmıyor. Onbinlerle ifade edilen bu rakamın savaşın başlamasıyla katlanacağı açık.

Yoğun savaş trafiğinin yaşandığı, peşpeşe

zirvelerin toplandığı Ankara'da, ABD tarafından dayatılan bu isteklerin kitlelerin tepkisi ile karşılaşmadan nasıl karşılanacağı tartışılıyor. Genelkurmay, dışişleri bürokratları ve hükümetin başındakiler tam bir mutabakat içinde "devlet politikası"nı hayata geçirmek için hazır durumdadır. Belirleyici kararlar Genelkurmay'ın tasarrufuna bırakılmış durumda. Son MGK toplantısında, bundan sonra ABD ile görüşmelerin doğrudan Genelkurmay tarafından yürütülmesi kararlaştırıldı.

"Savaş istemiyoruz" açıklamalarına karşın sıra meclisin ikna edilmesi noktasına gelmiştir. Göstermelik de olsa meclis kararı gerektiği için milletvekillerinin onayı zorunlu. Bunun için düşünülen formül gizli oturum. Savaşa "muhalif" olan milletvekilleri savaşa lehine parmak kaldırmak için ne tür yöntemlerle ikna edilecek? Kamuoyu bu sorunun cevabını bilemeyecek, zira bu iş kapalı kapılar ardında halledilecek. Ama parmakların savaşa lehine kalkacağı, meclisin yasal bir kılıftan öte bir yaptırım gücüne sahip olmadığı açıktır.

Savaş hazırlığı kapsamında atılan son adım Başbakan Abdullah Gül'ün düzenlediği toplantı oldu. Toplantının ertesi günü (31 Aralık '02) çıkan gazetelerin manşetlerinden de anlaşılacağı gibi, sermaye basını kamuoyunun savaşa hazırlanması için seferber edilecek. Amerikan yönetiminin savaşa lehine propaganda yapmaları için gazete, radyo ve TV gibi iletişim araçlarının köşe başını tutanlara rüşvet dağıtacağı açıklanmış, bu fon için on milyonlarca dolar tahsis edilmişti. Türk basınındaki kalemlere bu rüşvetten ne kadar pay düşeceğini bilemeyiz, ama emperyalist savaşa destek vermek için seferber olacakları yeterince açık. "Ünlü" köşe yazarlarının çoğu savaşı gerekçelendirmek için kolları sıvadılar bile.

Amerikan emperyalizminin utanç verici dayatmalarını sineye çekmek zorunda kalan, Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulması korkusunu üzerinden atamayan, Musul-Kerkük petrolünün Kuzey Iraklı Kürtler'in denetimine geçebileceği ihtimaline bile tahammül edemeyen egemenler, sonuçta savaşa katılmaktan yana. Sermaye devletinin asker-bürokrat kesimi savaşa katılmak için BM'nin Irak'a savaş ilan etmesini talep ediyorlar. Güya, BM bu yönde bir karar alırsa Türk devleti savaşa destek vermek zorunda kalacak. Savaş karşıtı kitleleri ikna edebilmek için buna ihtiyaç duyuyorlar.

Sıradaki Ankara ziyaretçisi ABD Genelkurmay Başkanı Myers. Görüldüğü kadarıyla savaş pazarlığı en üst düzeyde devam edecek. MGK'nın görüşmelerde yetkili kıldığı Genelkurmay Başkanlığı ile haydut başı Bush'un Genelkurmay Başkanı savaşa ilgili son detayları başbaşa görüşecekler. Tabii her zamanki gibi kapalı kapılar ardında. Bu arada TSK'nin Amerika ve İsrail orduları ile birlikte şu sıralar yaptıkları ortak tatbikat gözönüne alındığında, savaş hazırlığının vardığı boyut daha iyi anlaşılır.

Görüldüğü gibi emperyalizme uşaklık, yayılmacı emeller ve Kürt halkına düşmanlık temelinde emperyalist savaşa dönük hazırlıklar tüm hızıyla sürüyor. Ankara'daki ABD uşakları ülkemizi hızla, komşu Irak halkıyla başlayacak ve tüm Ortadoğu halklarını hedef alacak bir yıkım savaşının içine sürüklüyorlar. Eğer bu hain işbirlikçilere dur denilemezse, bu kirli savaşta aktif rol oynayacaklarından şüphe edilmemelidir. Zira Kore'den Afganistan'a kadar geçen 50 yıllık süreçte defalarca emperyalizme uşaklıklarını, halkları hedef alan saldırılara fiilen katılarak ispat etmişlerdir.

Irak'ı hedef alan bu savaşta emperyalizme uşaklığın yeniden ispatı, işçi sınıfı ve emekçilere öncekilerle kıyaslanamaz bir faturaya malolacaktır. Dolayısıyla tüm güç ve olanaklar bu haksız ve kirli emperyalist savaşa karşı mücadele için seferber edilmelidir.

Bu ülke, bu halk satılık değil!

Uluslararası bir meşruiyet taşıdığı koşullarda ABD'nin Irak'a yönelik savaşına destek vereceğini açıklayan sermaye hükümeti ve ordusunun bu gerekçesi dayanaktan yoksun ve ikiyüzlüce. Çünkü bu gerekçeye dayanarak desteklediği ABD, gerçekte uluslararası hukuku en çok ihlal eden ülkedir.

11 Eylül'den bu yana bu durum çok daha açık hale gelmiştir. Uluslararası ceza mahkemelerinin kararlarına uymayan, ABD'dir. Karbondioksit gazının kullanımını azaltmaya yönelik Kyoto Protokolü'nü imzalamayan ve yine daha bu ay işkenceyi önleme protokolünü imzalamayı reddeden de, ABD'dir. Bütün bunlar bir yana, Irak meselesinde bile BM kararlarına uymayan ülke de ABD'dir.

Tüm bunlarla karşılık, kapılarını Birleşmiş Milletler'e ve silah denetçilerine açıp, kimyasal-nükleer silah bulundurmadığını ve üretmediğini göstermesinin ardından, Irak'ın uluslararası hukuka ve meşruiyete uymadığı gerekçesi her türlü dayanaktan yoksun kalmıştır.

Hal böyle olunca, Türkiye'yi yönetenler için bugün ülkeyi ABD'nin savaş arabasına bağlamanın yeni kılıfı, sözüm ona "ulusal çıkarlar" olmaktadır.

Bir yandan havaalanları, limanlar, üsler, topraklar, kısaca eldeki tüm imkanlar ABD'nin hizmetine sunulurken, diğer yandan ise henüz "savaş kararı almadık" diyerek zaman kazanılmakta ve sermaye medyası aracılığı ile ABD safında savaşa katılmanın ülkenin çıkarları gereği olduğu yalanı propaganda edilmektedir. Böylece ABD'ye uşakça bağlılığın ve girişilen kirli pazarlığın üstü örtülme istenmektedir.

Ancak ne hükümetin son zamanlardaki "savaşa katılma kararı almadık", "savaş istemiyoruz" yönlü söylemleriyle yapmaya çalıştığı manevralar, ne de medyada Türkiye'nin stratejik önemine vurgu yapıp "savaşa girersek kârlı çıkarız" mantığı üzerinden yapılan propaganda, bu gerçeği gizlemeye yetmemektedir. Sermaye devleti deyim yerindeyse minareyi kılıfına uydurmaya çalışmakta, ama başaramamaktadır.

Savaşa katılma kararının gizlenmek istenmesindeki asıl neden, hiç kuşkusuz Türkiye halklarının büyük çoğunluğunun emperyalist savaşa karşı olmasıdır. ABD'ye bağlı kurumların yaptığı kamuoyu yoklamaları dahi Türkiye halklarının yüzde 85'inin savaşa karşı olduğunu göstermektedir. Henüz savaş karşıtı güçlü bir kitle hareketi olmasa bile bölge halkları arasındaki köklü tarihi ve kültürel bağlar ile bölgede yaygın Amerikan karşıtlığı, bu açıdan sermaye devleti için ciddi bir sıkıntı kaynağıdır.

Bu sıkıntıdan dolayıdır ki, savaş gündemli olarak toplanan son MGK toplantısı sonrası, "Türkiye'nin Irak'a hareket için BM onayı istediği" kararının alındığı açıklanması yapıldı. Ancak bir yanda bu açıklama yapılırken, diğer yanda ABD Türkiye'ye askeri sevkiyat yapmakta, ABD askeri uzmanları kullanmak istedikleri üslerde ve limanlarda incelemelerde bulunmakta, gerekli önlemleri almaktadır. Tüm bunlar, yapılan açıklamanın ikiyüzlülüğünü gözler önüne sermektedir.

1991'deki Körfez Savaş sırasında Akdeniz Bölge Komutanı olan ve 1974'teki Kıbrıs

harekatına komutan olarak katılan emekli Koramiral Atilla Kıyat, sermaye devletinin içine düştüğü bu sıkıntılı durumu, 20 Aralık '02 tarihli *Radikal* gazetesinde yayımlanan röportajında şu sözlerle ifade ediyor:

"Soru: Bize savaşa katılma kararı verilmediği söyleniyor, yanıtılıyor muyuz?"

- Kapalı kapılar ardında verilen bu kararı sahiplenecek makam bulunmakta güçlük çekiliyor. Verilen kararın halka nasıl anlatılacağına karar veremiyoruz biz. Çünkü yüzde 85 savaşa karşı....

Soru: Son MGK toplantısında Türkiye'nin Irak harekatı için BM onayı istediği ortaya çıktı.

- Resmi bildiri bu. Bence bu açıklama içerideki kararın yansıması değil 'BM kararı gerekiyor' sözü uzun zamandır çeşitli kademelerde dile getiriliyor. Böyle bir açıklama için bu kadar saat toplanılması gerekmezdi. Türkiye bu savaşa ABD'nin yanında girdiği taktirde dünya kamuoyuna dönüp 'ben bu savaşı durdurmak için elimden geleni yaptım' demek istiyor. Türkiye savaştan sonra da aynı coğrafyada yaşayacak. Türkiye bir İslam ülkesi, sizden nefret edecek nesillerin hemen yanı başımızda büyümesi hoş değil...

Soru: Türkiye'nin bu savaşta bir rol seçme şansı var mı? Yoksa Amerika'nın istediği her neyse onu yapmak zorunda mı?

- Türkiye'nin fazla seçeneği yok. Türkiye harb etmeyi hiç düşünmediği bir komşusuyla belki de bir süper gücün iradesiyle savaşa girecek.

Sermaye devletinin ABD'ye kölece bağlılığından dolayı savaşa girmek dışında başka bir şansının olmadığını; bugün emekçi halkın tepkisinden çekinip savaşa katılma kararını resmi olarak dile getirmekten kaçındığını; bunun yerine savaşa katılmayı haklı gösterecek gerekçeler uydurmaya çalıştığını, tüm bu gerçekleri emekli Koramiral Atilla Kıyat'ın açıklamaları da doğrulamaktadır.

Ancak sermaye devleti bununla yetinmemekte savaşa yönelik hazırlıklarını her türlü ihtimali gözönüne alarak yapmaktadır. Bugün savaşa katılmanın gerekçesi yapılan ve medyada çok yönlü bir propaganda konu edilen "ulusal çıkarlar", "ülkenin çıkarları", "uzun vadeli kazançlar" vb. gerekçelerin, savaşın başlamasıyla birlikte işçi ve emekçiler için hiçbir inandırıcılığı kalmayacaktır. Bunun bilincinde olan sermaye devleti, bir taraftan da savaşa karşı oluşabilecek tepkilere karşın devlet terörü ve baskısını arttıracığının sinyallerini vermektedir. Son MGK toplantısında masaya yatırılan görüşlerden biri de savaş karşıtı bir kitle hareketinin gelişmesi durumunda alınacak önlemlerdir. Başbakan Abdullah Gül'ün "tabanımızın büyük bir bölümü savaşa katılmamıza karşı, ancak taban karşı olsa da, eğer söz konusu olan ülke çıkarlarıysa tabana rağmen bu savaşta yer alırız" sözleri de, bu konuda kendi tabanı ve ötesinde savaş karşıtı muhalefete açık bir uyarı anlamını taşımaktadır.

Amerikancı medya arsızlıkta sınır tanımıyor...

Emperyalist savaş ve sömürge basını

Yaklaşan Irak savaşı karşısındaki tutumuyla Amerikancı medya, Kurtuluş Savaşı yıllarının mütareke basınına bile aratıyor.

Artık bunlara Türk basını demek mümkün değil. Medya'da yazılıp-çizilenlere, savunulanlara bakıldığında, sanılır ki Amerikan basını izliyoruz. Olay tümüyle Amerikan emperyalizminin çıkarları, istekleri, emelleri doğrultusunda ele alınıp yorumlanıyor. Yani, tam bir emperyalist "anayurt savunusu" söz konusu. Amerika dışında hiçbir ülke ve halkın (Türkiye'nin ve saldırı hedefi Irak'ın ve halklarının) hiçbir önemi yoktur onların gözünde. Varsa yoksa ABD çıkarları. Savaşın faturası bile ABD üzerinden hesaplanıyor. Ne kadar asker kaybedecek, ne kadar para harcayacak vb., vb... Amerikan saldırısının Irak'ta kaç sivilin ölümüne yol açacağı, evleri, okulları, hastaneleri, fabrikalarıyla baştan başa yıkılacak bir ülkenin yeniden inşasının bu halka ne bedeller ödettireceği hiç gündeme getirilmiyor. Aynı şekilde, Amerikan askeri olmasını hararetle savundukları Türk ordusunun, Amerikan çıkarlarını savunmak üzere gireceği komşu bir ülkenin topraklarında kaç genci bırakacağı da hesaba katılmıyor.

Buradan bakışla Amerikancı medyanın, mütareke basınına baskın çıkan (çünkü aynı kapıya çıksa da onlar manda, yani koruma istemeyi savunuyorlardı; bunlar ise katıksız birer sömürgeciler) müstemlekeciligi insanın midesini bulandırmaya yetiyor.

Zaten böyle dönemler kimin ne olduğunu, neyin ve kimin hizmetinde olduğunu ve bu hizmete onları iten etkenleri de olanca çıplaklığıyla ortaya döker. Durumdan sebeplenme yarışında birbirlerinin kirli çamaşırlarını sergilemekten de kaçınmazlar. Nitekim, 18 Aralık tarihli *Radikal*'de yayımlanan "Medyaya Bush rüşveti" başlıklı haber "bizim" medyadaki Amerikan aşkıının sebeplerine ışık tutması açısından önem taşıyor. Bu haberde Amerika'nın, "imajını düzeltmek için **doğst** ülkelerdeki gazetecilere **rüşvetle** haber yazdırmayı da içeren propaganda atağına kalkacağı" söyleniyor (vurgular bizim). *New York Times*'ten aktarılan haberin devamında ise, "ABD lehine haber yapmaları için gazetecilere rüşvet vermek" dışında, "ABD politikalarını destekleyecek gösteriler düzenlemeleri için Pentagon'la açıktan bağlantılı olmayan taşeronlar tutmak, camilerin ve dini okulların nüfuzuna darbe vurmak için, müttefik ülkelerde ABD'nin finansal desteğiyle ılımlı dini okullar kurmak" gibi faaliyetler de bulunacağı söyleniyor.

Hatırlanacağı gibi, bu tür faaliyetler kontr-gerilla operasyonları kapsamında Amerika'nın çeşitli ülkelerde hep uygulayageldiği şeylerdir. Bir süredir, halklardan gelen tepkiler yüzünden kimi ülkelerde ya kontra örgütlere yönelik kovuşturmalar başlatılmış ya da yine aynı nedenle faaliyetlerine ara verilmişti. Amerika'da da yalan haber/kara propagandanın görevli OSI (Stratejik Nüfuz Bürosu) faaliyetleri açığa çıktığı için kapatılmıştı. Şimdi, 11 Eylül'den beri, Amerika'nın dışa yönelik saldırıganlık kadar içinde de baskı yasalarının yanı sıra ülke içinde ve dışında kontra faaliyetlerini artırdığı görülüyor. Savaş koşullarında Türkiye'de de durumun farklı

olmayacağı, her türden hak gaspının yanı sıra kontra faaliyetlerin de yeniden gündeme geleceği açık. Hele medyadaki kontra kalemlerin bugünden faaliyeti yoğunlaştırdığı gözönüne alınırsa.

Medyadaki Amerikan uşaklarının tek görevi kendi kalemlerini efendilerinin hizmetinde çalıştırmak da değil. Onlar herkesin kendi hizalarına gelmesi için de gayret gösteriyorlar. Örneğin; *Milliyet*'in "Washington'dan Yasemin Çongar'ı", 30 Aralık '02 tarihli nüshadaki köşesinde herkesi, özellikle hükümeti "açık konuşma"ya davet etmekle kalmıyor, açıkça ifade edilmesi gereken görüşleri de Washington'dan dikte ettirmeye çalışıyor. "Körfez coğrafyasında, Irak diktatörünün zararını, cümle aleme açıkça anlatma lüksüne sahip birkaç ülkeden biri, Türkiye" imiş. Ve, Bush yönetimi "Saddam gitmedikçe, Irak'ı silahsızlandırmanın mümkün olmadığı kanısında" imiş. Bağdat ise, "BM kararlarını hayata geçirmeyi reddettiği Washington'ın eline koz veriyor"muş.

Açıktır ki bu görüşler tümüyle Amerika'nın görüşleridir. Dünya halklarının ağır birliği halinde Amerika'yı saldırganlıkla suçladığı ve Irak halkının yanında (Saddam'ın değil) yer aldığı bir dönemde, Amerika'nın ağzıyla konuşup yazmanın tek bir açıklaması olabilir; kalemini emperyalizmin hizmetine sunmak, daha doğrusu satmak. Ama burada Çongar'ın kalemini kaç kiraladığı ile değil, Türk medyası üzerinden üstlendiği görevlerle ilgileniyoruz. Aynı çerçevede Çongar'ın yazısından birkaç alıntı daha yapmakta fayda var. Çongar, kendisi gibi satılık kimi kalemlerin bu vesileyle bir şeyler koparma kirli pazarlığına dahil olmasına da karşı. O, diğerlerinin aksine, Körfez savaşında "kaybetmedik, kazandık" diyor. Kazançlarımız arasında ise İMF yıkım programlarını saymakta bir sakınca görmüyor. Yazısını hükümete akıl veren iki paragrafla tamamlayan Çongar'a göre hükümet, "Bağdat'ın silahsızlandırılmasında (Saddam'ın devrilmesinde) Türkiye'nin çıkarını görüyor ve Saddam sonrası konusunda söz sahibi olmak istiyorsa bu görüşlerini hepimizle paylaşmalı" imiş. Bu görüşler dediği de hükümetin benimsemesini istediği kendi görüşleri oluyor.

Amerika'nın kimbilir kaç kiraladığı bu kontracı kalemlerin temel argümanlarından biri Saddam'ın diktatörlüğü. Kimin desteğiyle diktatörlük kurabildiği ve yine kimin/kimlerin destek ve katkılarıyla kimyasal

silahlara sahip olabildiği, doğal olarak gündem dışı bırakılıyor. Çünkü bu konulara girildiğinde suçun ve sorumluluğun adresi yine Amerikan emperyalizmine çıkacak. Bu yüzden doğal olarak kaçınıyorlar. Bugün Amerikan literatürüyle diktatörlüğe küfür/demokrasiye övgü yağdıran ve Bağdat'ın silahsızlandırılmasını hararetle savunan bu kalemlerin, Kürt halkının başına kimyasal silahlar yağarken, mazlum bir halk toplu kırımından geçirilirken, Saddam'ın diktatörlüğünü akıllarına bile getirmemiş olması da Amerika için üstlendikleri rolü ortaya koyan bir gerçek. Söz konusu olan kalemini kontr-gerillanın hizmetine sunmak olunca, medyanın farklı organlarından farklı kalemler de tek bir kalem gibi aynı fikirleri aynı argümanlarla zerketmeye çalışıyorlar. Çongar'ından

yaptığımız alıntıların çokça benzeri görüşler, *Radikal*'de İsmet Berkan ve Gündüz Aktan'ın kalemlerinden de akıyor. Berkan 28 Aralık '02, Aktan ise 1 Ocak '03 tarihli gazetelerdeki köşelerinde hemen hemen aynı olan görüşleri savunuyorlar. Medyada böyle "dügme basılmışçasına" tek ses-tek görüş yayınlara artık aşınayız. Düğmeye, ister geçmiş pek çok olayda olduğu gibi içerden, isterse bugün olduğu gibi dışardan basılmış olsun, sonuçta kontr-gerilla medya üzerinden de olsa varlığını açıkça duyuruyor.

İsmet Berkan söz konusu yazısında "savaş zararları" konusunu işliyor. Ama o da bu savaştan zararlı değil kârlı çıkacağımız görüşünde. Gündüz Aktan ise bununla da yetinmiyor, tam bir yüzüzlükle, Amerikan saldırısının Irak halkının da menfaatine olduğundan bahsediyor. Aktan'a göre, "Saddam iktidarda kaldıkça ekonomik ambargonun kalkması, petrol üretiminin eski düzeye çıkması, ekonominin büyümesi, biz dahil dış dünyayla ticaretin başlaması, çocukların ilaçsızlıktan, halkın yoksulluktan kurtulması yani Irak'ın bölge ve dünya ile ilişkilerinin normalleşmesi imkansız"mış. Elbette, saldırının Iraklı çocukları ambargonun yarattığı açlıktan kurtaracağı bir gerçek. Ölü çocuklar "şeker bile yiyemez ki!.."

Milliyet'in Mehmet Y. Yılmaz'ı da Aktan'la aynı iğrenç demagojiyi kullanmaya çalışıyor. Gazetesinin 1 Ocak tarihli sayısında yayımlanan köşe yazısında, Saddam'ın İran ve Körfez savaşlarında harcadığı paraların dökümünü verdikten sonra, Iraklı çocukların süt ve ilaç bulamadığı için ölmesini, uygulanan (Saddam'a değil bu halka) ambargodan önce söz konusu giderlere bağlıyoruz. Sonuçta da, "Saddam'ın oradan uzaklaştırılmasını sadece Bush'un ve ABD'nin bir kaptisi olarak görmek isteyenlere yeniden düşünceleri için bu tabloyu" verdiğini ve "Saddam'ın gidişi"nin, "bütün bölgenin refahı için atılmış bir ilk adım" olacağını söyleyerek görevini tamamlıyor.

M. Y. Yılmaz'ın ve tüm kontracı kalemlerin görevi, açıktır ki, emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı çıkan, dolayısıyla Irak halkının yanında tutum alan halk kitlelerinin yanıltılmasını, Amerikan müdahaleciliğini desteklemese bile sessiz kalarak onaylamasını sağlamaktır. Ancak, bunu sağlamalarının imkansız olduğunu, Türkiye'de ve Ortadoğu'da Amerikan uşağı olmanın bedelinin ise çok ağır olacağını pek yakında onlar da görecekler. Bundan kuşku duyulmamalıdır.

Ekonomik ve Sosyal Konsey yeniden sahnede...**Sendikal ihanet çetesi yine asalak patronlarla elele!**

ESK, 21 ay aradan sonra, 25 Aralık '02'de yeniden toplandı. Bu saldırı aygıtının temelleri "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" nakaratları eşliğinde 28 Şubat '97 süreciyle birlikte atılmıştı. Başlangıçta Türk-İş, Hak-İş, DİSK, TİSK ve TOBB üzerinden "beşli sivil inisiyatif" olarak yola çıktı. İMF-TÜSİAD programlarına uygun saldırıları planlamak için Ecevit başkanlığındaki toplantılarını ESK adı altında sürdürdü. Zamanla TESK, TZOB, TÜSİAD gibi belli başlı sermaye örgütlerinin katılımıyla genişledi. 57. hükümet tarafından ise yasal statüye kavuşturuldu. Haddinden fazla saldırıya imza atan Ecevit hükümetinin ESK'ya çok da gereksinimi kalmamış olacak ki, uzun süredir sahnede görünmüyordu.

Şimdi birden ortaya çıkması boşuna değil. AKP hükümeti altından kalkamayacağı "görevler"le karşı karşıya. Kendinden önceki hükümeti aratmayacak ölçüde saldırgan olmak zorunda. Üstelik bir de Türkiye'nin ABD'nin komutası altında Irak saldırısına katılmasının siyasal sorumluluğu var. Bir yandan İMF politikalarını kesintisizce hayata geçirecek, bir yandan da toplumunun %85'i savaşa karşı olan bir ülkeyi emperyalist savaş cehennemine sürececek. Şu sıralar 5-10 milyar dolar karşılığında askerlerini ABD için telef etmeye ve komşu bir halkı katletmeye yollanmış hazırlığıyla meşgul. Bu koşullarda gelişebilecek tepkileri dizginlemek için önlem almaya çalışması gayet doğal. Hak ve özgürlüklere yönelik baskı ve terör, manipülasyon için medyadan olabildiğince yararlanmak, kitlelerde beklenti yaratıp bunu olabildiğince diri tutmak vb. gibi konularda selefini aratmıyor. Yani sıra aynı yoldan giderek, "sosyal tarafların katılımını ve uzlaşmasını sağlamak" gerekçesiyle ESK'ya başvurdu. Sendika ağaları bu toplantıya katılmakta her zamanki gibi tereddütsüz davrandılar. Toplantıya ilk kez "memur kesimini temsilen" Kamu-Sen de katıldı.

Toplantının önden açıklanan esas gündemi; iş güvencesi yasası, "esnek üretim" yasa tasarısı, özelleştirmeler gibi tümü de işçi sınıfını ilgilendiren saldırılardı. Fakat tartışma ve planlamalar konusunda çok yüzeysel bir bilgilendirme yapıldı. Toplantıya sermaye mediasında çok az yer ayrıldı. Önden ilk kez Genelkurmay'ın bu toplantıya bir temsilci göndereceği belirtilmesine rağmen, sonrasında bu konuda tek laf edilmedi. Toplantıya savaş gündemi üzerine tartışmaların damga vurduğu söyleniyor. İkinci olarak da, İş Yasası'nda yapılması düşünülen değişiklikler ve güya 15 Mart'ta yürürlüğe girecek olan İş Güvencesi Yasası üzerinden bir "uzlaşma" arandığı belirtiliyor.

Savaş gündemiyle ilgili yansıtılanlara göre, ESK'ya katılan örgütlerin hiçbiri savaş istemiyor. Hepsisi de Körfez Savaşı deneyiminden yola çıkarak savaşın Türkiye'ye vereceği zararları dile getiriyorlar. Yani ESK bileşeni için emperyalist savaşın haksızlığı değil karşı çıkılan. Ya da egemenlerin karşı çıktığı, ABD'nin kanlı uşağı olmak, bu uğurda işçi-emekçi çocuklarını ölüme göndermek, kardeş Irak halkının katliamdan geçirilmesi, Irak'ın yakılıp yıkılması değil. Onları tedirgin eden tek nokta bu savaştan zararlı çıkmak. Savaş istemiyoruz derken, esasta ve yalnızca zarar etmek istemiyoruz demek istiyorlar.

Nitekim sermayenin en büyük örgütü TÜSİAD'ın Başkanı Tuncay Özilhan, olası bir savaşta Türkiye'nin

20 milyar dolarlık bir zarara uğrayacağını, bu nedenle Amerika'nın 15-20 milyar dolarlık bir hibeyle Türkiye'yi desteklemesi gerektiğini söyleyerek, sermayenin asıl derdine parmak basıyor. Başından beri yinelenen savaşın dışında kaldığında zararın katlanacağı uyarılarıyla birlikte düşünüldüğünde, bu sözlerin tek anlamı olabilir; "bizim için ABD ile yürüttüğünüz satış pazarlığını sıkı tutun, 15-20 milyar dolarlık bir hibeden aşağısını kabul etmiyoruz!"

TÜSİAD kodamanlarının kamuoyuna yaptığı açıklamalar da bunu destekler nitelikte. Başta Koç ve Sabancı olmak üzere belli başlı kan emiciler, açık açık "savaştan nasıl kârlı çıkabiliriz" diye sorarak, Türkiye'nin aktif olarak savaşa katılması gerektiğinden söz ediyorlar. Dolayısıyla, kamuoyuna ESK toplantısına katılanların ortak görüşü olarak lanse edilen "bölgede böyle bir savaşa karşıyız" söylemi koca bir yalandır. Savaşın ESK'da gündeme getirilmesinin amacı, savaşa hazırlık çerçevesinde yapılacakların, örneğin toplumu, özellikle de işçi sınıfını ve emekçi kitleleri uyuşturmanın planlamasını yapmaktır. Bu özel olarak gizlenmektedir.

Aynı şekilde ESK toplantısında "esnek üretim" yasası ve İş Güvencesi Yasası ile ilgili ne tür kararların alındığı da gizleniyor. Yansıtılanlara bakılırsa, toplantıya katılan bütün kurumlar, AKP hükümetinin "acil eylem programı"na olumlu yaklaşıyorlar. Yalnız TÜSİAD tarafından, programdan sapılmaması ve uygulamada tavizsiz olunması yönünde bir uyarı yapılıyor. İş yasası ile ilgili olarak ise, gene TİSK Başkanı R. Baydur'un işçi çıkarma tehditleri ve işçi sendikalarının "tehditle, şantajla bu işler yürümez" biçimindeki "dostane" uyarıları söz konusu. Bu kadarını zaten biliyoruz. Aylardır oynanan bir oyun bu. Sanki gerçekten ortada iş güvencesi sağlayan bir yasa var da, bunun üzerinden kıyamet kopuyor! O platformdaki herkes farkında ki, İş Güvencesi Yasası'nın iş güvencesi sağlamakla ilgisi yok. Ama bu dânişıklı dövüşü mümkün olduğunca herkesin duyacağı şekilde sürdürmek durumundalar. Zira elele verip "Bilim Kurulu"na hazırlattıkları "esnek üretim" yasa tasarısı, öyle yenilir yutulur cinsten değil. Tek cümleyle özetlemek gerekirse; bu tasarı işçi sınıfı ve emekçilerin tüm tarihsel kazanımlarını bir çırpıda silmeyi, işçileri tam olarak Ortaçağ köleliğine mahkum etmeyi amaçlıyor.

Böylesine kapsamlı bir saldırının hayata geçirilmesinde sermaye iktidarının temkinli

davranması anlaşılır. Garipsenmesi gereken bir şey varsa, o da işçi-emekçi kitlelerin henüz ortaya ciddiye alınabilecek bir tepki koymamalarıdır. Sendika bürokrasisi de bundan yola çıkarak daha pervasız davranıyor. Örneğin DİSK, ilk dönem bir süreliğine de olsa bu saldırı kurumunun dışında çıkmıştı. Ama sınıfın örgütsüzlüğü ve dağınıklığı arttıkça, o da ESK'daki yerini almakta gecikmedi. Dikkat edilirse ESK'nın toplanmasına sınıf cephesinden tek bir tepki gelmedi. Bu nedenle sendika bürokrasisi görece daha rahat davrandı. İşçi sınıfını bu duruma düşürenler, tıpkı Ecevit hükümeti döneminde olduğu gibi bundan sonra da sınıfa yönelik saldırıları planlamanın doğrudan içinde yer alacaklar. Sermaye cephesi böyle açıktan biraraya geldiğinde, işçi ve emekçilere yönelik saldırıların ağırlaştırılacağı artık bilinen bir gerçek. Nihayetinde savaş ve İMF patentli yıkım programı ile ana çizgileri belli olan mevcut tablo, gündeme gelecek saldırıları yeterli açıklıkla gösteriyor. Hükümetin "acil eylem planı" çok boyutlu (ekonomik, sosyal, siyasal vb.) bir saldırı programıdır. Sendika bürokrasisi bu yıkım saldırısının selameti için sermaye ile kafa kafaya veriyor.

Sınıf hareketini kötürümleştiren bu hain takımının ESK toplantısındaki sözleri ise bekleyen tehlikeleri gösteriyor. Görüldüğü kadarıyla "esnek üretim" yasasının çıkarılması konusunda bir itirazları kalmamış. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin fırsat buldukça "İş yasasındaki değişiklikler, Sendikalar ile Grev, TİS ve Lokavt kanunlarıyla birlikte ele alınmalıdır" yönlü açıklamaları ve bunu ESK toplantısında dile getirmesi bunu anlatıyor. Bir kere "esnek üretim" yasası çıktıktan sonra dört dörtlük iş güvencesi yasası çıkarılırsa, diğer iki yasa da mükemmel değişiklikler yapılsa ne olur? "Esnek üretim" yasası bütün kazanımları, bu arada TİS, grev, sendikal hakları da tümüyle işlevsizleştiriyor.

Sendika bürokrasisi, işçi sınıfı seyirci kaldığı sürece, bugün ESK, yarın başka platformlarda sermaye için doğrudan saldırıları planlayacaktır. Sınıf hareketinin bugünkü geriliğinin başlıca sorumlusu elbette sendikaların başına çöreklenmiş bu ihanet şebekesidir. Fakat sermaye iktidarının saldırıları karşısında suskun kalarak bu hainlerin ekmeğine yağ süren de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdir. Sınıfın ileri kesimleri suçu ve sorumluluğu sendika bürokrasisine atarak, kendi sorumluluklarından kurtulamazlar. Kaldı ki bu davranışın hiçbir ciddiyeti kalmadı. Adı üzerinde; ihanet şebekesi! Tabii ki sınıfı satacaklar, tabii ki sermayenin saldırılarına ortak olacaklar, hatta ESK gibi platformlarda bu saldırıların planlamasına bizzat katılacaklar. Bu saatten sonra görev ve sorumluluklara sahip çıkılmazsa, tarihe öncü, ileri işçiler payına da utanç verici bir çizik atılacaktır. İşçi sınıfı, sadece geçmişte ağır bedellerle kazanılmış ve gelecek kuşaklara devretmek zorunda olduğu hakları kaybetmekle kalmayacak, kardeş bir halka yönelik savaşın suçuna da ortak olacaktır.

Sınıfın, öncelikle de ileri öncü kesimlerinin başta gelen güncel sorumluluğu, emperyalist savaşa ve ekonomik-sosyal yıkım saldırısına karşı, üretim alanlarından başlayarak mücadeleyi örmektir. Sermaye iktidarı ancak işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması sayesinde geriletebilir. Bunu görmek için, çeşitli ülkelerdeki sınıf hareketine, ülkemizin yakın tarihine bakmak yeterlidir.

2002 yılında sınıf hareketi...

Zayıf ve dağınık bir tablo

Sınıf hareketi son yıllarda gözle görülür bir gerileme içinde. Nispi çıkış çabalarına rağmen 2002 yılı bu gerilemenin daha da derinleştiği bir yıl oldu. Sermayenin alabildiğine yoğunlaşan saldırılarına, bunun sonucunda işsizlik, yoksulluk ve sefaletin büyüyip yaygınlaşmasına, artan hak gasplarına karşı sınıf cephesinden tok bir ses yükseltilemedi.

Grevsiz geçen bir yıl

Sınıf hareketindeki mücadele dinamizminin belli başlı göstergelerinden birisi grevlerdir. 2002 yılı bu açıdan son derece zayıf geçmiştir. Sözü edilebilir çapta herhangi bir grev yaşanmamıştır.

En ciddi grev lastik sektöründe gündeme gelmiş, fakat Bakanlar Kurulu lastik işçisinin üç temel fabrikada başlatmak üzere olduğu grevi yasaklamıştır. Belediyelerde tıkanan TİS'ler sonucu grev aşamasına gelmiş, fakat sendikaların tutumu buna engel olmuştur. Adana SASA'daki grev ise daha birinci gününde işçiden habersiz anlaşma imzalayan sendikacılar sayesinde bitirilmiştir. Az sayıda işçiyi kapsayan tekil grev örnekleri elbette bu yıl da yaşanmıştır. Ancak bunlar da sınıf hareketinin genel tablosunu etkilemekten çok uzak kalmıştır.

Bu örnekler bakıldığında da görülebileceği gibi, 2002 yılının grevsiz geçmesinin nedeni sınıfın grevden uzak durması değildir. Sendikaların mücadele kaçınımlı uzlaşmacı tutumları ve sermaye devletinin sınıf hareketine kan taşıyacak nitelikteki eylemlere karşı izlediği yasakçı ve engelleyici politika bunda en büyük rolü oynamıştır. Grev ve toplu sözleşme hakkının sistemli bir sermaye saldırısıyla karşı karşıya olduğunu da dikkate almak gerekir. Sermaye bu hakları daha rahatından gasp edebilmek için öncelikle kullanılamaz hale gelmesi yönünde sistemli bir çaba sarf etmektedir. Sendikal ihanet çeteleri de bu konuda sermayeye önemli yardımlarda bulunmaktadır.

Sonuçsuz kalan direnişler

2002 yılı içerisinde bir dizi işyeri direnişi gündeme gelmiştir. Bunlardan en akılda kalanları Paşabahçe, İzmir Tekel ve İsdemir taşeron işçilerinin gerçekleştirdikleri direnişlerdir. Daha başka bir dizi direniş örneği saymak da mümkündür.

İşçilerin büyük özverileriyle hayata geçirilen, işçi ve emekçi yığınlarca sempatiyle karşılanan bu direnişler ne yazık ki hemen hiçbir kazanıma yol açmaksızın şu veya bu biçimde bitmiştir. İşçilerin güçlü taban örgütlenmelerine sahip olmadığı koşullarda direnişlerin kaderi bir biçimde sendikacıların eline teslim edilmiştir. Sendikacılar ise bir taraftan direnişleri sahiplenir görüntüsü

verirken, diğer taraftan sermaye ile en çirkin pazarlıklara girmekten kaçınmamıştır. Sadece İsdemir'de süreç bir parça farklı işlemiş, taşeron işçileri sendikadan bağımsız bir taban örgütlülüğü yaratma çabasına girişmişlerdir. Fakat iyi bir başlangıç yapılmasına rağmen bu başarılamamıştır. İşçilerin geçici olarak sağlanan iç birliği bir takım nedenlerden dolayı parçalanınca direniş de sona ermiştir.

Zayıf ve dağınık eylemler

İşçi sınıfı 2002 yılı boyunca değişik nedenlerle eylem alanına da çıkmıştır. Fakat önceki yıllarla ve o yıllarda gerçekleştirilen eylemlerle karşılaştırıldığında, 2002 yılındaki eylemler sayıca az, katılım ve düzey itibarıyla zayıf geçmiştir.

Merkezi eylemlerin yerini hemen tümüyle işyerlerine ya da bir bölgeye daralmış eylemler almıştır. 2002 yılı içerisinde özellikle kamuda tasfiye saldırısına ve kamu kuruluşlarının bölge müdürlüklerinin kapatılmasına karşı ülkenin pek çok yerinde bu türden sayısız eylem gerçekleştirilmiştir. Fakat dağınık ve cılız olduğu ölçüde bu eylemler kendi yerinde geçici gündemler yaratmanın dışında herhangi bir genel etki yaratmamıştır.

Sendika bürokratları denetimden çıkabileceği endişesiyle merkezi eylem örgütlemekten kaçınmaktadırlar. Bunun yerini 15 Mayıs'ta Güvenpark'ta yaptıkları türden "işsiz eylem" soylarıyla doldurmaya çalışmaktadırlar. Fakat güçlü merkezi eylemlerin gündeme gelmemesinin belirleyici nedeni sendikaların bu tür eylemler örgütlemekten vazgeçmiş olmaları değil, sınıf tarafından bu barikatı aşacak örgütlenme yeteneğinin ortaya konulamamasıdır. Nitekim sendikalarca düzenlenen eylemler bir yana bırakıldığında, emperyalist savaş karşıtı ya da hücre karşıtı eylemlere de işçi katılımı çok cılız kalmıştır.

Sendikal ihanet barikatının aşılamaması

Saldırılarına karşı sözü edilebilir bir direniş ortaya koyamayan sınıf hareketinin önündeki en önemli engellerden biri şüphe yok ki sendikal ihanet barikatıdır. Özellikle üç işçi konfederasyonunun başını tutan sermaye işbirlikçisi çeteler, sınıfın eylem isteğini boşa çıkarmak, tepkisini törpülemek konusunda burjuvaziye paha biçilmez hizmetler sunmaya devam etmişlerdir. Hatta ihanetin inceltilmiş biçimlerini bile artık bir yana bıraktıklarını, gerçek sınıfsal konumlarını rahatça sergiler hale geldiklerini söylemek mümkündür.

Öyle ki sendikal ihanetin son yıllardaki en önemli temsilcisi Bayram Meral, emperyalizmin ajanı, yıkım programlarının mimarı Kemal Derviş'le birlikte CHP'den milletvekilliğine aday olmuş, bunu da mecliste işçilerin haklarını savunmak için yaptığını utanmadan savunmuştur. Hem Türk-İş'in hem de DİSK'in seçimlerde CHP'yi destekleyen bir pozisyona girmeleri, kısa bir süre öncesine kadar Kemal Derviş şahsında İMF programına karşı söyledikleri sözlerin birer aldatmacadan ibaret olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koymuştur.

Örgütlenme sorununun çözülmemesi

Sınıf hareketi açısından örgütlenme sorununun çözülmemesi ile sendikal ihanetin aşılamaması

sorunu arasında organik bir bütünlük vardır. Sendikal ihanet çeteleri, sınıfı denetleme gücünü asıl olarak sınıfın kendi çıkarlarına dayalı örgütsel araçlara sahip olmamasından almaktadırlar.

Sendikaların denetiminin dışında, sınıfın bağımsız çıkar ve taleplerine dayanan, öncü ve ilerici işçilerin inisiyatifi üzerinde yükselen taban örgütlenmelerini yaratma konusunda 2002 yılında da kayda değer bir mesafe kat edilememiştir. Sınıf devrimcilerinin bu konuda sağlam bir bakışa sahip olmaları ve bunun gereği bir çabayı güçleri ölçüsünde ortaya koymaları, bu sonucu değiştirmeye yetmemiştir. İsdemir'de çalışan taşeron işçilerinin taban örgütlülüğü yaratma konusundaki çabası bu konudaki en ileri örneği oluştursa da, o da başka engellere takıldığı için genel bir etki yaratmaktan uzak kalmıştır.

Sınıfı saran umutsuzluk ve çaresizlik

Sermayenin saldırılarının önceki yıllara göre daha da yoğunlaşması, işsizliğin, açlık ve sefaletin yaygınlaşıp derinleşmesi; buna karşılık tepkilerin ve karşı koyma isteğinin gerek sermaye devleti gerekse sendikal ihanet şebekesinin manevra ve politikalarıyla bastırılması, boşa çıkarılması... Bu durumu tersine çevirmek için gerekli politikaların ve örgütsel araçların ise sınıfla buluşmaması ya da yaratılmaması...

Bütün bu etkenlerin şu anda gözlenen sonucu, sınıfın geniş kesimini etkisi altına alan bir umutsuzluk ve çaresizlik ruh halidir. Hem işçi sınıfının geniş yığınları hem de sınıfın öncüleri denebilecek unsurlar sendika yönetimine ve bunun uzantısı olarak sendikal örgütlenmeye karşı derin bir güvensizlik içindedirler. Yaygınlaşan işsizlik ve işten atılma korkusu sendikal mücadeleden uzak durma tutumunu ayrıca beslemektedir.

Tüm bunlara devrimci ve reformist hareketin birbirinden farklı nedenlere dayalı olsa da sınıfa yabancı tutumları, sınıf devrimcilerinin sınıfa dönük çabalarının şimdilik yeterli olamaması gibi nedenler de eklendiğinde, mevcut tablo daha rahat anlaşılmaktadır. Sınıf hareketine bilinç taşımada ve onu siyasallaştırmada şu ya da bu ölçüde katkısı olabilecek politik akımların içinde bulunduğu durum sınıf hareketinin bir çıkış yaşamasını ayrıca zora sokmaktadır.

Çözüm devrimci siyasal müdahalenin güçlendirilmesinde yatıyor

Yılların birikimine karşın sınıf hareketinin bugün içinde bulunduğu durumun iç karartıcı olduğuna şüphe yoktur. Fakat bu durumu tersine çevirmenin imkansız olduğunu düşünmek için bir neden de yoktur. Çünkü bu duruma yol açan nedenler de, çözümü neyin kolaylaştıracağı da bir sır değildir. Yapılması gereken, sınıf hareketine devrimci siyasal müdahaleyi çok daha güçlü bir biçimde sürdürmek, değişik örgütsel araçları ve mücadele yöntemlerini devrimci bir yaratıcılıkla kullanılabilmektir. Sınıf kitlelerinde alttan alta biriken öfke ve tepkinin dışa vurmasını kolaylaştıracak çok yönlü bir çaba içinde olmak, bize rağmen patlak verdiğinde ise onu kucaklayıp yön verebilecek bir hazırlık ve örgütlülüğe sahip olabilmektir.

Yeni hükümetin emperyalizmin emrinde bir sömürü ve savaş hükümeti olduğu ortaya çıktıkça, İMF politikalarının uygulanması daha da dayanılmaz bir hal aldıkça ve emperyalist savaş Türkiyeli işçi ve emekçilerin yaşamını doğrudan etkilemeye başladıkça sınıf hareketine politik müdahalenin imkanları daha da artacaktır. Yeni yılda en büyük sorumluluk bu imkanları gerektirdiği gibi değerlendirebilmektir.

Grev hazırlığımız, satış sözleşmesiyle boşa çıkartıldı

TİSK ile aynı işkolunda yetkili sendikalar olan TEKSİF, DİSK Tekstil ve Öz İplik-İş sendikaları arasında Ağustos '02 tarihinde başlayan TİS görüşmeleri 21 Aralık '02 tarihinde sonuçlandı.

TEKSİF grubun en güçlü sendikası olarak katıldığı işkolu sözleşmesinde çelişik bir durumdaydı. Bu çelişik işkolunun çalıştırdığı işçi sayısı ile ilişkilidir. İşkolu barajı 360 bin olarak tespit edilmiş, yeni bir tespitte ihtiyaç duyulmamıştır. Oysa işkolu, Türkiye'nin en kalabalık işkoludur. İşçi sayısı gerçekte 3 milyonu bulmakta, fakat bunun 2 milyonu kayıt dışı çalıştırılmaktadır. Sonuç olarak kayıtlı bir milyon işçi görülüyor. Bu yaklaşımla bakıldığında, 2822 sayılı yasanın 12. maddesinde tarif edilen %10'luk üye oranı en az 100 bin üyeyi zorunlu kılar. Oysa Tekstil işkolunda toplam 66 bin işçi sendika üyesidir ve bunun da 50 bini TEKSİF üyesidir. Verdiği tavizin karşılığı olarak dokunulmayan 36 bin kişilik baraj sayısını aşan tek sendika TEKSİF'tir.

Dolayısıyla, her ne kadar "grubun en güçlü sendikası" olsa da, TEKSİF de dahil diğer sendikalar TİSK'in "yetkisizlik" tehdidinin muhatabı olarak TİS görüşmelerine katıldılar. DİSK ve Hak-İş sendikaları da TEKSİF'in gözüne bakarak hareket ettiler, TEKSİF'e yedeklendiler. Onlarca yıldır büründükleri masum kuzu pozlarına yine büründüler. Şimdi ise çok da haklı olmadan "TEKSİF sattı" diyebilecekler.

TEKSİF'in sattığı doğrudur. TEKSİF onyıllarca hep sattığı için bu konuda ustalaşmıştır. Çok kolay ve gönül rahatlığı ile satıyorlar. İşçiler buna izin verdiği sürece de satacaklar.

Çok önemli bir süreçtir bu, hep satılanlar satanlara küfreder, hakaret eder. TİS görüşmeleri esnasında da, öncesinde de, sonrasında da bu edebiyat her deneyimli işçi tarafından sıklıkla yapılmaktadır. Esas olarak bu satış edebiyatını yapanların aynı zamanda satış listesinde yer aldıklarını görmek mümkündür.

TİS'lerde görüşmeler bu kez çok hızlı sonuçlandı. TİSK'in hiçbir artı önermemesi ve önceki sözleşmeleri geriletken istemleri peşinen uyuşmazlığa yolaçmıştı. Halbuki TEKSİF'in önerisi oldukça vasattı. TEKSİF %25 iyileştirme ve düzenli enflasyon artışı talep etti. Başka hiçbir öneride bulunmadı. Kasım ayı başında tarafsız hakeme gidildi ve 7 gün sonra hakem raporları verildi. Hakem %10 iyileştirme ve aylık %2'lik bir artış talep etti. Önce işveren sonra da işçi sendikası raporu "kabul edilemez" bulduğunu açıkladı. Kasım ayının sonuna doğru da grev kararı alındı.

Greve ilk çıkacak işyerlerinin başında bizim işyerimiz geliyordu. 23 Aralık olarak belirlenen ilk greve çoğunluğu dokuma sanayiinde çalışan toplam 8 bin işçinin katılması öngörülmüştü. Oluşturulan grev komitesinde yer aldık. Aktif çalışmalar yapmak üzere görevlendirmelerde bulunduk. Asıl olarak işyerinin tüm birimlerinde, yemekhane, servis ve soyunma dolaplarında yaygın grev propagandası yapmayı kararlaştırdık. Grev olmayacağını net olarak öngörüyoruz olsak bile, satış olabileceği veya grevde yaşanacak olumsuzluklara ilişkin konuşmalara taraf olmayacağımıza karar vererek,

azimli bir çalışma yürütmeye başladık.

Çalışma programının bir gereği olarak çevremizdeki işyerlerinden grev kararı asılı olanlara ziyaretlerde bulunmayı, varsa grev komitesi ile yoksa temsilciliklerle ilişki kurarak kendi çalışmalarımıza ilişkin bilgiler verip onlardan bilgi almayı ve motivasyon sağlamayı önümüze koyduk.

Yaptığımız kısa ziyaretlerde hiçbir grev hazırlığına rastlamadık. Birer ziyaret de diğer sendikalara yaptık. Onlarda da hiçbir hazırlığın olmadığını gördük. Ufukta grev görülmediğinden oldukça emin olmamıza rağmen, ilk kararlarımıza eksiksiz uymayı bir görev bildik. Aksi söylemlerin önünü kestik. Esas olarak olumlu ve olumsuz koşulları değerlendirdik.

Avantajlarımız şöyleydi: Dokuma sanayii tam kapasite çalışmaktadır, işveren önemli dokuma fabrikalarında greve tahammül edemez. Üretim son derece gereklidir. Bu nedenle kombine, yani tüm dokuma ünitelerinde üretimin durması müthiş bir sonuç yaratacaktır. Öte yandan işveren sendikası kombine bir grevde dayanışma aidatı ödeyemez veya telafi edemez görünüyordu. Ancak küçük çaplı grevler telafi edilebilirdi. Bu araştırmalarımızın bir sonucu olarak grevimizin çok başarılı olacağını öngörüydük. Olumsuzluklarımız ise; kış ve para sorunu olarak görülüyor, tartışmalarda yerini böyle alıyordu. İyi bir organizasyon ile bu sorunları aştık mı -ki aşacağımız kesin görünüyordu- hiçbir sorun kalmayacaktı.

Biz bu çalışmalarını yürütürken 21 Aralık Cumartesi günü TİS görüşmeleri için Halit Narin (TİSK Başkanı) bir randevu verdi. Biz bu haberi alınca görüşmede satış olacağı kaygısıyla hemen tavır aldık: "Sendikamız bu görüşmeyi kabul edemez!" Bu kararı hemen sendikaya ilettik. Merkezi TİS komisyonu bize rağmen görüşmeyi kabul etti. Gece saat 23:00'de sözleşmenin imzalandığı haberi geldi. Bu hareketliliğin temel nedeni bizlerde görülen kararlı grev hazırlığı oldu.

İmzalanan TİS, özünde birçok ekonomik ve demokratik hakların silindiği bir sözleşme olarak, gelecekteki çetin dönemin ve bu döneme sert hazırlıklar yapmanın gerekli olduğunu hatırlatan bir belge olarak önümüzde durmaktadır.

TEKSİF üyesi bir işçi

2002 yılında kamu emekçileri hareketi...

Saldırıları arttı, sendikal ihanet derinleşti

Kamu emekçileri, 2001 Haziran'ında 4688 sayılı "sahte sendika yasası"nın yasalaşmasının yolaçtığı moral bozukluğu içinde 2002 yılına girdiler. 13 yıldır yürütülen fiili-meşru mücadelenin temel taleplerinden biri olan "grevli-toplusözleşmeli sendika" hakkını kazanamamış olmanın yarattığı güvensizlik ve moralsizlik 2002 yılı boyunca kamu emekçilerinin mücadelesine yansdı.

2002 yılında emekçiler yoğun bir saldırı dalgasına maruz kaldılar. Henüz yılın ilk ayında mezarda emeklilik yasası emekçiler aleyhine yeniden düzenlendi. '99 yılında onbinlerce emekçinin alanlarda eylemleri tepkisine neden olan yasa, 17 Ağustos depremi fırsat bilerek meclisten geçirilmişti. Anayasa Mahkemesi'nden dönen yasa daha da ağırlaştırılmış bir biçimde yeniden düzenlendi ve yasalaştı. Onbinlerce kamu çalışanın tasfiyesini öngören zorunlu emeklilik yasası çıkarıldı. Bölge müdürlükleri kapatıldı, binlerce kamu çalışanı işten atıldı. Sahte yasanın bir sonucu olarak kamu emekçilerinin toplu görüşme süreci sadaka zamlarla sonuçlandı. Kamu hizmetlerinde özelleştirmenin önünü açan ve iş güvencesini tehdit eden Toplam Kalite Yönetmeliği (TKY) pilot bölgelerde uygulanmaya başlandı. Zorunlu tasarruflar gasedildi. İstihdam fazlası bahanesiyle işten atılmaları meşrulaştırılacak olan personel rejimi yasasının yeniden düzenlenmesi gündeme getirildi.

Yoğun saldırılara karşılık zayıf ve sönük eylemler...

Saldırıları karşı kamu emekçilerinin mücadele seyrine baktığımızda, zayıf ve sönük eylemlerin damgasını vurduğu bir yıl olarak değerlendirebiliriz 2002 yılını. 25 Mayıs'ta beş bölgede gerçekleştirilen cılız eylemlilikler ve 17 Ağustos'ta yapılan onbini aşkın emekçinin katılımıyla sonuçlanan merkezi Ankara mitingini saymazsak, eylemler, yerelliklerle yapılan parçalı, coşkusuz ve zayıf katılımlarla gerçekleşti. Kamu emekçilerinin, sınıf hareketinin gerilediği dönemlerde mücadele alanlarına çıkarak sınıf mücadelesine bir parça soluk aldırması o güne kadar yaşanan bir durumdu. Ancak sahte yasa sonrası öz gücüne ve reformist önderliğe duyulan güvensizlik kamu emekçilerinin dinamizmini köreltmış, mücadeleye olan inancını zaafa uğratmıştır.

Bu ruh haline yasanın geçmesinden çok, yasa geçerken mücadelede izlenen uzlaşmacı yol ve yöntem neden olmuştur. Pasif ve uzlaşmacı mücadele çizgisi izleyen KESK reformistleri, her ne kadar "savaşarak kaybettik" imajı yaratmaya çalışsalar da, kamu emekçileri KESK önderliğinin "sahte bir yasaya" karşılık 12 yıllık fiili-meşru mücadele çizgisini devlete bir kalemde teslim ettiği gerçeğini yaşayarak gördüler. Militan ve kararlı bir tutumla sonuna kadar direnilseydi ve yasa yine de meclisten geçmiş olsaydı, bugün kamu emekçilerinin yaşadığı tahribat bu denli ağır olmayacak, mücadeleyi ileri taşımamın bir imkanına dönüştürülebilirdi. Ancak ne yazık ki

adım adım planlanan bir satışla yasanın geçmesi, bugün kamu emekçilerinin yaşadığı güvensizliğin temel nedenlerinden biri olmuştur.

Yasa sonrası sendikal ihanet derinleşiyor

Reformist bürokratlar bugün ihanetlerini daha da derinleştiriyorlar. Bunu iki yolla yapıyorlar. Birincisi; bırakalım işçi sınıfı ile dayanışma ve birleşik mücadeleyi, kamu emekçilerini dahi kendi içinde bölüp yalnızlaştırarak devletin ekmeğine yağ sürüyorlar. Artık sağlık çalışanlarına yönelik bir saldırı oldu mu SES'in, eğitim emekçilerine yönelik bir saldırı oldu mu Eğitim-Sen'in vb. harekete geçmesi, tepki göstermesi kanıksanır bir durum oldu. Bugün özelleştirmeler, kamu hizmetlerinin paralı hale getirilmesi, kamu çalışanlarının tasfiyesi, gülünç ücret zamları, nemalar, sözleşmeli-taşeron-kadrolu personel çalıştırma vb. saldırılar tüm kamu işçilerini ve emekçilerini ilgilendiren bir saldırıyken, sektör çalışanları kendi sorunlarıyla başbaşa bırakılıyor. Ortak bir duruş ve mücadele hattı izlenmiyor. Hatta bundan özellikle kaçınıyor.

İkincisi; eylem kararlarının eylemin içeriğini boşaltan ve önemini körelten tarzda alınıyor olmasıdır. İş bırakma ya da hizmetten gelen gücün kullanılması gibi adım adım örülmesi ve ileri taşınması gereken eylem biçimleri yerine, öğlen tatillerine denk getirilecek biçimde birkaç saatlik iş bırakma tarzına başvurulmaktadır. Mücadeleci sendika görüntüsü altında alınan iş bırakma kararları bir gece önceden duyurulduğu, hiçbir ön çalışması yapılmadığı, kazanımla sonuçlanmadığı, tüm sınıfı kapsayacak bir genel grev hedefine bağlanamadığı için anlamını yitirmekte ve sıradanlaşmaktadır. Kararın iletildiği hiçbir temsilci ya da işyeri yarın kimsenin iş bırakmayacağını bildiği için kararı ciddiye dahi almamaktadır. Üstelik 1 Aralık gibi bir günlük iş bırakma eylemlerinin halen devam eden

soruşturma/yargılama terörü konfederasyonlar tarafından püskürtülemediği için, emekçilerin bu tür kararlara uyması da giderek zorlaşmaktadır. Bürokratların aldığı iş bırakma kararlarını hayata geçiremediğini gören devlet de bu zaafı kullanmakta, saldırılarında daha da pervasızlaşmaktadır.

Olumsuzluklara rağmen mücadelede kararlı bir potansiyel varlığını koruyor

Bir yandan sermaye hükümetinin saldırıları bir yandan sendikal ihanet cenderesine sıkıştırılmış olan kamu emekçileri hareketi içinde, olumsuzluklara rağmen, mücadelede kararlı unsurların varlığından söz edebiliriz. 12 yıllık mücadeleciler geçmişin deneyimleri ve kazanımları bugün emekçilerin hafızalarından silinmiş değildir. Devlet güçleriyle sayısız kez yüzyüze gelmiş, coplara ve gaz bombalarına rağmen direnmiş, barikatları aşmış, gözaltına alınmış, sürgünler yemiş, soruşturmalardan geçirilmiş kamu emekçileri, militan ve kararlı bir ruhla direndiği zaman saldırıları

püskürtebileceğini, haklarını kazanabileceğini biliyor. Mücadelesinde toplumun diğer ezilen kesimlerinin sorunlarına duyarlılık göstermiş/taleplerini sahiplenmiş ve politik bir kimlik kazanmış olması da hareketin artıları arasındadır. Politik şiarları ile Türkiye'nin dörtbir yanında 1 Mayıs alanlarına çıkan binlerce kamu emekçisi de bunun bir göstergesidir.

2003'ün mücadele yılı olması için öncü kamu emekçilerine düşen görev

57. hükümetin yarım bıraktığı saldırıları 58. hükümet tüm hızıyla ve pervasızlığıyla hayata geçirecek. Bu saldırıların başında kamu emekçilerinin sayısının azaltılması, ikinci olarak sosyal hakların gaspı geliyor. Saldırıların yoğunluğu ve sendikal ihanetin yolaçtığı tahribat ne denli ağır olursa olsun, günlük yaşamlarında birebir yaşadıkları yıkım kamu emekçilerinde bir hareketliliğe neden olacaktır.

İşten atılan, ücretleri gün geçtikçe eriyen, sosyal güvencesi kalmayan, eşlerini ve çocuklarını emperyalist bir savaşa gönderen, tepkilerini dile getirmeye kalktığında devlet terörü ile karşılaşan kamu emekçileri, geçmiş deneyimlerine de yaslanarak, mücadele alanlarındaki onurlu yerini yeniden alacaktır. Hareketin yaşadığı durgunluk geçicidir, kamu emekçilerinin mücadele ateşi sönmemiştir.

Bugün hareketin ihtiyacı, sendikal ihanetin yarattığı tahribatı giderecek ve geniş kamu emekçisi kitlesini devrimci mücadele çizgisine çekecek devrimci bir önderlik yaratmaktır. Somut örneklerle KESK reformistlerinin ihanetçi tutumu teşhir edilmeli, geniş emekçi kitlesine geçmişin olumlu deneyimleri aktarılmalı ve en önemlisi devrimci mücadele çizgisi somut ve pratik adımlarla örülmelidir. Kamu emekçileri kitlesini ikna edecek güç, söylem düzeyini aşan pratik bir çaba ve çalışma, devrimci bir program ve mücadele hattıdır.

2002 emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadele yılı oldu...**2003 bu saldırganlığı önleme yılı olmalıdır!**

Amerikan emperyalizminin 11 Eylül saldırılarını bahane ederek dünya halklarına yönelik taciz ve saldırganlığına hız vermesi, tüm dünyada, yükseliş halindeki küreselleşme karşıtı hareketin emperyalizm ve savaşa karşı bir yapıya bürünmesine yol açtı. Afganistan saldırısı başta olmak üzere Amerika'nın her saldırı ve saldırı tehdidi, emperyalistlerin her eylem ve etkinliği, savaşa karşı hareketin de yükselmesine yol açtı.

Afganistan saldırısı sürecinde daha güçlü olan hareket, kısa bir süre durakladıktan sonra, 2002 boyunca gerçekleştirilen emperyalist zirveler ve ABD'nin Irak'a yönelik tehdit ve saldırı hazırlıklarıyla yeniden canlandı. Yıl boyunca da yükselen bir çizgide süregitti.

Türkiye'de de, diğer ülkelerdeki düzeyi tutturamasa bile, gerek Afganistan saldırısı sürecinde gerekse sonrasında, Filistin halkına yönelik işgal ve imha saldırıları, Irak'a yönelik Türkiye'nin de dahil olduğu saldırı hazırlıkları vesilesiyle, yıl boyunca, kesintisiz biçimde eylemler düzenlendi. Ya da, kamu emekçilerinin demokratik-özlük hak eylemleri, gençliğin YÖK karşıtı eylemleri gibi farklı vesilelerle düzenlediği eylemlere, 8 Mart, 1 Mayıs gibi yıldönümü eylemlerine yine savaşa karşıtlığı damgasını vurdu.

Dünyada emperyalist küreselleşme karşıtı hareket ve 11 Eylül sonrasında artan emperyalist saldırganlıkla birlikte bu hareketin savaşa karşıtlığına evrilmesi, gazetemizde, 2002 başındaki yıl değerlendirmelerinin de konusu olmuştu. 26 Ocak '02 tarihli *Kızıl Bayrak*'ın, "*Geride kalan yılın dünyası.../3, Dünya ölçüsünde güçlenen sınıf mücadeleleri*" başlıklı orta sayfa yazısında, bu gelişmeyi şöyle değerlendirmiştik:

"Küreselleşme karşıtı hareketin emperyalist savaşa vesilesiyle gündeme gelen kendine özgü bir biçimi de sayabileceğimiz bu eylemler emperyalist saldırganlığa karşı duyarlılığın gücüne bir gösterge sayılmalıdır."

"... savaşa karşı hareketin emperyalizm ve emperyalist savaşa konularında açık ve net bir görüşten yoksun olduğu, militarizme ve savaşa karşı genellikle pasifist yaklaşımlarla harekete geçtiği bir olgudur. Fakat bugünün dünyasında açık ve net bir devrimci görüş, hedef ve programdan yoksun olan tek hareket yalnızca savaşa karşı hareket değildir. İşçi hareketleri, halk hareketleri, küreselleşme karşıtı hareketler, Filistin türü ulusal halk direnişleri için de aynı şey geçerlidir. Denebilir ki bu içinden geçmekte olduğumuz dönemde ilerici kitle hareketleri için genel bir zaafiyet durumudur. Dünya komünist ve devrimci hareketinin yaşadığı ağır tahribat ve bugün içinde bulunduğu aşırı zaaflıkla birlikte düşünüldüğünde bu durum şaşırtıcı da değildir."

"Bugün önemli olan kitle hareketlerinin bizatihi kendisidir, kendi dinamikleriyle gelişip serpilmesidir. Bu, komünist hareketin kendini yeniden bulmasının, yenilenip toparlanmasının da temel önemde bir koşuludur. Bu toparlanma ve yenilenme olmaksızın sınıf ve emekçi hareketinin sağlıklı bir stratejik rotaya oturması ise doğal olarak beklenemez."/ Sayı: 2002/3 (43)

Burada, hareketin dünya çapındaki durumu için söylenenler, hiç kuşku yok ki, Türkiye'deki kolu için de çeşitli yönleriyle ve esasta geçerlidir. Ancak Türkiye'de, 2002'nin hemen tüm eylemlerine damgasını vuran emperyalist saldırganlık ve savaşa karşıtlığı, dünya çapındaki hareketin anılan

zayıflıklarına ek olarak, sınıf ve kitle hareketindeki düşüklüğün de zaafiyetini taşıdı. Bu durum kendini en çok da eylemlere katılımında gösterdi. Eylemlere katılımın gerek düzeyi gerekse de bileşimi ve önderliği, zayıflıklara da ışık tutar nitelikte oldu.

Türkiye'de savaşa karşı eylemler doğal olarak üniversiteli gençliğin hep gündeminde oldu. Gençliğin "Amerikan askeri olmayacağız!" şiarı altında yürüttüğü kendi alanına özgü mücadelesi de kendine özgü kimi zayıflıklar taşısa da, yukarıda sözü edilen zayıflık daha ziyade sınıf hareketini bağlar niteliktedir. Türkiye işçi sınıfı, yıllardır uygulanan İMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla uğradığı hak kayıpları, planlı ve sistemli bir örgütsüzleştirme saldırısı ve eşi görülmemiş bir ihanet kuşatması sonucu gündelik hak mücadelesini bile sürdüremez duruma düştüğü bir süreçte, farklı kesimlere de önderlik etmesi gereken tarihi bir görevle karşı karşıya kaldı. Görev, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı kitle hareketinin başını çekmek, politikasını belirlemektir. Ancak ve ne yazık ki, bu görev gelip kendisini dayattığında, işçi sınıfı onu hakkıyla üstlenip yürütebilme örgütlülük ve imkanlarına sahip değildi. İşçi sınıfı hareketinin önderliğinden yoksunluk koşullarında hareketi derleyip toparlamanın, güçleri birleştirmenin ve politik bir kanala akıtmanın da imkanları yaratılmadı.

Yıl boyunca, sınırlı sayıda gerçekleştirilen savaşa karşı eylemlere katılımın düzeyi ve eylemlerin siyasal etkisi bu gerçekler ışığında değerlendirildiğinde, sınırlılığı yüzünden küçümsemek yerine, ihtiyaçlarına yönelik bir çalışmaya yoğunlaşmanın zorunluluğu ortaya çıkmaktadır. Kaldı ki, işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden emperyalizme ve emperyalist savaşa karşıtlığın güçlü bir etkiye sahip olduğu da ortadadır. Bu etki, yıl boyunca farklı gerekçelerle düzenlenmiş eylemlerde emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı şiarların ön plana çıkmasıyla olduğu kadar, 1 Mayıs gibi işçi

sınıfının uluslararası mücadele birliğinin ifadesi bir eyleme damga vurmasında da görüldü. Nisan'da başlayan ve 1 Mayıs'ta doruğa ulaşan savaşa karşı eylemlerin hareket noktası, öncelikle, Filistin halkına yönelik imha saldırıları olmuştu. Sonrasında ise giderek Amerika'nın Irak'a yönelik saldırı hazırlıkları asıl hedef haline geldi. Ülkemizdeki özgünlük ise, Türk devletinin de savaşa katılma niyet ve hazırlıklarının özeldir gençliği doğrudan etkilemesiydi.

Nisan-Mayıs süreci sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada Filistin halkıyla dayanışma ve emperyalist savaşa karşı durma merkezli eylemlerin yükseldiği aylar oldu. Cenin katliamı ve direnişinin etkisi, Almanya, Avustralya, İsviçre, Amerika, Belçika, Yunanistan Lübnan, Mısır ve daha pek çok ülkede onbinlerce işçi ve emekçiyi sokaklara döktü. Kitleler, haklı olarak Filistin'deki katliamlardan İsrail ile birlikte Amerika'yı da sorumlu tutuyordu. Katliamı takibeden günler Türkiye'de sınıf ve gençlik cephesinden olduğu kadar emekçi sendikaları, avukatlar gibi çeşitli kesimlerin de Filistin halkıyla dayanışma ve emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı eylemlerinin hızla yayıldığı bir dönem oldu. Yaz ayları boyunca da, düzenlenen çeşitli toplantılar vesilesiyle hareketli günler yaşayan

dünyadaki küreselleşme ve savaşa karşı hareketin ülkemizdeki yansımaları görüldü. Ancak, artık araya seçim ve seçim tartışmaları girmişti. Amerikancı düzen cephesi tarafından seçimler, hazırlandıkları savaşa siyasal bir tahkimatla girme ihtiyacının yanı sıra, kitleleri bir süreliğine de olsa oyalamanın bir aracına da dönüştürülmek istendi. Sınıf devrimcileri, bütün bir seçim kampanyasının merkezine kapitalizmin yanı sıra emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşıtlığı oturtturarak, kitleleri sürüklenmeye çalışıldıkları emperyalist savaşa yıkımına karşı uyarma görevlerini kesintisiz sürdürdüler.

Bu aynı süreçte savaşa karşı eylemler dünya çapında yükselmeye devam ediyordu. 26 Ekim'de dünya çapında düzenlenen eylemlere katılım hareketin yaygınlık ve gücünün göstergesi oldu.

3 Kasım seçimleri, önceki dönemin iktidarda ve muhalefetteki tüm partilerinin sandığa gömülmesiyle sonuçlandı. Bu, diğer icraatlarının yanı sıra, bu partilerin iktidar ve muhalefetiyle, ülkeyi Amerika'nın savaşa arabasına koşma suçunun kitleler tarafından cezalandırılması anlamına da geliyordu. Kitleler "yeni" adıyla ve tek başına hükümete taşınan AKP'nin de öncekilerden milim farkı olmayan bir icraatın dünden gönüllüsü olduğunu da çok geçmeden görecektik. AKP'nin hükümet partisi olarak ilk önemli icraatı, hala inkar edilmeye çalışılsa da, Türkiye'nin Irak saldırısında Amerika'nın maşalığını yapmasını onaylamak olmuştur. 2003'ün ilk ayları, bugün gizlenmeye çalışılan bu kararların ve vatana ihanetle eşdeğer icraatların sahiplerinin tümüyle açığa çıkacağı gelişmelere gebecektir.

Sınıf ve kitle hareketinin zaafılarını gidermek, ihtiyaçlarını karşılamak ve emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadelenin yükseltilmesi için kitleleri örgütleyip seferber etmek, günün en acil ve yakıcı görevidir. Sınıf devrimcileri bu görevlerinin bilincindedirler ve faaliyetlerini de bu bilinçle örgütlemekte ve yürütmektedirler.

Sermaye hükümeti emeğe yönelik saldırılarında pervasızlaşıyor...

Saldırlara karşı topyekûn mücadeleye!

Birkaç ay içinde hükümet emek düşmanı niteliğini tartışmaya yer bırakmayacak açıklıkta ortaya koydu. Dahası, saldırılara karşı ortaya çıkabilecek işçi ve emekçi tepkisini dizginlemenin hazırlıklarını yapıyor.

Şeker fabrikalarının da içinde olduğu özelleştirme saldırısı daha da hızlanacak, kamu emekçilerinin kolaylıkla kapı önüne konulması doğrultusunda iş güvencesini ortadan kaldıran önlemler alınacak. Emeğin üzerindeki vergi yükü daha da artarken, ülke sermaye için bir vergi cennetine dönüştürülecek. Sosyal yıkım programı tüm alanlarda kararlılıkla uygulanacak.

Hükümet kamu emekçilerine yönelik saldırılarına yüzde beşlik sadaka zammı ile başladı. Ardından personel rejimi yasası saldırısını gündeme getirerek kamu emekçilerinin sayısının 350 binle sınırlandırılması yönündeki niyetini ortaya koydu. Başta şeker fabrikaları olmak üzere TÜPRAŞ, POAŞ, TELEKOM, TEKEL, THY, TEDAŞ, BOTAS, ERDEMİR özelleştirilmesi 2003 yılında tamamlanacak. Tarıma yönelik sübvansiyonlar da tamamen kaldırılacak.

Zorunlu tasarrufları sermayeye hibe etme çabası

Zorunlu tasarruf uygulaması '88 yılında işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin tüm itirazlarına rağmen fiilen başlatıldı. Daha sonra yasal bir kılıfa büründürüldü. 14 yıl boyunca yapılan kesintiler nihayet '02 yılında son buldu. Düşük faiz politikası uygulaması çalışanların 104 milyar dolar kaybına yol açtı. Eğer işçi ve emekçiler her ay kendinlerinden yapılan kesinti miktarını dolar olarak değerlendirmiş olsalardı, 4200 dolar birikime sahip olacaklardı. Şu anda biriken zorunlu tasarruf işçi ve emekçilere ödense, ortalama her emekçi 2482 dolar pay alacak, kayıpları 1718 dolarla sınırlanacaktı. Ancak AKP hükümeti dilinin altındaki baklayı çıkardı. 2482 dolar Türk lirasına çevrilecek, ödeme 5 yıla yayılacaktı. Bu durumda işçi sınıfı ve emekçilerin alacağı miktar 1128 dolara gerileyecek.

Zorunlu tasarrufların gaspı programı ile, hortumlanan bankaların yeniden işler hale gelmesi için sermayeye 20 milyar dolarlık kaynağın aktırılması gündeminin üstüste düşmesi rastlantı olmasa gerek.

AKP'nin seçim bildirgesinde; zorunlu tasarruf uygulaması nedeniyle işçilerin ve kamu emekçilerinin zarara uğratıldığı, uygulanan faizin güllünç düzeyde olduğu, tek başına yönetime gelmesi durumunda zorunlu tasarruf kesintilerinin hemen ödeneceği belirtilmişti. Yeni hükümet olmanın da etkisiyle olsa gerek, bakanlardan Ali Coşkun zorunlu tasarrufların ödeneceğini bir kez daha yineledi. Coşkun'u düzeltme görevi Tayyip Erdoğan'a düştü. AKP lideri yaptığı açıklamada "varsa ödersiniz" dedi.

Gecekondu semtlerinde iftar açma şovuyla emekçi

destu olduğunu göstermeye çalışan Erdoğan, zorunlu tasarrufların ödenmesini başka baharlara ertelemekten hiçbir sıkıntı duymuyor. 20 milyar doların sermayeye aktarılmasına gelince, "nereden bulacaksınız" demiyor. Zira sermayenin hizmetkarı olmak, diğer sermaye partilerinin liderleri gibi onun da varoluş nedenidir.

Sermayeye 20 milyar dolar!

Tekelci sermayenin taze para ihtiyacını karşılamada önemli işlevi olan bankalar, aynı zamanda işçi ve emekçilerin tasarruflarının önemli bir kısmını yönlendiren finans kurumlarından biridir. Birbiri ardına konkordoto ilan eden banka sahiplerinin bizzat kendileri kasaları boşaltmışlar, onbinlerce emekçinin parası iç etmişlerdi. Zira banka kasalarındaki paralar farklı alanlara kaydırılmıştı. Nasılsa iflas dümeninin sermayeye vereceği en küçük bir zarar yoktu, kimse onlardan hesap sormayacaktı.

Şimdi yeni sermaye hükümeti hırsızlıklarına devam etmeleri için 20 milyar dolarlık kaynak paketi açtı. Ödemeler 6 ay içerisinde yapılacak. Zorunlu tasarruf sahibi işçi ve emekçilerin birikimleri kuşa çevrilirken, banka sahiplerinin kasalarına 20 milyar dolar aktılacak.

"Vergi barışı" mı, vergi ödememe mi?

Sermaye hükümetinin sermayeyi iyice rahatlatacak uygulamalarından biri de gündeme getirilen vergi affıdır. Uygulama Maliye Bakanı'nın "Vergileri hızla toparlama yolunda bir öneri getirdik" masum gerekçesiyle gündeme getirildi, fakat ayrıntılar açığa çıktıkça durumun hiç de böyle olmadığı anlaşıldı.

Emekçiler söz konusu olduğunda son kuruşuna kadar vergileri tahsil etmek tüm sermaye

hükümetlerinin ortak tutumudur. İşçilerden ve kamu emekçilerinden vergiler daha maaşlarını almadan bordro üzerinde peşin olarak kesilir. Küçük esnaf ve emekçi köylüler vergi borçları nedeni ile hapse atılır, bin türlü dayatma ile borçları tahsil edilir. AKP hükümeti de öncekilerin yolundan yürüyor.

Sendika ağaları saldırıların en büyük destekçisi

Zorunlu tasarruf düzenlemelerinin işçi sınıfı ve kamu emekçilerinde büyük bir tepkiye neden olacağını en iyi bilenler sendika ağalarıdır. Tepkinin sokakta eylemli olarak ortaya konmasını engellemek için itfaiyeci rolüne soyunmakta gecikmediler. Yaptıkları açıklamalarla öfkeyi kontrol altına almaya çalıştılar. Türk-İş, KESK, DİSK, Hak-İş, Türk Kamu-Sen yaptıkları açıklamalarla zorunlu tasarrufların gaspının kabul edilmezliğini dile getirdiler ve hep bir ağızdan

ödenmesi için mahkemelere başvuracaklarını ilan ettiler. Mücadele sokakta eylemlerle değil "hukuk savaşı" yoluyla verilecek, işçi ve emekçileri bu yolla oyalamaya çalışıyorlar. Eylemleri engellemeyi başaramadıkları koşullarda, her zaman olduğu gibi eylemlerin içini boşaltmaya çalışacaklar.

Sendika ağaları en küçük bir ekonomik ve sosyal kazanım elde etmenin tek yolunun kararlı ve militan mücadele yolu olduğunu elbette çok iyi biliyorlar. Ama onların saltanatı da hizmetkarı oldukları sermaye düzeninin devamından geçiyor. Bu konuda tam bir bilinç açıklığına sahipler.

Burada KESK'in durumuna ilişkin olarak şu söylenebilir. KESK'e düzenin icazet alanında politika yapan sosyal reformist akımlar damgasını vuruyor. Böyle bir zeminde hareket edenlerin sermayenin kapsamlı saldırılarına kararlı bir karşı koyuşu örgütlemeleri zaten mümkün değildir.

Sonuç

Sermayenin topyekûn saldırılarına karşı yürütülecek mücadele ağır bedelleri göze almayı, büyük bir cesaretle görevlere sarılmayı gerektirir. Bunun biricik yolu emeğin birleşik devrimci mücadelesinin örgütlenmesidir. Zira taşı kırmanın biricik yolu balyoz etkisini yaratacak vuruşu gerçekleştirebilmektir. Bu da devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesini gerektirir.

Devrimci sınıf mücadelesi çizgisinde emeğe yönelik saldırıları karşılama görevi işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin önünde duruyor. Mücadele edilmeksizin, mücadeleciler taban örgütleri yaratılmaksızın, işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin birleşik platformları oluşturulmaksızın saldırıların boşa çıkarılması mümkün değildir.

“Irak halkı yalnız değildir!”

Kitle örgütleri ve devrimci gruplar tarafından (*Atılım, Kızıl Bayrak, Ekmek ve Adalet, Partizan*) 28 Aralık Cumartesi günü Antakya Arkeoloji Müzesi önünde bir basın açıklaması eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık 200 kişi katıldığı eylem yaklaşık yarım saat sürdü. Eylemin merkezde yapılıyor olması ve insanların konuya ilişkin duyarlılıkları nedeniyle zaman ilerledikçe ilgi arttı ve sayı 300'ü buldu. Yapılan açıklamada; savaşların acı, gözyaşı ve yıkımdan başka bir şey getirmeyeceği, Filistin'deki işgalin bitmesi gerektiği, Irak'a demokratik rejimi ancak Irak halkının getirebileceği, bölgemizdeki limanların ve Adana İncirlik Üssü'nün ABD'nin çıkarına yönelik kullanılmasının bölgemizi tehdit ettiği vurgulandı.

Eylemde emperyalist savaşa karşı tutum çerçevesinde farklı iki grup vardı. Birincisi emperyalist savaşa barış politikasıyla karşı çıkan reformistler, diğeri emperyalist savaşa karşı devrimci savaş çizgisini savunan devrimciler. Reformistler tecrite karşı sloganları da sahiplenmediler.

Eylemde sık sık “Emperyalist savaşa hayır!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Savaşa karşı omuz omuza!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “ABD üsleri kapatılsın!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Katil Şaron Filistin'den defol!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

“Savaşa hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”

Türkiye'nin ABD'nin savaş arabasına koşulmasına karşı KESK savaş karşıtı bir basın açıklaması eylemi gerçekleştirdi. Savaşın yanı sıra kamu emekçilerine verilen sadaka zamma ve nemaların zamana yayılarak ödenmesine karşı da tepkiler dile getirildi.

28 Aralık günü Aksaray Metro önünde gerçekleştirilen eylemde Sami Evren konuştu. Savaşa karşı olduklarını, hükümetin savaş karşıtı muhalefetin tepkilerini dikkate alması gerektiğini; kamu emekçilerine reva görülen sadaka zammı kabul etmediklerini ve nemaların bir seferde ve nakit olarak ödenmesi gerektiğini dile getirdi. Evren'in konuşmasından sonra basın metni okundu.

Yaklaşık 300 emekçinin katıldığı eylemde, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Savaşa hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Sadaka zam değil toplu sözleşme!” vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Irak'ta ‘canlı kalkan’ olmak

Ken Nichols O'Keefe*

Her geçen gün gazete manşetleri bize olası Irak savaşına git gide yaklaştığımızı hatırlatıyor. Dünyadaki insanların bir çoğu bu olasılıktan üzüntü duyuyor ve ahlak kurallarına aykırı olduğunu düşünüyor, ancak seslerini duyurma konusunda kendilerini güçsüz hissediyor. Çok katılımlı barış mitingleri dünyanın çeşitli şehirlerinde düzenlendi. Ancak haber bültenleri hiç vakit kaybetmeden, daha önce görülmedik ölçüde önceden kurgulanan ve planlanan bir savaşın davul seslerini tekrar duyurmaya başlıyor.

Savaştan en çok zarar görececek olanlar, kuşkusuz, çok sayıda can kaybına katlanmak zorunda kalacak olan masum kurbanlar, yani Iraklı erkek, kadın ve çocuklar... Suçları? Sadece, geçmişte ona destek olan ve silahlandıran Batılı güçlerin ihtiyaçlarını artık yerine getirmeyen, acımasız bir diktatörün başında olduğu petrol zengini bir ülkenin zavallı vatandaşları olmak.

Ancak güçsüz olmamız için bir sebep yok. Gandhi “barış, silahlı çatışmayla değil, silahsız halkların, tüm kavgalara rağmen yarattığı adaletten ortaya çıkar” demişti. Peki bir kaç bin Batılı sivil Irak'a gidip Iraklılarla omuz omuza dursa ne olur? Batıdaki yüz milyonlarca insandan, Irak'a insan hayatını korumak için canlı kalkan olmak amacıyla gidecek ilk bir kaç yüz kişiden biriyim. Irak'a giden dünya vatandaşlarına katılarak barış ve adalete tanıklık edeceğiz.

Sakat kalma ve hatta öldürülme riski ile karşılaşacağız -ancak bu, masum Iraklıların karşılaşacağı risklerle aynı. Adaleti ve barışı müdafaa ederken ölmeyi, toplu cinayet ve savaş suçu ortağı olup da “kazanç sağlamaya” tercih ederim. Bu, geçmişte hükümetlerimizin yaptığı gibi, Saddam Hüseyin'i desteklemek ile ilgili değil. İnsanlık ailesindeki hayatları kurtarmakla ilgili. Iraklı insanlara, Batı'daki çoğu insanın bu suç oluşturan savaşı desteklemedikleri gerçeğini anlatacağız. Eve döndüğümüzde ise Batı'daki insanlara savaşın can kayıplarından bahsedeceğiz, çünkü maalesef, dünyadaki milyonlarca insanın her gün ölüm ve yıkımla yüz yüze gelmesi nedense, eğer Batılı vatandaşların hayatları da tehlikede değilse, kavranılmaz bir soyutlama olarak algılanıyor.

Bu konuda benim de kişisel bir pişmanlığım var. 1989 yılında 19 yaşındaydım ve hayatımın en cahilce eylemini gerçekleştirdim; ABD donanmasına katıldım. 1991 yılında cahillikten daha da ileriye giderek suç işleyenlere, yani Iraklı insanlara karşı savaş açanlara katıldım. Bu savaşta seyreltilmiş uranyum sivil halka karşı kullanıldı. Benim ödülüm, ‘Amerikalı kahraman’ olarak diğer yüz binlerce ‘kahramanla’ beraber, baba Bush tarafından deney faresi gibi kullanılmak oldu. Bize hâlâ ‘Körfez Savaşı sendromu’nun tam hikayesi ve kaç askerin bu sendromdan dolayı hayatını kaybettiği açıklanmadı. Ancak liderlerimizin hayatlarımıza verdiği değeri çok iyi biliyoruz. Bir ülkenin liderleri kendi ‘çocuklarının’

hayatına saygı duymazsa, düşmanın hayatı düşünce sahalarına bile girmez. Irak'a uygulanan yaptırımlardan dolayı kaybedilen yüzbinlerce hayat, ödenmeye değer bir bedel olarak görülüyor. Liderler Irak'la bir başka savaşın insani bedelini anlayamıyorlar.

Benim anladığım kadarıyla, biz ‘vatandaş olarak’ hükümetlerimizin davranışlarından sorumluyuz. Sözde ‘demokrasilerde’ yaşama şerefine sahip olan bizleriz ve bizim adımıza hem Irak'ın sivil halkına hem de dünyadaki bir çok diğer insana yapılmasına izin verdiğimiz bazı olaylardan ötürü topluca suçluyuz. Cehalet bahane olarak kullanılamaz. Diğer diktatörlerin varlığı da bahane olarak kullanılamaz.

1999 yılında, geç de olsa mantıklı bir karara vardım ve ülkemin, gerek yatırdığım vergileri, gerekse sadakatimi hak etmediğinin bilincine vardım ve utanç duyduğum ABD vatandaşlığından vazgeçtim. Yol ve okul yapımı için yatırılan para ayrı bir konu, delilik noktasına varan ve global baskıyı besleyen ‘kitle imha silahları’ için yatırılan para ise apayrı bir konu. Ahlaklı hiçbir insan savaş, ölüm ve cinayet için para yatırmak zorunda bırakılamaz.

Sadece beyni yıkanmış insanlar, uzun bir müdahale siciline sahip olan ve dünya çapında ‘terörizm savaşını’ sürdüren ABD'deki ironiyi göremiyorlar. Binlerce nükleer silahı olan ve bu silahları kullanma hakkı olduğunu beyan eden bir ülkenin lideri, dünyadaki en fakir ülkelerden birini, benzer silahları geliştirmeyi planladığını gerekçe göstererek, ezmeye hazırlanıyor.

‘Teröre karşı savaş’, ABD’de ve tüm dünyada ‘özgürlüğe karşı savaş’ haline geliyor. George Bush şu açıklamayı yaptı : “Her ülke artık bir karar vermeli, ya bizimlesiniz ya da teröristlerle.”

Ancak sahip olduğumuz seçenek sayısı sadece iki değil. Şunu bilin, ben George Bush'un da yanında değilim, teröristlerin de... Bu nedenle, savaş başladığında ben Irak'ta Irak halkının yanında olacağım. Tüm insanların bana katılarak kendilerini bir ülkenin vatandaşları değil de, dünyadaki en fazla ezilen insanlarla bir birlik olarak hareket etmeye hazırlanan dünya vatandaşları olduklarını duyurmaya davet ediyorum. İnsanların bize katılmalarını veya girişimlerimize başka şekillerde destek olmalarını diliyorum. Bunları yaparak ben, İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi'nin ilkelerine sahip çıkıyorum. Eğer Irak'ta ölecek olursam, gerçekleri görüp de harekete geçtiğim için kendimle barışık bir insan olarak öleceğim. (*The Observer, 29 Aralık 2002*)

(NTV-MSNBC, 1 Ocak 2003)

* 1991 yılında Amerikan deniz piyadesi olarak Körfez Savaşı'na katılan **Ken Nichols O'Keefe**, bugün bir savaş karşıtı. ABD'nin olası Irak müdahalesi karşısında masum Irak halkıyla dayanışmak için Bağdat'a gidecek olan gönüllülerden biri.

Ciddiyetsizliğin son perdesi/2

Kürt sorununda kuyruk

MLKP 3. Kongresi'nin merak edilen en önemli sonuçlarından biri, Kürt hareketinin İmralı sonrasında yaşadığı gelişmeler üzerine yapacağı resmi değerlendirme idi. Bunu MLKP payına önemli kılan temel neden ise, onun bu alanda yıllar yılı izlediği kuyrukçu çizgi ve bunun dışarıya karşı olduğu kadar kendi saflarında da yarattığı sıkıntılardı. Kürt hareketinin İmralı sonrası gelişmesini ele alan bir kongre değerlendirmesi, zorunlu olarak, MLKP'nin uzun yıllar boyu izlediği bu çizginin de toplu bir muhasebesini sunmak durumundaydı. Bunun ne türden bir değerlendirme olacağı, kendi iç sıkıntılarını ne ölçüde giderdiğine de bir gösterge olacağı için, doğal olarak belli bir merak konusuydu.

Gerçi ortada İmralı duruşmalarının ardından MLKP MK adına yapılan ve kamuoyuna "tarihi önem" i vurgulanarak sunulan bir değerlendirme metni yıllardır vardı. Bu metin, MLKP'nin o güne kadar izlediği kuyrukçu çizginin sorumluluğunu hafifletmeye çalışsa da, önemli bazı özeleştirel tespitlere de yer veriyordu. Fakat bunların MLKP'nin bütününde ne denli benimsendiği, onun iç sıkıntılarını gerçekten giderip gidermediği henüz yeterince açık değildi. Kaldı ki birçok belirti durumun pek de böyle olmadığına işaret ediyordu.

Dahası var. İmralı teslimiyetinin yarattığı sarsıntının ve buna karşı estirilene devrimci ideolojik rüzgarın hafiflemesinden bir süre sonra, MLKP, bu kez daha ihtiyatlı biçimde de olsa işin özünde eski politik-pratik çizgisine geri dönmüştü. Masum görünümlü bazı vesilelerin de arkasına saklanarak, kendini adım adım İmralı sonrası Kürt hareketine yeniden uyarlamış, bir kez daha onun dümen suyunda politika yapma yolunu tutmuştu. Bu ise üç yıl öncesine ait söz konusu belgede yapılan özeleştirisinin fazlaca bir anlam taşımadığını çoktan ortaya koymuştu. Özellikle de bu sonuncu olgusal durum, 3. Kongre'nin Kürt sorunu ve hareketine ilişkin olarak yapacağı değerlendirmeye ayrı bir anlam ve önem kazandırıyor.

Üç yıllık resmi değerlendirmenin satır arası reddi

Ne var ki ortada yalnızca bu konuda değil fakat hiçbir konuda, MLKP 3. Kongresi adına yapılmış herhangi bir değerlendirme olmadığını bugün artık biliyoruz. Bu durumda konu hakkında bir fikir edinmek umuduyla başvurabileceğimiz tek kaynak olarak geriye kongreye sunulmuş "Politik Rapor" kalıyor. MLKP içinde yaşanan sorunlara kategorik olarak yer vermeyen, bu konuda ketumiyetini özenle koruyan "Politik Rapor"un dilinin, bir nebze de olsa tam da bu sorun üzerinden çözülüyor olması, bizim için yine de bir şans sayılmalıdır.

"Politik Rapor"un her konuda susup da bu konuda bir ip ucu vermesi elbette bir rastlantı değil. Pratikte eski kuyrukçu konuma ve tutuma artık yeniden dönüldüğüne göre, bu konumu ve tutumu İmralı sonrası ağırlığı ve devrimci eleştirinin ideolojik basıncı altında mahkum etmek zorunda kalan eski değerlendirmenin yükünden de bir yolunu bulup kurtulmak gerekirdi.

3. Kongresi'nde MLKP, bunu tam da kendisinden

beklenebilecek bir biçimde yapmış bulunuyor. "Kürt Ulusal Hareketi" ara başlığı altında bu konuya ayrılan birkaç sayfalık bölümün bir yerinde, aniden şu sözlerle karşılaşıyoruz: "Partimizin o süreçte, politik mücadeledeki edilgenliğinden ayrı olarak, '98 ateşkesi sonrasında başlayarak Kürt ulusal özgürlük mücadelesine ilişkin görevlerini yerine getirmemesinde, Parti Merkez Komitemizin, dönem değerlendirmeleri arasında yer alan, MPYO'nun PKK'yle ilişkilenmede 'yer yer kuyrukçu pozisyonlara sürüklendiği'; Partimizin PKK'ye 'yer yer yedeklendiği' veya bu zeminde 'sürüklendiği'; 'ezilen ulus milliyetçiliğinden önemli oranda etkilendiği' biçimindeki **yanlış ve subjektif görüş ve belirlenmeler**, ciddi bir rol oynamıştır." ("Politik Rapor", PS, sayı: 36, s.113, vurgular metnin orijinalinde)

Bu sözler adeta geçerken, deyim uygunsuz laf arasında söylenmiş gibidir. Burada gerçekten ancak MLKP'den beklenebilecek türden bir tutumla yüzyüzeyiz. Konu güya MLKP'nin "Kürt özgürlük talepleri karşısında" görevlerini neden gereğince yerine getiremediği üzerinedir. Fakat bunların neler olduğu konusunda hemen hiç bir şey söylenmezken, laf kalabalığı beklenmedik bir biçimde "Parti Merkez Komitemizin ... **yanlış ve subjektif görüş ve belirlenmeler**" yaptığına bağlanmakta ve böylece amaç da gerçekleştirilmektir. Yani MLKP Merkez Komitesi adına İmralı sonrasında kamuoyuna sunulan en önemli belgenin en önemli tespitleri, kaşla göz arasında bir parti kongresi adına red ve mahkum edilmektedir. Bu red ve mahkumiyet ola ki gözden kaçabilir kaygısıyla da, söz konusu ifadeler metinde özellikle vurgulu bir biçimde verilmektedir.

İmralı sonrası sarsıntıda kuyrukçuluğun itirafı

MLKP Merkez Komitesi'nin söz konusu "yanlış ve subjektif görüş ve belirlenmeler"i, "İmralı, Devrim ve Teslimiyet" başlıklı nispeten hacimli bir temel değerlendirmede yer almaktaydı. Bu metin önce Partinin Sesi'nin Haziran-Temmuz 1999 tarihi taşıyan 20. sayısında, ardından ise "tarihi önemi"ne dikkat çekilerek Sınıf Pusulası'nın Kasım-Aralık 1999 tarihli 4. sayısında yayımlanmıştı.

Hiç değilse MLKP'nin kendi tarihi açısından bu gerçekten önemli bir belgeydi. Zira bu metinde, yıllarca adeta gözü kapalı biçimde izlenen kuyrukçu oportünist çizgi hakkında, kamuoyu önünde ilk kez olarak ve MLKP'den beklenmeyecek bir açıklıkta özeleştirel bir tutum sergileniyor, bazı önemli tespitler yapıyordu. O gün için bu açıklığı, o güne dek izlenegelen kuyrukçu çizginin taşınması artık olanaksız ağırlığını bir parça olsun hafifletme gayretine yormak da, hayatın apaçık ortaya koyduğu hatalı bir çizgiyi anlama ve aşma samimi çabasının bir ifadesi saymak da, mümkündür. Kesin bir şey söylemek için o gün henüz erkendi; gerçek durumun ne olduğunu nasılsa çok geçmeden yaşam ortaya çıkaracaktı. (Çıkardı da nitekim).

Anılan değerlendirme, İmralı çizgisinin ideolojik esasları ve politik sonuçlarına geçmeden önce, "PKK'nin gidişi ve partimizin duruşu" başlığı taşıyan

bir ara bölüme yer veriyor. Konuya MLKP'nin "duruşu" üzerinden girme ihtiyacı duyulması kuşkusuz boşuna değildi. Bu tutum o güne kadar izlenegelen kuyrukçu çizginin ağırlığının adamakıllı hissedildiğinin bir itirafıydı işin aslında. Kuşkusuz olumlu bir davranışın da bir belirtisi olarak; bu ağırlığı bir parça olsun hafifletmeden, politik ve etik açıdan yeni durum konusunda söz söyleme hakkı ve gücünü kendilerinde göremiyordu, değerlendirmeyi kaleme alanlar.

Önden, MLKP'nin Kürt sorunu ve PKK ile ilişkilerde izlediği çizginin olumlu yönlerini ortaya koymak adına, durumu dengelemek ve hafifletmek için epeyce bir çaba harcanıyor. Fakat bizi burada bu değil, "Politik Rapor"da hokkabazlıkla reddedilmiş bulunan temel önemde tespitleri içeren bölüm ilgilendiriyor. İlgili paragrafı olduğu gibi aktarıyoruz:

"Partimiz bir yandan sınıfsal-enternasyonalist karakterine bağlı politik-pratik olarak kendini ortaya koyarken, öte yandan PKK'ye karşı belli ölçülerde ideolojik savaşım da yürüttü. Fakat ne var ki, ideolojik savaşım cephesinde belirgin bir tutukluk sergiledi. Teoriye, tarihsel deneyime, program ve stratejisine bağlı olarak PKK ile ayrım çizgilerini yeterince ortaya koyamadı. PKK'nin zaafalarına karşı etkin bir savaşım yürütemedi. Önemli oranda ezilen ulus milliyetçiliğinden etkilendi. Yer yer yedeklendi, sürüklendi. Bu etkilene me en fazla politik kitle ajitasyon aracında yansısı." (Sınıf Pusulası, sayı: 4, s.6)

Burada dikkat çeken ve "Politik Rapor"un yukarıya aktarılan pasajında es geçilen noktalardan biri, yapılan değerlendirmenin hiç de "MPYO'nun" tutumuyla sınırlanmadığıdır. Tersine söylenen herşey, açık biçimde MLKP adına ve payına söyleniyor (söze "Partimiz"le başlanıyor). Yalnızca son cümlede, bütün bu oportünist tutum va zaafaların en aşırı ölçüde "politik kitle ajitasyon aracında yansısı"ğı ayrıca vurgulanıyor.

Değerlendirmede "MPYO'nun" durumuyla ilgili sorun, Kürt hareketiyle ilişkilerde "önemli bir liberalizmin yansısı" olarak nitelenen zaafiyetin, legal yayın organında ifrata vardırılması olarak çıkıyor karşımıza. "Partimiz, bir dönemden beridir bu zaafiyetini aşmaya yönelmişti" diyen değerlendirme, legal yayının ("MPYO") bu çabaya karşı direndiğini, liberal ve kuyrukçu çizgide ısrar ettiğini ima eden şu sözlerle sürüyor: "Bu zaafiyette, merkeziyetçilik zayıflığının da önemli bir rolü olmuştur." (aynı yer)

Nitekim hemen devamında, bir yıl önce (Ağustos 1998) yapılan "genişletilmiş MK toplantısı"nın değerlendirmelerinden bölümler aktararak, bu "merkeziyetçilik zayıflığı"nın legal yayınlarda ne türden liberal ideolojik-politik savrulmalara yol açtığı konusunda daha somut bir fikir veriliyor:

"Kitle ajitasyon aracımız ve daha az olarak da teori aracımızda önemli içerik hataları, Parti çizgisinden önemli savrulma örnekleri görülmektedir. Ulusal harekete karşı uzlaşıcı davranılmakta, ulusalcı hareketin derinleşmekte olan reformcu eğilimi deşifre edilmemekte, yer yer kuyrukçu pozisyonlara sürüklenilmekte, ulusalcı söylemlerden ciddi bir etkilene görülmekte, proleter sosyalist bakış açısında ısrarlı davranılmamaktadır. Yine halkçılık,

Çu çizgiye resmi dönüş

popülizm yönünde ciddi etkiler sürüyor. Kimi yazılarda liberal, küçük burjuva reformist söylemler tahlilleri etkiliyor. ... Bu durum, Partinin ideolojik-siyasal yönü ve doğrultusunda bir bozulmayı ifade ettiği gibi, savrulmalara açık bir zemin de yaratıyor, oportünizmi besliyor.” (Sınıf Pusulası, sayı: 4, s.7)

Bunlar yorum ya da ek açıklama gerektirmeyecek denli açık niteleme ve tespitlerdir. Üstünkörü söylenmiş olmak bir yana, “genişletilmiş MK toplantısı” gibi önemli bir platformda yapılan tartışma ve değerlendirmelerin kolektif sonuçları olarak yazıya dökülmüştür. Aradan geçen bir yılın ardından ise, İmralı teslimiyetini konu alan ve en üst yönetici organının değerlendirmelerini kamuoyuna yansıtan temel bir belgede, bu kez kamuoyuna açıklanmıştır.

İmralı sonrası durumu değerlendiren ve MK adına kaleme alınan bu temel önemde değerlendirmenin hiç değilse buraya aktarılan bölümlerinde, her sözün ya da ifadenin inceden inceye düşünülerek kullanıldığından elbette kuşku duyulamaz. Zira burada söylenen her söz, yapılan her tanımlama, siyasi yaşamda ve özel olarak da devrimci kamuoyu karşısında MLKP payına büyük bir sorumluluk anlamı taşımaktadır.

MLKP 3. Kongresi’ne sunulan ve bugün devrimci kamuoyunun önüne “kongre belgeleri” olarak konulan biricik metin olan “*Politik Rapor*”, işte bu denli temel önemde görüş ve değerlendirmeleri red ve mahkum etmektedir. Bu, Kürt hareketinin yaşadığı büyük tarihi yenilginin ardından MLKP adına yapılan o yarım yamalak özeleştirinin reddedilmesi anlamına gelmektedir.

Düşünün ki bu, yerine yeni bir değerlendirme konularak, sürecin yeni bir çözümlenmesi ve muhasebesi yapılarak da değil, fakat yalnızca bir satır arası değinmeyle, deyim uygunsa bir kalem darbesiyle yapılmaktadır. İnanılır gibi değil, ama işte tümüyle gerçek! Bu kıvraklıkta, bu oportünist hokkabazlıkta, bir bakıma bugünün bütün bir MLKP gerçeği, onun “birlik devrimi” teranesiyle geldiği nokta gizli. Bu çevre ciddiyetini ve samimiyetini bu denli yitirmiştir. Çoktan boş bir söz kalıbı haline gelmiş bulunan “birlik devrimi”ni korumak adına işler artık bu yol ve yöntemlerle götürülmektedir.

Ortama ve güç dengelerine göre değişen tutumlar

Bu inanılması güç durumun basit açıklaması genel çizgileriyle şudur: MLKP bir bütün olarak uzun yıllar boyunca Kürt sorununda kuyrukçu bir çizgi izledi. Bu konuda saflarında esasa ilişkin bir görüş ayrılığı yoktu. Fakat “MPYO”da temsil edilen ve hapishanelerden de destek alan kanat, bu kuyrukçu çizgide ölçüyü iyice kaçırdı ve adeta “ulusalci söyleme” kaydı. PKK’nin reformist yönelimini derinleştirmesi olgusu ve devrimci ideolojik eleştirinin dıştan gelen basıncı karşısında, “MPYO”nun bu ölçsüz kuyrukçu tavrı öyle anlaşılıyor ki MK’da temsil edilen kanadı bile rahatsız etmeye başladı. Ağustos ‘98 tarihli MK toplantısının sonuç değerlendirmeleri, bize bu rahatsızlığın kapsamı konusunda bir fikir vermektedir.

Fakat “merkeziyetçilik zayıflığı” olarak estetize

edilen o günün parti içi güç dengeleri, bu değerlendirmelere uygun bir müdahaleyi sonuçsuz bırakmışa benziyor. Utanç verici İmralı teslimiyeti, bunun herkesi kapsayan sarsıcı etkisi, MLKP’deki iç güç dengelerini de doğal olarak değiştirdi. Ne de olsa İmralı sonrası orta yerde duran gerçekleri en iflah olmaz kuyrukçuları bile tutumlarını savunamayacak duruma düşürecek denli ağırdı. Sonuç “*İmralı, Devrim ve Teslimiyet*” başlıklı değerlendirmenin parti adına kamuoyuna sunulması ve izlenen kuyrukçu çizginin asıl sorumluluğunun da bu vesileyle “MPYO”ya yüklenmesi oldu.

Ama bu durum çok sürmedi, İmralı teslimiyetini izleyen özel atmosfer çabuk değişti. Bunun ne anlama geldiğini bir süre önce *Kızıl Bayrak*’ta yayınlanan (sayı: 86, 23 Kasım 2002) bir değerlendirmeden izleyelim:

“İmralı’da ortaya konulan teslimiyete dayalı yeni liberal çizgi, herkesi şaşırtacak denli köklü bir konum ve tutum değişikliğinin ifadesiydi. Devrimi kategorik olarak ve kabaca reddeden; ‘demokratik uygarlık’ olarak kodlanmış emperyalist-kapitalist sistemin 20. yüzyıldaki ‘kesin zaferini’ kutsayan; Kürt ulusunun tarihini ve Kürt hareketinin kazanımlarını inkarcı bir yeni yoruma tabi tutan; ve bu arada Kürtler’in temel ve meşru ulusal haklarını bir yana bırakarak, Kürt sorununu anayasal çerçevede bazı hak kısıntılarına indirgeyen bir yeni yönelim vardı orta yerde.

“Bu özellik, doğal olarak, başlangıçta bazı çevrelerde yüzeysel bir ‘devrimci’ tepkiye neden oldu. Görünürde birçok çevre teslimiyeti mahkum ediyor ve devrimi savunuyordu. Oysa gerçekte, bu, Kürt hareketinin büyük yenilgisinin ve dolayısıyla İmralı teslimiyetinin gerçek etkileri konusunda bir süre için yanıltıcı bir görüntü oluşturmaktan öte bir anlam ifade etmiyordu. Bunun bir görüntü olduğunu olayların akışı, özellikle de zindan direnişi süreci, giderek daha çok açığa çıkardı. Son seçimler ise katedilen mesafeyi ve varılan noktayı gözler önüne serdi.”

“Öznel ve nesnel koşullara somut olarak baktığımızda bu sonucun kaçınılmaz olduğunu görüyoruz. İmralı’ya karşı başlangıçta ‘devrimci’ tepki veren çevrelerin bir bölümü ortaya çıkan durumu göğüsleyecek, ortaya koydukları refleksi geliştirip kalıcılaştıracak ideolojik ve moral koşullara sahip değillerdi. Bu öznel durum toplumsal-siyasal ortamın elverişsizliği ve kitle hareketinin belirgin zayıflığı ile de birleşince, İmralı teslimiyetine karşı tutumlar da çok geçmeden tavsamaya başladı. Hele de Kürt hareketi ve kitlesi anlamlı bir iç ayrışmaya uğramaksızın İmralı yönelimine uyum sağlayınca, bazı çevreler için Kürt hareketinin yörüngesinde siyaset yapma konumuna gerisin geri dönmek hepten kolaylaştı. Böylesi bir bakıma buna mecburlardı; zira ‘90’lı yıllar boyunca bunu kendileri için adeta bir siyasal yaşam alanı haline getirmişlerdi ve kendilerini başka türlü ayakta tutacak öznel koşullardan gerçekten yoksunlardı.” (Seçimler ve Sol Hareket/Tasfiyeci Sürecin Yeni Aşaması)

Bu değerlendirme MLKP’nin durumuna tamı tamına oturuyor ve İmralı teslimiyetini izleyen özeleştiril tutumun çok geçmeden neden bir yana bırakıldığını ve bugün neden bir kalem darbesi kolaylığı ile resmen reddedildiğini de açıklıyor.

Ortamın ve havanın değişmesi İmralı sonrasında bir an için güç kazanan devrimci hassasiyetler kadar iç güç dengelerini de değiştirmişti. Buna bir de hapishanelerden dışarıya akışın güç dengelerine etkisi eklenince, üç yıldır parti adına orta yerde duran temel bir değerlendirmeyi bir fiske vuruşuyla resmen de reddetmenin önünde doğal olarak bir engel kalmadı.

Zamanında, ‘98 tarihli “genişletilmiş MK toplantısı” üzerinden mahkum edilenler, böylece öçlerini, adeta alay edercesine, tam da bu aynı tarihe işaret etme yoluyla, biraz gecikerek de olsa almış oldular. “*Politik Rapor*”, kuşkusuz son derece bilinçli bir tutumla, “‘98 ateşkesi sonrasında başlayarak” diye başlıyor sözlerine ve bu tarihten itibaren “(Partimizin) Kürt ulusal özgürlük mücadelesine ilişkin görevlerini yerine getirmemesinde, Parti Merkez Komitemizin, dönem değerlendirmeleri ... ciddi bir rol oynamıştır.” diyerek sürdürüyor. ‘98 ateşkesi, 1 Eylül 1998 demektir. MK’nın “MPYO”nun ulusal hareketle ilişkilerinde kuyrukçu liberal bir çizgi izlediğini vurgulayan değerlendirmeleri ise Ağustos 1998 tarihi taşıyor. Kılı kırk yarmak diye herhalde buna denir. Böylece, “genişletilmiş MK toplantısı” değerlendirmeleri, tamı tamına ilan edildiği tarih üzerinden reddedilmenin ötesinde, daha bir de yine tam da bu tarih üzerinden “Kürt ulusal özgürlük mücadelesine ilişkin görevlerin” yerine getirilmemesinin de asıl sorumlusu ilan ediliyor.

Çürüme bu değilse ne?

Burada daha çok yönetime ilişkin gibi görünen, ama etik açıdan çok daha özel bir anlam ve önem taşıyan bir soru daha çıkıyor karşımıza. Zamanında sözkonusu “yanlış ve subjektif görüş ve belirlemeler” MLKP MK tarafından ortaya konulmuştu. Üç yıl aradan sonra bunları red ve mahkum eden belge de yine aynı MK’nın imzasını taşıyor. Hatalı tutumundan dönmek, şu veya bu konudaki eski görüş ve değerlendirmelerini bir parti kongresi önünde gözden geçirmek ve gerekirse temelden değiştirmek, yönetici bir parti organı için olağan, hatta bir bakıma erdem bile sayılabilir kuşkusuz. Fakat bunun her ciddi devrimci partinin hata ve zaaflarına yaklaşım tarzı ve yöntemiyle yapılabilmesi kaydıyla. Burada olmayan da tamı tamına bu. Üç sene önce ve çok kritik bir dönemeçte, bir parti adına ortaya konulan özeleştiril bir değerlendirme, hiç bir ek açıklama, irdeleme, geçmişteki hatalı tutumun nedenlerini ortaya koyma ihtiyacı duyulmaksızın red ve mahkum ediliyor.

Kendine ve partisine az çok saygısı olan bir MK, bu kadar önemli bir sorun üzerinden yaşanan köklü bir görüş ve tutum değişikliğini satır arası bir değinmeyle geçiştirebilir mi? Böyle bir MK’nın, onun bu tutumunu onaylayan bir kongrenin ve bu ikisi tarafından temsil edilen bir partinin ciddiyetinden artık sözedilebilir mi? Ama işte bütün bunlar MLKP’de artık bu denli kolay, adeta vakai adliyeden işler olarak, yaşanabiliyor. Bu tabloyu bir de MLKP Kongresi’ne egemen özelleştiril tutum üzerine geçen sayıda aktardığımız o ölçsüz güzellmelerle karşılaştırm!

İyi ama, çürüme bu değilse nedir peki?

(Devam edecek...)

2003'e girerken...

Gençlik hareketinin bir yılı

2000'den itibaren canlanmaya başlayan öğrenci hareketi

Öğrenci hareketi, başlayan Zindan Direnişi'nin de etkisiyle 2000 yılının 6 Kasım'ından sonra sınırlı da olsa bir canlanma yaşadı. 19 Aralık katliamının dışarıdaki terör ayağıyla hedef alınan kesimlerin başında gençlik geliyordu. Katliamla beraber yüzlerce gencin gözaltına alınması, onlarcasının tutuklanması bunun göstergesidir. Bu terör ve sindirme politikalarına rağmen gençlik hareketi tümüyle teslim alınmamış, aksine çıkış eğilimi sürmüştür. 2001 yılının temel eylemlerine, özellikle de 1 Mayıs'a, katılımdaki gençlik yoğunluğu da bunun göstergesidir. 2001'in 6 Kasım'ı, önceki yıl Kızılay ve Beyazıt'a çıkılarak yükseltilen çitayı daha yükseğe taşıyorsa da altına da düşmemiştir.

2001 yılının son döneminde 11 Eylül sonrası tırmanan emperyalist saldırganlığa karşı ileri unsurları şahsında net bir tutum alan gençlik, ABD'nin savaş çıgıklarına karşı anlamlı bir tepki verdi.

Yine 2001 yılının sonlarında, tüm dünyada derinleşen neo-liberal saldırı dalgasının ayaklarından biri olan, eğitim kurumlarının tümüyle sermayenin yağmasına sunulmasını gerçekleştirmek üzere yeni YÖK yasa tasarısı gündeme getirildi. Tasarı, har(a)çların 850 dolara kadar yükseltilmesini, üniversitenin tüm imkanlarıyla sermayeye hizmet etmesini vb. hedefliyordu. Böylesine ciddi bir saldırıya karşı ilk tepkilerin örgütlenmesi ve önden güçlü bir duruş ortaya konulması gerekliliğine rağmen, birçok gençlik grubu/cevresi anlamlı bir şey yapmadı. Oysa kitle hareketinin dönemsel ihtiyaçları ve saldırının içeriği iradi bir müdahaleyi gerektiriyordu. Bunu gözetken genç komünistler vakit kaybetmeksizin çalışmaya başladılar. Bu yasa püskürtülmeli, öğrenci hareketinin yakaladığı ivme korunmalı ve politikleşmesinin önu açılmalıydı. Eldeki güçlerin sınırlılığına rağmen kendi iddialarından güç alan genç komünistler, yasa tasarısını gençliğin gündemine taşımaya çalıştılar. Çalışma, döneme en uygun düşen araçlar olarak örgütlenen platformlarda sürdürüldü ve çok geçmeden ilk sonuçlar alınmaya başlandı.

2002'ye girerken öğrenci hareketi

2002 yılına bu temel gündemle girildi. Yılın başlarında temposu sürekli yükselen bir çalışma sürdüren genç komünistler, sömestr tatilinden yararlanarak kampanyalarını daha geniş bir alana taşıdılar. Sorunu bir yanıyla asıl muhatapları olan işçi ve emekçilere taşıyarak, hem öğrencilerle emekçi kitleler arasında dolaysız bağlar kurmaya ve hem de saldırıya karşı duruşun etkisini genişletmeye çalıştılar. İşte bu süreçte, yaratılan etkinin de ağırlığıyla, diğer gençlik grupları/çevreleri de konuya ilişkin bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettiler. Yer yer çalışmaların ortaklaştırılması sağlanarak daha güçlü bir muhalefetin ayakları oluşturuldu. Böylece öğrenci hareketinin gelişimi önündeki yapay engeller bir nebze de olsa ortadan kaldırıldı.

YÖK yasa tasarısına karşı günden güne gelişen ve güçlenen bir muhalefet örülmekteydi. Yanı sıra siyonist İsrail devletinin Filistin'deki işgal ve

katliamlarıyla Filistin halkının görkemli direnişi de gençliğin bir diğer temel gündemini oluşturmaktaydı. Ortadoğu'da ABD'nin taşeronluğunu yapan siyonist İsrail'in ABD destekli saldırılarına karşı gençliğin bilenen öfkesi, yiğit Filistin halkının direnişinin etkisiyle yer yer sokaklara taşıdı. Yapılan eylemler yeterli düzeyi yakalayamasa da, gençliğin bu eylemlere katılımı ve soruna duyarlılığı önemliydi. Bu süreç, hem gençliğin politikleşme ihtiyacı ve potansiyelini, hem de dünya halklarına karşı azgın bir saldırı başlatan Amerikan emperyalizmine duyulan nefret ve öfkeyi ortaya koydu.

YÖK yasa tasarısı karşıtlığı ve 18 Mayıs

Yerel çalışma-merkezi eylem tartışmaları dolayısıyla bir süre oyalanan öğrenci hareketi tablosu, özellikle platformlarda çalışma yapan bağımsız öğrencilerin tavrıyla kırıldı. Bazı yerelerde yürütülen çalışma henüz istenen düzeye ulaşmamış olsa da artık merkezi eylemlerin zamanı gelmişti. Bu süreçte metropollerde aynı gün yapılacak eylemler planlandı. 18 Nisan günü şehir merkezlerinde yapılan eylemler 2000 yılında başlayan çıkışın güç planında olmasa da örgütlülük ve bakış planında devamı niteliğindediydi. Yine gözaltılar ve polislin kitleyi terörize eden tutumu sürdü. Bu tutumun da etkisiyle Ankara'daki eylem sönük geçse de, İstanbul'da bin kadar öğrenciyle yapılan eylem son derece anlamlıydı. Bu eylemle hem hareketin ivmesi yükseltilmiş, hem de yasanın sahiplerine bu işin o kadar kolay olmayacağı anlatılmış oldu. Öncesinde bize "bir avuç" diyenlere verilen bu yanıtın ardından sıra Türkiye merkezli bir eyleme gelmişti. 18 Mayıs'ta gerçekleşen eylem, öğrenci gençliğin yıl içerisinde yaptığı en önemli eylemlerden biridir.

18 Mayıs öncesinde tarihe ve tarza dair yapılan tartışmalar iki açıdan önemlidir. Bu tartışmalar, genç komünistlere katettikleri yola rağmen merkezi siyaset yapma noktasındaki eksiklerini göstermiştir. Ama merkezi siyaset yaptığını iddia eden bazı grupların da çarpık bakışlarını ve yer yer ikiyüzlü davranışlarını

ortaya çıkarmıştır. Bugün yeni bir eylemlilik sürecine girerken, o dönemden çıkardığımız bu derslerin ayrı bir önemi vardır.

18 Mayıs, bir yandan platformların anlamını gösteren, bir yandan da öğrenci kitlesi içinde siyaset yapan reformistlerin gerçek yüzlerini ortaya seren bir eylem olmuştur. Platformlar içinde yer alan azımsanmayacak sayıda bağımsız öğrenci bu araçların doğru kullanımı ile eyleme taşınmış ve sermaye devletinin baskı ve terörü karşısında militan bir duruş sergilemişlerdir. Öte yandan *Emek Gençliği* şahsında reformizmin karakteri yine gençlik kitleleri tarafından dolaysız olarak gözlenmiştir.

Eylemin bir diğer önemli yanı, taşra üniversitelerinden gerçekleşen katılımın düzeyiydi. Özellikle son yıllarda metropol üniversitelerine sıkışmış öğrenci hareketi için emekçi çocuklarının oranının yüksek olduğu taşra üniversitelerinin gösterdiği bu duyarlılık, yeni bir soluk borusunun açılacağı beklentisini doğurduysa da, 6 Kasım'da 18 Mayıs'taki duruş sergilenememiştir. Bu aynı zamanda

taşralara dönük müdahalenin zayıflığını göstermektedir. Genç komünistlerin bu tablodan çıkardığı görevler arasında bu alana dönük müdahalenin güçlendirilmesi vardır.

Yaz dönemi rehabetinin parçalanması ve mücadelenin sürekliliği

Sonuç olarak, 18 Mayıs Kızılay eylemi hem kiteselliği hem de coşkusu ve militanlığı açısından 2002'nin en önemli eylemi olmuştur. Bundan sonra yapılması gereken, bu çıkışın sürdürülmesi için hareketi canlı tutacak politikalar ortaya koymaktır. Ancak yaz döneminin gelmesi ile birlikte o bilindik rehabet ve atalet tablosu da yaşanmaktaydı.

Genç komünistler, dönemin ihtiyaçlarını tespit ederek, yaz için bu tabloyu kırmayı hedefleyen bir planlama yaptılar. Yaz döneminde yasanın meclisten geçirilmesi ihtimaline karşı Kızılay'da eylem örgütlemek için diğer gençlik çevrelerine öneri götürdüler. Ancak bu öneri gerekli ciddiyet ve sorumluluk bilinci ile karşılanmadı, gerektiği gibi ele alınmadı.

Bunun dışında diplomalı-diplomasız işsizlik ekseninde bir çalışma planlandı ve yaz boyunca hem YÖK yasa tasarısı ve hem de yeni iş yasası gündemleştirilerek işlendi. Bu süreçte yaklaşan savaş da temel bir gündem olarak çalışmamızın konusu haline getirildi. Özellikle genç işçilerin yoğunlukta olduğu KOBİ'lerde ve emekçi semtlerinde yürütülen yaz çalışmamız bizi, politikleşmiş-birleşik gençlik hareketi hedefine bir adım daha yaklaştırdı.

Buralarda elde edilen birikim yaz dönemi ile sınırlı kalmadı ve bir sonraki döneme de taşındı. Özellikle seçim çalışması bu birikimin kalıcılığın ve güçlendirilmesi için son derece elverişliydi ve bu şekilde değerlendirildi.

Seçimler, emperyalist savaş ve 6 Kasım

Gençlik hareketi okulların açılmasıyla birlikte yeniden canlanmaya başladı. Bu dönemin temel

gündemi olan siyasete İMF-TÜSİAD darbesi elbette gençlik cephesinden de anlam ifade ediyordu. Ancak sorunun gençliğin gündeminin ilk sırasına oturması, erken seçim kararının alınması ile gerçekleşti. Burjuva partileri için 4 milyon genç seçmen önem taşıyordu. Ama buna rağmen Amerikancı düzen partilerinin hiçbirisi gençlik sözcüğünü ağızlarına aldıkları kadar programlarına almadılar. Dahası hiçbirinin gençliğe yönelik somut bir vaadi, politikası yoktu. Elbette bu düzenin gençliğe verebileceği hiçbir şey olmamasından kaynaklanıyor.

Bu süreçte seçim dolayısıyla politikleşen atmosfer gençlik içinde de etkili oldu ve genç komünistler tarafından yoğun bir çalışmanın zeminine dönüştürüldü. Gençlik içerisinde yürütülen seçim çalışmasının yarattığı etki, tek başına bu çalışmanın yoğunluğundan kaynaklanmıyordu; şiarlarımız gençliğe hiçbir şey vaadedilmeyen bir dönemde öne çıkmış ve gençliğin düzenle yaşadığı çelişkileri bir saflaşmanın ayağı haline getirebilmiştir. Nitekim Amerikancı düzen partileri bir yana, reformist partiler bile seçim döneminde genel geçer propagandanın dışına çıkmazlarken, biz çalışmamızın eksenine yaklaşan emperyalist savaşı yerleştirmiştik.

Emperyalist savaş ve saldırganlığın gençlik alanında taşıdığı çok özel önem ortada. Bu savaşın yaratacağı yıkımın faturasına emekçi kitlelerle birlikte ortak edilecek olan gençlik, yanısıra doğrudan cepheye sürülecek ölmeye gönderilecektir. Dolayısıyla kanı ABD emperyalizmine pazarlanan gençliğin ortaya koyacağı mücadele son derece önemlidir. Bu noktada 6 Kasım'da gerçekleşen eylemlere bakıldığında, gençliğin ileri kesimleri şahsında da olsa bunu kavradığını görebiliriz. 6 Kasım'da ülkenin dört bir yanında sokaklara çıkan öğrenci gençlik sadece YÖK ve uygulamalarını değil, yanı sıra emperyalist savaş tehdidini de protesto etmiş ve kan parasının hesabını yapan işbirlikçi usak takımına da bir yanıt vermiştir. Seçimin yarattığı politik atmosferin de etkisiyle hayli canlı geçen 6 Kasım eylemleri, kurulacak hükümet açısından da önden konulmuş bir tavır anlamına geliyordu. Eylemlerde bir kez daha yaşadığımız polis terörü de, estirilen demokrasi rüzgarının aslında nasıl bir aldatmaca olduğunu ortaya sermiştir. Polis terörü ve demokrasi aldatmacasına rağmen 2002 6 Kasım'ı, 2000'de başlayan canlanmanın sürdüğünü, gelişim hızı yetersiz de olsa öğrenci hareketinin gelecek döneme dönük hazırlığının belli bir düzeye sahip olduğunu göstermiştir.

Kapalı kapılar arkasında yürütülen pazarlıkları tamamlanması, emperyalist savaş döneminin temel gündemi haline getirmiştir. Bu sorunu geniş gençlik yığınlarının biriken öfkesinin eyleme dönüştürülmesi için değerlendirme görevini omuzlayan genç komünistler, çalışmalarını yoğunlaştırdılar. Özellikle bilinç planındaki çarpıtmalara karşı doğru bir bakışı geliştirmek ve bunu gençliğin geniş kesimlerine maletmek için harekete geçtik. Anti-Amerikancılık ve genel bir savaş karşıtlığının savaşı ve sömürsüz bir dünya hedefiyle birleştirilemeyeceği bilinciyle gerçek bir savaş karşıtlığını örgütlemek için seferber olduk. Özellikle dönem başında savaş gündemiyle örgütlenen platformlar, birçok yerelde anlamlı bir çalışma ortaya koydular.

Savaşa karşı yapılan 1 Aralık ve 22 Aralık eylemlerine gençliğin katılım düzeyi oldukça yüksek oldu. Buna rağmen emperyalist haydutluğa karşı gençlik cephesinden yeterli yanıt verilemedi. Bunun anlaşılır nedenleri olmakla birlikte, bu gerçeği değiştirmek genç komünistlerin omuzlamaları gereken bir görevdir.

2003 yılını ve geleceği kazanmak!

Gerek bu görevlerin ertelenemez oluşları, gerekse de yakalanan düzey dolayısıyla 2003 yılı genç komünistler açısından iyi değerlendirilmesi gereken önemli bir dönemdir. Hareketin 2000 yılından itibaren yaşadığı nispi canlanma, düzenin açmazları ve gençliğe yanıt verememesi yüzünden daha ileri bir düzeyin eşliğindedir. Özellikle emperyalist saldırganlık ve savaşın yaratacağı öfke ve yeniden görüşülmeye başlanan YÖK yasa tasarısının etkisiyle yeni dönemde gençlik hareketi bu eşliği aşmanın imkanlarına sahiptir. Bu, hareketin önderlik ihtiyacına yanıt verme iddiasındaki genç komünistlere özel görevler yüklemektedir. Artık daha ileri bir düzeyde siyaset yapabilen genç komünistler, yarattıkları etkiyi güce dönüştürme, buldukları her alanda sorumluluklarına, iddialarına yakışır bir tarzda sahip çıkma bilinciyle hareket edeceklerdir.

Genç Komünistler

Yasa mecliste, öğrenciler eylemde!

Yeni hükümetin kurulmasıyla yarım kalan saldırılar yoğun bir biçimde sürdürülüyor. Hükümet programında üniversitelerin akademik özgürlüğe kavuşturulacağı dile getirilirken, öğrencilerin en önemli sorunlarından olan YÖK yasa tasarısına söylemde dahi karşı çıkılmıyor. Dahası AKP eğitimde özelleştirmenin yaygınlaştırılmasını savunuyor.

Son günlerde hükümet ile YÖK arasında yaşanan gerginlik yüzlerindeki maskeleri tümüyle indirdi. Her ikisi de üniversitenin özgürlüğünden dem vuruyorlar. Bugüne kadar gençliğin üzerinde baskıyı eksik etmeyenler, şimdi üniversitede özgürlüğü, bilimsel eğitimi savunuyorlar. Ancak yalanlarıyla gençlik kitlelerini kandıramadılar. Çünkü hükümet de, YÖK de eğitimi paralılaştırmaktan, onu metalaştırmaktan yanadırlar. Üniversiteleri sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırmayı hedefliyorlar. Bu nedenle sermayenin saldırılarını uygulamada her iki taraf da aynı kararlılığı taşıyor.

Nitekim bir taraftan bu tür tartışmalar yaşanırken, öte yandan yasa tasarısı meclis komisyonlarında yeniden görüşülmeye başlandı. Bunun üzerine Ankara'da öğrenci gençlik muhalefeti olarak yasa tasarısı gündemli, fakat soruşturmaları ve Irak'a yönelik emperyalist saldırganlığı da hedefleyen bir eylem kararı aldık. Eylem kararının geç netleşmesi eylemin kitle çalışması ayağını zayıflattı.

Eylemimizi her Cumartesi İHD'nin düzenlediği savaş karşıtı eylemin hemen sonrasında başlattık. Eylemi örgütleyen gençlik gruplarından *Özgür Gençlik*, *Devrimci Mücadeleci Gençlik* ve *Ekim Gençliği* kendi pankartlarını açtılar. Eylemi örgütleyenler arasında bulunan ve basın metninin altında imzası olan *Ankara Gençlik Derneği*, *Özgür Eğitim Platformu* ve *Ankara Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu* ise pankart açmadı.

Eylem Yüksel Caddesi'nde atılan sloganlarla başladı. "Bu yasa meclisten geçmeyecek!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Sermaye defol, üniversiteler bizindir!", "Her yer Filistin, hepimiz Filistinli'yiz!" vb. sloganlar coşkulu biçimde atılarak Yüksel Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne kadar yüründü. Sakarya Caddesi'nde okunan ortak basın metni sık sık atılan sloganlarla kesildi. Basın metninin okunmasının ardından mücadelenin yasa meclisten çekilinceye kadar süreceği ve ABD'nin haydutluğuna izin verilmeyeceği vurgulandı.

Ekim Gençliği/Ankara

19-22 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!

Devrimci tutsaklar sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele ettikleri için zindandalar. Devlet onları dört duvar arasına atsa da bugüne kadar düşüncelerini teslim alamamıştır. Devrimci tutsakları birbirinden yalıtarak baskı ve terörle teslim almayı amaçlayan devlet, F tipi adı altında kişiliksizleştirme, sindirme politikalarını dayatmış ve devrimcilerden de sert bir yanıt almıştır. Devrimci tutsaklar yaklaşan saldırıyı beklemektense 20 Ekim 2000'de ÖO eksenli açlık grevine başlamışlardır. Toplumun gündemine giren direnişi kırmak ve devrimcileri F tipine sevk etmek için faşist devlet 19-22 Aralık tarihleri arasında "Hayata Dönüş" operasyonu adı altında katliam saldırılarını gerçekleştirmiş, 28 devrimci tutsağı katledip geriye kalanları zorla F tiplerine sevk etmişti. Fakat devrimci tutsakların buna yanıtı direnişi daha da büyütme oldu. ÖO direnişi 3. yılında 103 şehidiyle, zafere olan inanç ve kararlılıkla devam ediyor.

Özelde devrimci tutsaklara yönelik, fakat tüm muhalefeti sindirmek amacıyla gerçekleştirilen katliama karşı duyarsız kalmak insanlık onurunu hiçe saymaktır. ZKÜ Öğrenci Platformu olarak 19 Aralık'ta "Faşizmin 19-22 Aralık katliamını unutmamak!" başlıklı bir bildiri çıkardık. Bildiriye aynı zamanda üniversite ve çevresinde birçok yere yapıştırarak, faşist sermaye devletinin katliamcı kimliğini teşhir ettik ve devrimci tutsakların direnişinin haklılığını duyurmuş olduk.

ZKÜ Öğrenci Platformu olarak 22 Aralık günü EMEP binasında belgesel film gösterimi de gerçekleştirdik. 50 kişinin katıldığı film gösterimi devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşuyla başladı. Ardından okunan metin eşliğinde film gösterimi yapıldı. Şiir ve müzik dinletisi ile etkinlik sona erdi.

ZKÜ Öğrenci Platformu'ndan bir EG okuru

YÖK ve savaş karşıtı eylem

27 Aralık Cuma günü DTCF öğrencileri tarafından YÖK'e ve emperyalist savaşa karşı "YÖK'ün ve ABD'nin askeri olmayacağız!" yazılı pankartın açıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde ana bina katları dolaşıldı. Dekanın saldırılarına rağmen, ana bina dolaşıldıktan sonra okulun dışına çıkılıp basın açıklaması gerçekleştirildi.

"YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılabilecek!", "ABD askeri olmayacağız!", "Savaşa hayır! Kahrolsun emperyalizm!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!" sloganları sıkça atıldı. Basın açıklamasından sonra orta bahçede dekanın saldırısı teşhir edilerek eylem sonlandırıldı.

Ekim Gençliği/DTCF

Filistin: İşgal, sürgün, katliam ve direniş/3

İntifadayla yaşanan silkinme

İntifada, Filistin halkının kendi ayakları üzerinde durma ve kendi gücüyle mücadele etme bilincini geliştirdi. Bu silkiniş 20 yıldır devam eden işgalin yarattığı katlanılmaz hayat koşullarına, ırkçı siyonist politikalara karşı bir isyandı. Filistin davasına zarar veren Arap rejimlerinden beklentileri bir kenara bırakan yeni kuşak davasına sahip çıktı. Filistinliler kendi kurtuluşlarının kendi ellerinde olduğunun farkındaydılar. Artık davanın umudu ve bedel ödeyicisi yeni kuşaktı. Filistin hareketinde bir kilometre taşı olan ilk intifada, ancak Oslo süreci ile bitirilebilecekti.

İntifada yeni döneme bir hazırlıktı. Bu hazırlık sistemle bütünleşmeye değil, kavgaya tutuşmaya göre yapılmaktaydı. Artık diplomasiden, Arap yönetimlerinden, hatta FKÖ'den bile medet umulmuyordu. Mücadele işgal koşullarında yetişen yeni kuşak ve kitlelerin inisiyatifini ile yol almaya başlamıştı. Bu silkinme Filistinli grupları da sarsmıştı; olduğu kadarıyla güçlerini yeniden harekete geçirmeye başlamışlardı.

İntifada kısa sürede yayılmakla kalmadı, belirli bir siyasi hedefi ve nispeten örgütlü yapısıyla bir direniş hareketine dönüştü. İşgal yılları boyunca gündelik hayatı devam ettirmek, topluluk düzenini sağlamak için oluşan örgütlülük intifadaya da yansımıştı. Halk Direniş Komiteleri kent, kasaba, köy ve mülteci kamplarını bütünleştirmiş, komitelerde örgütlenen halk, Birleşik Milli Liderlik (BML) altında toplanmıştı.

FKÖ'nden El Fetih, FDHKC, Demokratik Cephe ve FKP, ayrıca işgal altında (İsrail'in de alan açmasıyla) yeni palazlanan islamcı gruplar BML içinde ortak çalışıyorlardı. İşçi sınıfı ise genel grevle intifadaya tam destek veriyordu. Geçmişle kıyaslandığında Filistin toplumunun sınıfsal yapısı değişmeye başlamış, proleterlerin belli bir ağırlığı oluşmuştu. İsrail'in ucuz işgücü rezervi işlevi gören Gazze Şeridi ve Batı Şeria'dan 200 bin civarında işçi

günübirlik İsrail'de çalışmaya gidiyordu. İsrail'in vasıfsız, ağır işlerinin çoğunu bu işçiler yerine getiriyordu. Dolayısıyla ilk grevleri İsrail'de çok etkili oluyordu.

İntifada yeni dönemin hareketi olmasına karşın eski önderliklere karşı bir alternatif oluşturamamış olması en büyük zaaf alanıydı. Yenilik adına çıkanlar islamcı Hamas ve İslami Cihat'tı. Kitle çalışmalarında (El Fetih'teki çürümenin de etkisiyle) başarılı olmalarına karşın, ideolojik açıdan islamı temel almaları nedeniyle davayı hedefe taşımaları mümkün değildi. Bundan dolayı önderlik sorunu varlığını sürdürdü. İntifada'nın önderliğini yürüten Ebu Cihad'ın (Halil El Vezir) mücadeleyi toplu halk ayaklanmasına çevirmeye yönelik bir strateji üzerinde çalıştığına dair kimi açıklamalar olmakla beraber, MOSSAD'ın Ebu Cihad'ı Tunus'ta katletmesinden

sonra FKÖ, intifadayı "Oslo Sürecini" başlatmak için kullanarak bu dinamizi büyük oranda heba etti.

İntifada ile başa çıkmak bir yana işgalci yüzü dünya önünde teşhir olan İsrail, tam bir acz içine düştü. Dünyanın en donanımlı savaş makinalarından biri olan İsrail ordusu bu duruma düşünce, Arafat'ın başlattığı diplomasi girişimleri siyonistlerden karşılık bulmaya başladı. Sovyetler Birliği'nin çöküşü sonrasında oluşan hava da görüşmeler için uygun ortamı oluşturdu.

"Pax Amerikana" planının bir ürünü olarak "Oslo Süreci"

ABD emperyalizmi önderliğinde başlatılan Oslo Süreci 1993-95 yılları arasında devam eden, FKÖ-İsrail arasında imzalanan anlaşmalar serisidir. "Toprak karşılığı barış" olarak formüle edilen bu süreçte İlkeler Bildirgesi, Gazze-Eria anlaşması, Taba anlaşması ve başka anlaşmalar imzalandı. Bu anlaşmaların hiçbirisi Filistin sorununu çözmediği gibi, İsrail'ün "güvenlik" gerekçelerini öne sürerek imzaladığı anlaşmaların önemli bir bölümünü kağıt üstünde bıraktı. Dolayısıyla Bill Clinton'un 13 Eylül 1993'de kotardığı, Beyaz Saray bahçesinde siyonistlerin Arafat'la el sıkışma seremonisi sorunu çözmekten oldukça uzaktı. İsrail en önemli üç sorunu; Doğu Kudüs, Yahudi yerleşimciler ve 4.7 milyon mültecinin topraklarına dönmesi sorunları masaya yatırmaktan sürekli kaçındı. Yahudi yerleşimlerini kurmaya devam etti vb.

Oslo Süreci en çok İsrail'in işine yaradı. Birincisi, intifadanın bitmesini sağlayarak İsrail'e derin bir soluk aldırdı. İkincisi, bir kısım Arap ülkeleri dahil olmak üzere birçok devlet nezdinde İsrail meşrulaştı. Üçüncüsü, Türkiye şahsında Ortadoğu'da stratejik bir müttefik kazandı. (Türkiye-İsrail ilişkileri geçmişe dayanmakla birlikte, Oslo Sürecinden önce böylesi bir adım göze alınamıyordu). Dördüncüsü, geliştirdiği ekonomik ilişkilerin sağladığı olanaklarla gelir düzeyi emperyalist ülkeler seviyesine yaklaştı. (Kişi başına düşen milli gelir 18 bin 900 dolar, bu oran Filistin'de 850 dolardı).

Oslo Süreci Filistin davası açısından ise, sonuçları üzerinden bakıldığında, bir kazanım getirmede. Süreç Filistin halkına sahte bir barış bile veremedi. Filistin Özerk Yönetimi'nin (FÖY) kurulması Filistinli emekçilerin temel sorunlarında bir değişiklik yaratmadı. İsrail'in bazı icraatları FÖY'e bağlı polisler devredildi. Filistin polisi Arafat muhaliflerine karşı yetersiz kaldığı zaman İsrail istihbaratından yararlanıyordu. Kendi çevresindeki adamlar politik iktidara hakim olduktan sonra ekonomik gücü de ellerine geçirdiler. Ramallah'ta lüks villalarda oturmaya başladılar. Ama mülteci kamplarında yaşayan emekçilerin yaşamında bir değişiklik olmadı.

Arafat siyonistlere güvenliği sağlamayı taahhüt etti. İsrail saldırılarının neredeyse tümü Arafat'ın bu sözünü tutmamasına bağlandı. Bu söze sadık kalmak için Arafat çok çaba harcadı. Gazze'de terör estirdi, yasaklar getirdi, tutuklamalarda bulundu vb. Ama yine de siyonistlere yaranamadı. Güvenliği sağlamak için CIA şefiyle işbirliğine gitmesi bu konudaki çabalarının ibret verici örnekleridir. Bu icraatları sonucu Arafat'ın saygınlığı sarsıldı. Filistin davasıyla özdeşleştiği halde halktan gördüğü destek önemli oranda zayıfladı.

El Fetih giderek yolsuzluk ve rüşvetçilerin yuvası haline geldi. Arafat yönetimi kısa sürede baskıcı bir iktidar olup çıktı. Filistin direnişini tamamen tasfiye etmek için uğraşmayı kendine iş edindi. Siyonistlerin kışkırtmak istediği geniş çaplı bir iç çatışmanın

Genç bir işçiyle savaş üzerine konuştuk...

"Savaşı ve sömürsüz bir dünya için mücadeleye!"

- 2003 yılına ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırı hazırlığıyla giriyoruz. Bu sadece Irak'la sınırlı kalmayan 11 Eylül'den sonra dünya emekçi halklarına yöneltilen bir savaş ilanı da. Bir işçi olarak yaşananlara nasıl bakıyorsun?

- Amerika dünya egemenliğini devam ettirebilmek için bütün dünya halklarına karşı savaş ilan etti. Asıl amacı petrol ve doğal gaz kaynaklarını ele geçirerek rakiplerine karşı üstünlük sağlamak ve sömürsüzünü süreklileştirmektir.

-Türkiye'yi yönetenler ülke topraklarını boydan boya Amerikan ordusunun hizmetine açmış ve ABD'ye tam destek verme kararı almıştır. Türk hükümetinin ülkeyi kirli ve haksız bir savaşa sürükleyen bu tutumuna karşı neler söyleyeceksin?

- Türkiye Amerika'nın taşeronluğuna soyunmuş durumda. Savaşın faturasını biz işçi ve emekçilere ödetmek niyetinde. Alacağı birkaç milyar dolar karşılığında bizleri savaşa sürüklüyorlar. Savaşta bizler ölmeye ve öldürmeye giderken, onlar aldıkları rüşvetle kuş tüyü yataklarında uyuyacaklar.

- Bu savaş nasıl önlenir? Emekçiler bunun için neler yapmalı?

- Bu savaş ancak bizlerin savaşa örgütlü bir biçimde karşı çıkmasıyla önlenir. Bunu Amerikan petrol tekelleri için ölmeyeceğimizi ve kardeş bir halkı öldürmeyeceğimizi alanlarda haykırarak engelleyebiliriz. Bu savaşın yıkımını bizler yaşayacaksak eğer bunu kesinlikle reddetmeliyiz. Ödediğimiz onca vergiye rağmen eğitim ve sağlık hizmetlerinden yoksun kalırken, bu paralarla ölüm ve kan kusan silahlar alınmasına karşı çıkmalıyız. Amerikan askeri olmaya karşı çıkmalıyız.

- 2003 yılından beklentilerin neler? Bunun için işçilere bir mesajın var mı?

- Eğer kendi kaderimizi elimize alıp mücadele etmezsek, yeni yılın getireceği sadece daha fazla baskı ve sömürü olacaktır. Fabrikalarda, işyerlerindeki kölelik koşulları daha da ağırlaşacaktır. Bizim için 2003 ancak mücadele etmeye başladığımızda yeni bir yıl olacaktır. Bu nedenle tüm işçi ve emekçileri savaşı ve sömürsüz bir dünya için mücadeleye çağırıyorum.

kıyısına kadar gelindiği zamanlar oldu. Hamas bunun önüne geçmek amacıyla esnek taktikler kullandı. El Fetih'de yaşanan yozlaşma kitle ilişkilerine özen gösteren Hamas'ın güçlenmesine yaradı.

İsrail ise ırkçı politikalarını ara vermeden uygulamaya devam etti. Yeni Yahudi yerleşimlerinin açılması, kuşatma, baskı, taciz, cinayet ve provokasyonlar eksik olmadı. Bu provokasyonlar Şaron'un Harem El-Şerif'i ziyaret etmesiyle doruğa çıktı ve ikinci intifadanın fitilini ateşledi.

Oslo Süreci ile aldatıldığını anlayan halk hem İsrail hem de FÖY'ne karşı öfke biriktirmeye başladı. Halk, "yıllardır Arafat ve İsrail bizi barış süreci adına oyalıyor" demeye başladı. Filistinliler "barış süreci" kavramından bile nefret etmeye başladılar. Kendileri taviz veriyor, işgalciler azıtıyor, bunun adı da "barış süreci" oluyordu.

İntifada ve önderlik sorunu

28 Eylül 2000'de El Aksa İntifadası bu koşullarda patlak vermişti. Dolayısıyla, "El Aksa intifadası Oslo'nun sonu değil, sonucuydu" değerlendirmesi süreci tanımlıyordu. Bölgesel başlayan gösteriler kısa sürede Gazze Şeridi ve Batı Şeria'nın her tarafına yayıldı. Artık çocuklar okul çıkışlarında ölümü göze alarak işgalci askerlere taş atmaya gidiyorlardı.

Birinci intifadanın deneyimlerini değerlendiren siyonistler ilk günden katliamlar yapmaya başladılar. Vurma emri alan keskin nişancılar çocukların ve gençlerin başlarına kurşun sıkıyorlardı. Gazze'deki hastaneleri ziyaret eden bir gazeteci, "Hastaneler başlarına kurşun sıkılmış yaralı gençlerle dolup taşıyordu" diyordu. İntifada çocukları ölüm kusan namlulara karşı taşla direnmenin destanını her gün yeniden yazıyorlardı.

Filistin direnişi başından beri emekçi kesimlerin omuzları üzerinde yükseldi. İlki gibi ikinci intifadayı da sürükleyenler yoksulluk ve baskı içinde yetişen emekçi kesimlerden gelen gençler ve çocuklar oldu. Zira yaşadıkları mülteci kamplarında en temel ihtiyaçları olan temiz su, sağlık, beslenme vb. bile karşılanamayan yeni kuşak, bir de ırkçı baskılara katlanmak zorunda bırakılmıştı.

İntifada sayesinde inisiyatif Arafat yönetiminden tekrar sokağa geçti. Oslo Süreci boyunca önemli oranda törpülenen kitlelerin inisiyatif ve direnişi yeniden şekillenmeye başladı. Bu canlanma yozlaşan El Fetih'in gençlik örgütü "Tanzim"de de bir sarsıntı yarattı. Tanzim, Arafat'a rağmen intifadanın öncülüğünde önemli bir rol üstlendi. Marvan Barguti'nin önderliğinde örgütlenen Tanzim, El Fetih'ten fiilen ayrı tavırlar geliştirmeye başladı. Hak kazanmanın diplomasiden değil direnişten geçtiği gerçeğine en sık vurgu yapan, intifadanın Arafat'la ya da Arafat'sız devam edeceğini dile getiren önderlerin başında Barguti gelmektedir.

Barguti gibi önderler kimi durumlarda bağımsız tavır geliştirseler de, FKÖ'den tümüyle bağımsız tavır almaları sürecin seyrine bağlıdır. Halka yabancılaşmış yozlaşan eski önderliğe karşın bu çıkışlar önderlik sorununun çözümü açısından umut verici olmakla birlikte, sorun varlığını devam ettiriyor.

Oslo süreci ile ikinci intifadanın başlamasına kadar geçen dönemde islami akımlar güçlenip belli bir kitesellik kazandılar. El Fetih'te yaşanan çürüme en çok bu gerici akımların işine yaradı. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi belli bir toparlanma yaşasa da etkin bir güç olmaktan uzak görünüyor.

11 Eylül'den sonra azgın ve kesintisiz bir saldırı başlatan kasap Şaron'a ve arkasında duran Amerikan emperyalizmine karşı, Filistin tarihinde en kararlı bir duruşun gerekli olduğu bir sürece girilmiştir. Emperyalist saldırganlık ve savaş politikasının Ortadoğu'ya yönelik hedeflerinden birinin bölgenin en güçlü direnç noktası olan Filistin'i ezmek olduğu göz önüne alındığında, ideolojik-politik açıdan sağlam bir önderliğe olan acil ihtiyaç daha iyi anlaşılır. Filistin halkının yarısından fazlası yoksulluk sınırının altında yaşamaya mahkum edilmiş, 1 milyon Filistinli günde 2 dolardan az bir gelirle geçinmek zorunda bırakılmıştır. Bu tablonun sorumluluğu doğrudan siyonist işgalcilere aittir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı yıkımlar, ölümler, ırkçı baskılar ile yoksulluğun kaynağı aynıdır; emperyalist-siyonist işgal. Yoksulluğa karşı anti-kapitalist mücadele ile sömürgeciliğe karşı anti-emperyalist, anti-siyonist mücadeleyi birbirinden ayırmayan bir önderlik anlayışı Filistin'i sahte emperyalist-siyonist barış dayatmalarından kurtarıp gerçek özgürlüğüne kavuşturabilir ancak.

Filistin halkı daha yıllarca direnebilecek güce sahiptir. Ancak emperyalist-siyonist kuşatma altında, en modern silahlarla donanmış, tarihin tanıdığı en katliamcı ordulardan birinin kısılcığı altında bulunduğu da unutulmamalıdır. Dolayısıyla Filistin halkı her zamankinden çok daha fazla enternasyonal dayanışmaya ihtiyaç duyduğu bir dönemden geçiyor. Tüm anti-emperyalist, anti-siyonistlerin sorunu bu bağlamda ele almaları ihmal edilemez bir sorumluluktur.

İngiliz savaş karşıtları Bağdat'ta "canlı kalkan" olacaklar

ABD emperyalizmi savaş bahanelerini bir yana bırakarak, savaş hazırlıklarını hızla tamamlıyor. Türkiye'nin de savaşa aktif olarak katılmasının son rötüşleri yapılıyor.

AKP hükümeti ve tabii ki MGK Irak'a yönelik bir saldırıda Türkiye'nin aktif rol almasını çoktan "onaylamış" durumda. Zaten ABD emperyalizmiyle var olan uşakça ilişkiler aksi bir tutum almalarını engelliyor.

Bu kirliliğe cepheye sürülecek olanlar, kendi sınıf kardeşlerini öldürüp, onlar tarafından öldürülecek olan işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, onların çocuklarıdır. Bu nedenle, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de işçi ve emekçiler savaşa karşılar. AKP içinde bile savaş karşıtı sesler yükseliyor. Bu nedenle savaşa aktif olarak girme kararı gizleniyor. Görünen o ki, gönülsüz ama zorunlu aktif katılım senaryoları hazırlanmış ve uygulamaya sokulmuş bulunuyor.

Dünyada savaş karşıtlığı güçlenip yaygınlaşıyor

Sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada savaş karşıtları muazzam bir güç oluşturuyor. ABD de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında savaş karşıtı gösteriler yapılıyor. Yani sınırlı bir azınlık dışında bu savaşı isteyen yok. Ne var ki bu sınırlı azınlık iktisadi ve askeri gücü elinde bulunduruyor. Bu güçle savaşı başlatacak ve milyonları ölüme sürükleyecek. Bu da başka bir yakıcı gerçeklik.

Bu kirliliğe ve haksız savaşı engellemek, sadece ABD emperyalizmi için değil, tüm emperyalistler için güç ve moral kaybı, dünya işçi ve emekçileri için büyük bir güç ve moral kazanımı olacaktır. Bu nedenle İngiliz savaş karşıtlarının "Bağdat'ta canlı kalkan olma" hedefi, dünya işçi ve emekçileri açısından son derece önemlidir. İngiliz savaş karşıtları, Bağdat'a ulaşıp, buradaki elektrik santralleri, su kaynakları gibi halk için önemli olan yerlerde, Amerikan saldırılarına karşı "canlı kalkan" olacaklar. Bağdat güzergahını, Amsterdam, Brüksel, Paris, Zürih, Milano, Saraybosna ve İstanbul olarak belirlemişler. Bu güzergah üzerinde destek ve katılım bekliyorlar.

İngiliz savaş karşıtlarını örgütleyen kişi, eski bir Kraliyet Donanması üyesi olan emekli deniz piyadesi Kenneth Nicholas. Nicholas '91 Körfez Savaşı'na katılmış bir asker. Böyle birinin savaş karşıtlarını ve bu etkili eylemi örgütleyen kişi olması ayrı bir öneme sahip.

Körfez'de yeni bir savaşı engellemeye çalışan İngiliz savaş karşıtları 10 Ocak'ta yola çıkacaklar. En geç 24 Ocak'ta, yani BM Güvenlik Denetçileri'nin raporunun BM'ye verilmesinden 3 gün önce Bağdat'a ulaşmayı düşünüyorlar. Zira, hazırlanacak rapor nasıl olursa olsun, ABD raporu tatmin edici bulmayarak savaşı başlatacak.

"Canlı kalkan"larla dayanışmaya!

İngiliz savaş karşıtlarının "canlı kalkan" eylemi etkili olacağı için engellenmeye çalışılacaktır. "Canlı kalkanlar"ın Bağdat'a ulaşamamaları, daha yolculuğun başında gözaltına alınıp tutuklanmaları ihtimal dahilindedir. Savaşa karşı ve İngiliz savaş karşıtlarının hedeflerine ulaşması için, bugünden yarıya uzanan eylemler örgütlemek gerekiyor. Bu görev öncelikle Türkiyeli işçi ve emekçilerin omuzundadır. Çünkü savaştan en çok zarar görecektir olanlar, Irak'tan sonra Türkiyeli işçi ve emekçilerdir.

İngiliz savaş karşıtlarıyla dayanışma proletarya enternasyonalizminin tohumlarının atılması açısından önemlidir. Çünkü emperyalist-kapitalist sistem varolduğu sürece savaşlar hep olacaktır. Bu savaşları engellemenin yegane yolu ise, savaşların kaynağını kurutmak, bunun için devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmektir. Bu nedenle barış için mücadele, kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurma mücadelesinin içinde yer bulmalıdır. Çünkü kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!

Takiyeci Amerikancılar uşaklıklarının gereklerini yerine getiriyorlar

Seçim döneminde 'AKP ve lideri Erdoğan gerçekte şeriatçıdır, laik ve demokrat gözüküp kimliklerini gizlemektedir' diyenler bir yanıyla haklıdır. Evet, Erdoğan ve AKP'sinin gerçek kimliğini gizlediği doğrudur. Ancak gerçek kimlikleri şeriatçılık değil Amerikancılıktır. İşçi ve emekçilerden gizlenen gerçek budur. '91 yılında belediye başkanı olduğu dönemde Körfez Savaşı'na karşı Beyoğlu'na çıkıp bildiri dağıtan Erdoğan, bugün "ben tüccar kökenliyim, iyi pazarlık yaparım" diyerek, ülkenin topraklarını, limanlarını, havaalanlarını ve cepheye sürülecek emekçi çocuklarının kanını ABD'ye pazarlamaktadır.

TBMM Dışişleri Komisyonu'nda Irak brifingi veren Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış'ın; "Eğer biz bu savaşa katılmazsak daha çok Amerikan askeri ölecek. Ve Amerikalılar ömür billah eğer Türkiye katılsaydı bu kadar şehit vermezdik, Türkler nasıl müttefik diyecekler. Bu da ABD ile yol ayrımı demektir" yönlü açıklamaları bile ABD'ye uşaklığın geldiği yeri göstermeye yetmektedir. Bu sözleri sarf eden Türkiye'nin Dışişleri Bakanı'dır. Ve onun için, ABD'nin Irak petrolüne el koymak ve Ortadoğu'da hakimiyet kurmak için giriştiği bu kirli savaşta mazlum Irak halkının ve bizim gençlerimizin ölecek olmasının hiçbir önemi yoktur. Yakış için önemli olan Amerikan askerlerinin ölecek olması ve Amerikalılar'ın Türkiye'ye küsmesidir.

Türkiye'nin başbakanı olarak önümüzdeki günlerde bölge ülkelerine ziyarette bulunacak olan Abdullah Gül, Ürdün, Mısır, Suriye gibi İslam ülkelerinde, barış şansını arttırmak ve savaşı destekleyen tek Müslüman ülke olmamak adına temaslarda bulunmaya hazırlanıyor. Bir yanda ülkesini ABD'nin askeri karargahına çevirmişken, gençlerimizi ABD'nin "lejyoner ordusu"nun erleri haline getirmişken, yapacağı ziyaretleri "barış şansını

arttırma" olarak sunmak, yalının, ikiyüzlülüğün ve aldatmanın en çirkef örneğidir. Bu ziyaret de göstermektedir ki, sermaye devletinin ABD'ye verdiği destek yalnızca ülkenin ve askerlerin kullanılmasıyla sınırlı değildir. Gül, ABD'nin bir eyaletinin valisi gibi bölgedeki diğer Müslüman ülkelerden savaşta ABD'nin yanında yer almaları için destek istemektedir. Böylece iç ve dış kamuoyu önünde "bakın tek destek veren biz değiliz, diğer Müslüman ülkeler de ABD'yi destekliyor" diyerek, kendi uşaklıklarını örtecek kılıflar aramaktadır. Sermaye devleti ve medyası savaşa katılmaktan başka bir yol bulunmadığını propaganda etmekte, bunu da ABD'nin Irak'a saldırmasının engellenemez olduğuna bağlamaktadır. İşbirlikçi Tür devletinin ve AB emperyalistlerinin gücünün ABD'yi engellemeye yetmeyeceği doğrudur. Ancak savaş kaçınılmaz değildir. Bugün Türkiye halklarının yüzde 85'i savaşa karşıdır. Dünyadaki diğer ülkelerde de durum farklı değildir. Bu karşıtlık örgütlü bir güç haline geldiği zaman emperyalist savaşın ve terörün önüne geçilebilir. Emperyalist savaşların yıkım ve felaketinden kurtulmanın başka bir yolu da yoktur.

Savaş ve faiz bütçesi hazır!

2003 yılı geçici bütçesi onaylandı. Üç aylık geçici bütçe (31 Mart'a kadar) AKP hükümetinin icraatlarına ışık tutuyor.

İlkin, faizlere 16.712 katrilyon ayrılıyor. Bu rakam konsolide bütçenin yarısına denk geliyor. Yani üç aylık toplam harcamaların yarısı faizlere ayrılıyor. AKP faiz-borç ödeme hükümeti olarak işe başlıyor. Sandığa gömülen partilerin kaldığı yerden ve sapma göstermeden yola devam ediyor. Bu üç aylık dönemde herhangi bir yatırım yapılmayacak. Devam eden yatırımlara 744 trilyon kaynak ayrılıyor.

İkincisi ve AKP hükümetini diğer hükümetlerden ayıracak konu savaş. Savaş kararı geçici bütçede. Savaş sonucunda yaşanacak mülteci akını durumunda Bakanlar Kurulu'na yetki verildi. Bu durumda yapılacak harcamalar yasalardan istisna tutulacak, ilgili kuruluşların yapacakları harcamalar kolaylaştırılacak. Böylece savaş hazırlığı bütçede de resmen yer alıyor. Bu hazırlıklar "savaş istemiyoruz, savaş kararı almadık" söylemleri eşliğinde yapılıyor.

Faizciyi besleyen AKP reel sektörü de destekliyor. Üretiminde LPG kullanan seramik patronlarına geçici bütçeden kaynak ayrılıyor. Gerekeceği kadar, LPG'ye oranla daha ucuz olan doğalgazı kullanamayan üreticilerin haksız rekabetle karşılaştığı (özellikle Ege bölgesindeki seramik patronları için), doğalgazın Ege Bölgesi'nde bulunmamasının sorumlusunun devlet olduğu belirtiliyor. 31 Mart'a kadar 15 trilyonluk kaynak Egeli seramikçilere aktarılacak.

Son seçimlerde %7 oranını geçen 5 partiye 17.5 trilyon yardım yapılması da geçici bütçede karara bağlandı. 31 Mart'a kadar bu partilere 5.25 trilyon hazine yardımı yapılacak.

Deprem giderlerini karşılama ödeneği aylık 1 trilyon, tarım sektörüne toplam aylık 1 trilyon ayrılış.

Bütçe gelirlerinin vergilerden oluştuğu düşünülürse, bütçenin, vergi adı altında toplanan gelirlerin sermaye gruplarına aktarılmasını sağlayan yasal düzenlemeden ibaret olduğu daha iyi anlaşılıyor.

Emperyalist savaş kimin yararına?

"Savaşa girmesek şu kadar zararımız olur ve bölgenin yeniden düzenlenmesinde söz sahibi olmayız, ancak savaşa ABD'nin yanında girersek oluşacak zararı telafi ederiz hatta kazançlı çıkar ve bölgede Kürt devletinin kurulmasına izin vermediğimiz gibi Türkmenler'in haklarını da koruruz."

Bunlar, "ulusal çıkarlar", "ülkenin çıkarları"

vb. söylemlerle yürütülen kirli propagandanın dayanağı yapılıyor, ülke ABD'nin savaş arabasına koşuluyor. "Ulusal çıkarlar", "ülkenin çıkarları" adı altında ise, bir avuç sermayedarın ve savaş rantçısının çıkarları savunuluyor.

İşçi ve emekçilerin masum Irak halklarının katledilmesinden ne gibi bir çıkarı olabilir? Savaşa katılmak emekçiler için sadece çocuklarının cepheye sürülmesi anlamına gelmiyor. Savaşa katılmak demek; savaş zamları, savaş vergileri, toplu işten çıkarmalar, ücretlerin

düşürülmesi, sosyal hakların gaspıyla artan yoksulluk ile grev ve gösterilerin yasaklanması, örgütlülüklerin dağıtılması vb. uygulamalarla daha da artan bir devlet terörü ve baskısı demektir.

Daha bugünden kuru gıda toptancısı Mehmet Reis, fiyatların dolar bazında yüzde 20 arttığı, savaş ortamı sürerse, zamların bir ay gibi kısa bir sürede tüketiciye yansıtacağı açıklamasını yapıyor. Yeni

yıla doğalgaza zamları giriyor olmamız bu sürecin başladığını gösteriyor.

Zaten yapılan pazarlıklarda zarara uğrayacaklar arasında işçi ve emekçilerin adı dahi anılmıyor. Söz konusu olan turizm, ihracat gibi çeşitli alanlarda faaliyet gösteren büyük patronların zararlarıdır. Savaştan en büyük zararı işçi ve emekçiler göreceken, sermayedarlar ve savaş rantçıları şimdiden savaş ortamına fırsat bilip büyük vurgunlar vurmaya hazırlanmaktadır.

Sendika bürokratlarının savaş karşısındaki tutumu

ABD'nin Irak'a yönelik emperyalist savaşa hazırlandığı bugünlerde dünyanın bir dizi ülkesinde geniş katılımlı savaş karşıtı eylemler gerçekleşiyor. Bu gösterilere onbinlerce işçi ve emekçi katılıyor. Oysa Türkiye'deki savaş karşıtı ilk kitlesel eylemler olan 1 Aralık ve 22 Aralık eylemlerine baktığımızda, işçi ve emekçilerin katılımındaki zayıflık oldukça çarpıcıdır. Yüzde 85 oranında bir kitlenin savaşa karşı çıktığı bir ülkede, ülke topraklarının boydan boya Amerikan ordusunun hizmetine açılması vatan satıcılarının içinde buldukları ihaneti gösteriyor. İşbirlikçi uşak takımı alacağı birkaç milyar dolar rüşvet için ülkeyi ve emekçileri ağır bir yıkım ve sefaletle itecek bir savaşın içine sürüklüyor.

Sıradan bir emekçi dahi savaşın yolaçacağı yıkımın ne olacağını bilir. Sendika bürokratlarının kiminin şovenist bir ruhla, kiminin içi boş ve samimiyetten uzak açıklamalarıyla sergilediği duruş, üstlendikleri konum ve misyonlarının bir sonucudur. Tabloyu anlamak için somut birkaç örnek verelim.

Kamu-Sen'e bağlı Türk Eğitim-Sen yayınladığı bir bildiriyle şovenist bir ruhla savaşı desteklemekle kalmıyor, Türk devletine ne bekliyorsun, Amerika'dan önce sen davran çağırısı yapıyor. MHP'nin denetimindeki bu sendikanın açıklamalarına pek şaşırılmak gerek.

Bir diğer örnek ise Türk-Metal Sendikası Başkanı faşist çeteci Mustafa Özbek'in açıklamalarıdır. Türk-Metal Sendikası Başkanlar Kurulu toplantısında yaptığı açıklamada şunları söylüyor: "Musul ve Kerkük'te bir Türk devleti kurulacaksa ve petrolerin %50'si Türkiye Cumhuriyeti'ne verilecekse ordumuz elbette gerekeni yapacaktır." Sermayenin bu tescilli uşağının sözleri de şaşkıncı değil. Ancak bu söylem boş bir hayal ve demagogiden başka bir şey değildir. Türk devletinin bu yağmadan pay kapmak isteği ve beklentisi var, ancak uşaklar her zaman uşak muamelesi görmeye mahkum oldukları için, boş bir istek ve beklenti peşindedirler.

Bu konularda içi boş açıklamalar yapan kimileri ise "savaşa karşı olduklarını", "gerekirse üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını" sık sık dillendiriyorlar. Peş peşe yaşanan TİS satışlarına imza atan ve sınıfa yönelik saldırılar karşısında suç ortaklığı konumunda ısrar bu hain takımının açıklamalarının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Varlığı bile tartışma konusu olan Emek Platformu'nun "gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanırız" yönündeki açıklamaları ise samimiyetten uzaktır ve hiçbir gerçekliği yoktur.

Savaş karşıtı muhalefetleri tamamen ikircikli ve ciddiyetten uzak olan bu hain takımının tutumu tam bir ikiyüzlülük örneğidir. 58. hükümet kurulduğunda

sınıf adına beklenti ve temennilerini sundular. Kimileri (Hak-İş) açıktan hükümete güvenlerinin tam olduğunu açıklamakta çekinmediler.

Sendika bürokratlarının savaşa karşı tutumlarını 1 Aralık ve 22 Aralık mitinglerinde somut olarak gördük. Mitinge katılan sendika kortejlerinin açtığı pankartlarının arkası boştu. Mitinge katılım konusunda sendikaların ciddi hiçbir hazırlık yapmadıklarına somut olarak tanık olduk. Katılanlar işçi ve emekçilerin duyarlı kesimiydi. Ne KESK ne de işçi sendikaları hiçbir çalışma yürütmemişlerdi.

Sendika bürokratlarının bugün geldiği yer, komünistlerin öteden beri ifade ettikleri "sınıf içindeki sermaye ajanları" tespitinin yeni bir doğrulanmasıdır. İşçi sınıfının sorunlarına uzaktan yakından ilgisi kalmamış, büyük ölçüde sınıfa yabancılaşmış ve bürokratlaşmış bir kasttır bu. Sermayenin önemli bir dayanağı olan ve buna uygun davranan bu kast, sermayenin saldırılarının engelsizce uygulanmasının teminatıdır. Sermayenin çıkarları ve ihtiyaçları gereği savaşa Amerika'nın yanında girmeyi kabul ediyor Türk devleti. İki sınıfın çıkarlarını en açık şekilde yansıtan durumlardan biri olarak yaşanır savaşlar. İşçi sınıfı bu haksız ve kirli savaşa karşı mücadele alanlarına çıkarak cevap vermelidir.

H. Eren

Emperyalist savaş ve sınıfa yönelik saldırılar üzerine bir İETT işçisi ile konuştuk...

"Sokağa çıkmak gerekiyor"

- ESK son toplantısında işçi sınıfını köleleştirmeye çalışan iş yasaındaki değişiklikleri onayladı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

İşverenlerin 122 maddelik bir iş kanunu ön tasarısı var. Burda işçinin lehine olan hiçbir şey yok. Esnek üretimden geçici işçiliğe, kıdem tazminatlarımızın elimizden alınmasına varana kadar işçilerin, emekçilerin, çalışanların aleyhine bir sürü madde var. Biz bu yasanın toptan reddinden yanayız. Konfederasyonlara baktığımızda Türk-İş'in bu saldırılar için net bir politikası olmadığını görüyoruz. Hak-İş'in henüz bir şey söylediğini duymadım, DİSK ise 25 maddeden işçilerin lehine onlara evet, geriye kalan 10-15 madde tartışılabilir, kalanlar da reddedilmesi gerekir diyerek açıklamada bulundu. Belediye-İş'in geçtiğimiz haftalarda Afyon'da Başkanlar Kurulu toplantısı oldu. Orada da bu yasalar kabul edilemez diye karar çıktı.

Sendika konfederasyonları gerçekten sınıf örgütleri ise (tabii bugünkü sendikal önderlikler sendikalara sivil toplum örgütleri gözü ile bakıyorlar), bu saldırılara karşı net ve kararlı bir duruş sergilemeleri gerekiyor. Biz sendikalara sivil toplum örgütleri olarak değil, sınıf örgütleri olarak bakıyoruz. Dolayısıyla sınıf örgütleri de işçi sınıfının çıkarlarını savunan, haklarını daha ileriye götüren örgütler olmalı. Sınıfın aleyhine olabilecek tüm yasaları reddetmeli. Sendika merkezleri işverenlerle uzlaşarak bir anlaşmaya varırsa, emekten yana sendikaların biraraya gelerek aktif mücadele vermesi, kendi tabanlarını merkezlerden bağımsız olarak harekete geçirmesi gerekir.

Geçenlerde metalde toplu sözleşmede yaşandı. Esnek çalışma IMF politikasıdır. Esnek çalışma metal sektöründe toplu sözleşme maddesine alındı. Orda çalıştığın gün kadar sana para verecek, iş durumuna göre işe çağırarak/çağırılmayacak, ona göre

SSK primini ödeyecek vb. Bu da işçi sınıfının aleyhine. Bu yasanın 122 maddesine de karşı çıkmak gerekiyor.

- Sendikal cephe bu saldırıya karşı bir duruş söz konusu olmadığı gibi aksine bir uyum var. Bu konuda sınıf cephesinden ne yapmak gerekiyor?

Türkiye'deki sendikalar devletin ihtiyaçlarına cevap veren bir sendikacılık yapıyorlar. Devletin ihtiyaçlarına cevap veren bir sendikacılık yaparsanız sonuçları da böyle olacaktır. Emekçilerin çıkarlarını gözetilen bir sendikacılık yaptığımızda durum tersi olacaktır. Bugün parlamentoda 5-6 sendikacı var, tek ses çıkmıyor. İş kanunu yasa tasarısında da bunların hiçbir şeylerini görmedik. AKP'nin milletvekillerinin 226'sı holding yönetimlerinden gelmedir. Bunlar geniş halk kitlelerinin umudu olacağız diyorlar, halkı kandırıyorlar. CHP ise danışmanlık yapıyor, hükümet olsaydı o da aynıını yapacaktı. IMF programlarını uygulayacağım diyen bir hükümet halk yığınlarının umudu olamaz. Bir yıl içerisinde biter.

Türkiye'de bir işçi sınıfı var diyoruz, ama işçi sınıfının var olduğu bir yerde işçi hareketinin olması gerekir. Yok, gelişen bir işçi hareketi yok. KESK'in geçenlerde sözüm ona yüzde beş ücret artışına karşı eylemi oldu. 250 kişi vardı, ki hemen hepsi solcuydu. Bu ülkede memurlar işçilerden daha ileride diye biliyoruz, ama böyle bir hareketlilik de yok. Ama olması gerekiyor. Aşağıdan yukarıya sendikalardaki işçi önderlerinin, sendika aktivistlerinin, şube yönetimlerinin harekete geçirilmesi gerekiyor.

- Dünya işçi-emekçilerinin ve halklarının en yakıcı sorunu olan emperyalist savaş başlamak üzere ve Türkiye de savaşın içinde olacak. Sizce bu savaşı durdurmak için ne yapılmalı?

Savaş onaylanamaz. Bizler dış politikada neyi merkezimize koymalıyız? Karşılıklı çıkarlara dayalı bir işbirliğini. Irak cephesinden baktığımızda, bizim

Irak'la bir sorunumuz yok, Irak'ın bize bir zararı yok. Ortadoğu'da kardeş bir halktır. Bütün dünya halklarına böyle bakmalıyız. Ama savaş daha farklı bir şekilde hazırlanıyor. Savaş emperyalizmin pazar aramasıdır. Amaç Irak petrolerine el koymaktır. Bugün Saddam rejimine de evet diyecek bir halimiz yok. Daha dün Halepçe katliamını yaptı. Ama buna rağmen Irak'ta bir rejim sorunu varsa, bu Irak emekçilerinin sorunu olmalıdır. ABD'nin savaşı Ortadoğu'ya müdahaledir. Afganistan'da dün Taliban rejimi haşhaş üretip, eroin satıyordu. ABD bugün oraya giderek aynı haşhaşı kendi üretmek için kendisi yiyor.

Türkiye emekçileri ABD için ölmemeli, öldürmemeli. Savaşa kökten karşı çıkılmalı. Anketlerde Türkiye halkının yüzde seksenbeşi savaşın karşısında. Savaşı isteyenler Türkiye'nin egemenleridir. Hükümete gelince, savaştan yana olmak zorunda çünkü kan pazarlığını yaptı. Politikaları ve ekonomileri ABD merkezli olduğundan, ABD'nin yanında savaşa girmek zorundalar.

En büyük görev Türkiye'nin aydınlarına, soluna, sosyalistlerine, komünistlerine düşmektedir. Bunlar ne kadar savaşa karşı politika yapıyorlar, bu da çok önemlidir. Bugün Türkiye'de solda görünen birçok partinin savaş karşıtlığında çok ileride olduğunu söylemek mümkün değil. Bugün Kürt hareketinin temsilen bir HADEP'i, DEHAP'ı göremiyorsun. Bir ÖDP'yi de göremiyorsun. Karşıyım demekle olmuyor, sokağa çıkmak gerekiyor. Savaşı Türkiye'nin merkezine koyup artık kitlelere yön vermek gerekiyor. Hatta savaş başladığı dönemde savaşı boykot edecek etkinlikler, çalışmalar yapılmalı diye düşünüyorum.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ordu: Sermaye düzeninin bekçisi

Ülkeyi yönetmede söz sahibi olan en önemli kurum ordudur. Bu ordu yıllardır sermaye iktidarının ayakta kalabilmesinde asıl dayanaktır. Ordu sadece siyasal alanda etkin değildir, ekonomik alanda da önemli bir birikim sağlamıştır. Sermaye iktidarının her alandaki çıkarları aynı zamanda generallerin, ordunun yönetici kastının çıkarıyla çalışmaktadır. Burjuva siyasetindeki çürüme ve kirlenmenin aynısı ordu içinde de vardır. Bir farkla; kitleler nezdinde ordunun itibarının sarsılmaması için zaman zaman ortaya çıkarılan ihale yolsuzluklarından kontr-gerillanın kirli işlerine kadar birçok haberin üstü hemen örtülmüştür. Ordunun modernizasyonu için emperyalist silah tekelleriyle yapılan ihalelerde generallerin aldıkları komisyonlar, ceplerine giren trilyonlar yıllardır hasıraltı edilmiştir.

Bütçeden ordu için her yıl ayrılan pay gittikçe büyümektedir. Kuruma alınan bir mermi çekirdeğinden savaş uçaklarına, katiller sürüsünün eğitimine kadar harcamaların tümü işçi ve emekçilerin ödedikleri vergilerle karşılanmaktadır. Keza askeri birimlerdeki genel hizmetlerin bir çoğunun taşeronlaştırılması ile bundan fayda sağlayan yine Amerikancı generallerdir.

Düzen bekçileri emekli olduktan sonra da efendileri tarafından ödüllendirilmektedir. Bunlar çoklukla holding ya da bankaların yönetim kurullarına getirilmekte, böylelikle bir taraftan sermayenin akıl hocalığını sürdürürken diğer taraftan da hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla almaktadırlar. Ayrıca sermaye partilerinden milletvekili seçilerek meclise girebilmektedirler.

Yüksek rütbeli subayların ve emeklilerinin ortak olduğu OYAK'ın (Ordu Yardımlaşma Kurumu) bugün 180 üyesi mevcuttur. Bu şirket sermayesiyle Türkiye'nin en büyük holdingleri arasında yerini almaktadır. OYAK bünyesinde toplam 25 şirket vardır. Bunlar otomotiv, hizmet, gıda ve kimya sektörlerinde 12 bin 500 personel çalıştırmaktadır.

Kasım ve Şubat krizlerinde birçok şirket ve banka batmış, fakat OYAK tersine daha çok büyüyerek kârını ve sermayesini arttırmıştır. OYAK'ın kârı 2000 yılında 287 trilyonken, 2001'de 600 trilyona ulaşmıştır. Özelleştirmelerden en büyük payı koparanlardan biri

de OYAK'tır. Sümerbank OYAK'a devredilmiştir. OYAK-Bank en büyük sermayeli bankalar arasında yerini almaktadır.

Özel Harp Dairesi, JİTEM vb. kontr-gerilla örgütlenmeleri yargısız infazların, cezaevi katliamlarının, faili meçhul cinayetlerin sorumlusudur. Bu ordu, bütün birimleriyle sadece Türk burjuvazisinin değil, aynı zamanda ABD emperyalizminin de emrindedir. Amerika'nın emperyalist çıkarları için attığı her adımda ordu da yerini almaktadır. Bu görevi ABD ve NATO'nun sadık bir uşağı olarak yapmaktadır. Bölgesel savaşlarda, savaşa gönderilen birçok gencimiz ölmüş ya da sakat kalmıştır. Kore, Somali, Bosna, Kosova ve Afganistan'dan sonra şimdi de ABD emperyalizminin Irak halkına karşı girişeceği saldırıya hazırlanılmaktadır.

Sermaye ordusunda çoğunluğu oluşturan erlerdir. Ordu içinde baskı ve şiddete maruz kalanlar yine onlardır. Gençlerimiz 20 yaşına geldiğinde "vatani görev" adı altında askere alınmakta, 18 ay boyunca üretimden ve sosyal yaşamdan kopartılmaktadır. Bu süre içinde emir-komuta zinciri altında üstelerine itaat etmeye zorlanmaktadır. Burada asıl olan hiç de "vatani görevin" yerine getirilmesi değildir. Bir taraftan silah eğitimi verilirken diğer taraftan ideolojik eğitimle beyinler yıkanmaktadır. Askere gidip de dayak, küfür ve hakarete maruz kalmayan genç yoktur. Baskı ve şiddet politikası kişiliksizleştirmeye ve itaat ettirmeye dönüktür.

Ordunun işçi ve emekçilerin yaşamındaki önemi

İşçi ve emekçiler yıllardır düzen partilerinden şikayet etmiş, bu şikayetlerini siyasi partilere yöneltmiş, ama her seferinde aralarından birileri ehveni-şer olarak seçilmiştir. Sermaye iktidarının beyni orduya, askeri faşist yönetimlere genellikle tepkisiz kalınmıştır. 12 Eylül 1980'de ABD ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin talepleri doğrultusunda darbeyi yapan ordudur. Gelişen işçi hareketini kırarak, devrimci ve öncülerini katlederek, sermaye iktidarını sağlama almak için yapılmıştır bu darbe.

Yıllardır yapılan kamuoyu yoklamaları bir gerçekliği ortaya koymaktadır. Emekçiler meclise, medyaya, yargıya güven duymamaktadırlar. Fakat tüm kirli işlerine rağmen, baskı ve terör aygıtı orduya diğer kurumlara nazaran daha fazla güvenmektedirler.

Oysa sermaye iktidarının bekçisi ordu hergün karşımıza çıkarak ülke gündemini yönlendirmektedir. Partiler üstü olarak görülen ordu, Susurluk çetesinin baş katillerinden Korkut Eken'i ve diğer tetikçileri bağrına basmış, mahkemelerde ceza almamalarını sağlamıştır.

Şeriata karşı söylemleriyle laik kesimlerin desteğini sağlayan ordu ile 12 Eylül darbesiyle emekçi kesimleri mücadeleden koparmanın başlıca aracı olarak dini örgütlenmeleri palazlandıran da aynı ordudur. Gelişen ve denetimden çıkan dinsel gericiliği dizginlemek için 28 Şubat gündeme gelmiş, 28 Şubat'ın peşinden sürüklenen bir takım aydınlar ve Alevi kesim ordunun destekçisi olmuştur. Ordu kendi politikalarını her dönem toplumsal hareketlenme ve rejimin ihtiyaçları üzerinden oluşturmaktadır.

Sermaye ordusunda tüm işleyiş katı bir disipline tabidir. Orduda emir komuta zincirinde her zaman denetim hakimdir. Seçme ve seçilme hakkı yoktur. Askerlik süresince kendi üstüne öfke duymayan asker yoktur. Çünkü er ve erbaşlara, hatta astlara dışlayıcı, aşağılayıcı muamele yapılır. Her yıl toplanan Yüksek Askeri Şura'da muhalif subay ve astsubaylar tasfiye edilir.

Emperyalist yeni bir saldırganlığın eşğine gelmiş bulunuyoruz. ABD'nin Irak saldırısında Türkiye'ye biçilen rolü yerine getirmek için tüm hazırlıklar yapılmıştır. Onbinlerce asker sınıra sevk edilmiştir. ABD'nin çıkarları için yürütülecek bu savaşta insan kaybının yanı sıra maddi kayıplar da oldukça ağır olacaktır. Irak halkının katledilmesine ortak olunacaktır.

Bunlar ne uğruna yapılmaktadır? Uşaklığın karşılığı olarak önlerine atılacak bir parça kemik uğruna. İşçi ve emekçi çocuklarının kanını pazarlayan sermaye ve ordusuna karşı mücadele tüm ezilenlerin görevidir.

A. Engin

Ülkenin satışında geline aşama

Eli kanlı ABD emperyalizmi ile onun bölgedeki taşeronu Türkiye arasındaki pazarlıklar iyice gün yüzüne çıktı. Türkiye'nin savaşa gireceği kesinleşti. Uzun zaman önce başlayan ABD'li üst düzey askeri ve siyasi yöneticilerin Türkiye ziyaretleri ile Genelkurmay başkanından hükümet yöneticilerine dek bazı üst düzey uşakların ABD ziyaretleri sırasında yapılan pazarlıklar artık son halini almış durumda.

ABD'nin Türkiye'yi lojistik üs olarak kullanmakla yetinmeyip Türk ordusunun bilfiil savaşa katılmasını istediği uzun zamandır dillendiriliyordu. Meclisi ve ordusuyla tam bir Amerikancı çizgide olanların Amerikan emperyalizminin ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmeleri bir zorunluluk. Savaşa yönelik hazırlıklar ve yapılan anlaşmalar bunun ifadesi oldu. ABD'nin istediği üs ve limanlar kullanıma açılarak kölece bağımlılığın gerekleri yerine getiriliyor. Akdeniz'in en stratejik limanları Amerikan savaş makinesinin hizmetine sunulacak. ABD Türk devletine, bu limanların kullanıma elverişli hale getirilmesi için genişletilmesi ve geliştirilmeleri talimatını verdi. İki limanda da büyük tonajlı Amerikan gemilerine uygun hale getirilecek değişiklikler yapılıyor. Bu limanların bazı bölümleri sivil kullanıma kapatılırken, bazı bölümlerinde de genişletme çalışmaları başladı. Bugünlerde limanları denetlemek için ABD'li bir heyetin gelmesi bekleniyor. Amerikan gemilerinin ağır zırhlı araçları bu limanlar yoluyla Kuzey Irak'a sokmayı planladığı belirtiliyor. Hazırlanan limanlardan askeri üslere silah ve

mühimmat taşınması için de gerekli hazırlıklar sürdürülüyor. Bu amaçla Mersin-Bağdat demiryolu gözden geçiriliyor. Gerekli durumlarda üslere ve Kuzey Irak'a bu yolla malzeme taşınacak.

Limanların yanı sıra hava üslerinin de açılması kesinleşmiş durumda. ABD zaten yıllardır İncirlik Üssü'nü dilediği gibi kullanıyor. Bu üstün Irak halkı günü birlik bombalanıyor, masum insanlar katlediliyor. Artık buna Diyarbakır Hava Üssü, Malatya Erhaç Hava Üssü, Muş ve Batman havaalanları da eklenecek. Ayrıca Malatya, Konya, Merzifon, Balıkesir ve Çorlu'daki üsler de gerekli durumlarda için hazırlanacak. Bu üsler için 300 milyon dolarlık yatırım yapılması planlanıyor. ABD'den gelen uzmanlar denetiminde hava üslerinin saldırı için genişletilmelerine, gerekli ekipman ve uzmanla donatılmasına başlandı. Bu bölgelerde Amerikan askerlerinin barınması için gerekli hazırlıklar da yapılıyor.

Daha önemlisi, ülke topraklarına 80 bin Amerikan askerinin yerleşmesi planlanıyor. Bu, Irak'tan önce Türkiye'nin Amerikan emperyalizmi tarafından fiilen işgal edilmesi anlamına geliyor.

Yapılan hazırlıklar ve büyük bir arsızlıkla yürütülen para pazarlığı tüm gerçekleri gözler önüne seriyor. Bir yandan savaşın ülkeye zararı ve bu nedenle istenmediği yalanları, diğer yandan gizlenmeye bile gerek duyulmayan kirli pazarlıklar... Yapılan hesaplar sonunda savaşın Türkiye'ye ilk faturasının 28 milyar dolar olduğu açıklandı. Yapılan tüm demagojilere karşın bu bedel ödendiğinde savaşa girilebileceği dile

getirildi. Yani asıl mesele hiç de kardeş bir halkın kırımı, gençlerin ölmeye ve öldürmeye gönderilmeleri ve bu yıkımın bedelini işçi ve emekçilerin ödemesi değil. Önemli olan bir avuç asalağın uğrayacağı zararın telafi edilip önlerine yağlı bir kemik atılması.

Nitekim pazarlıklar en sıradan insanın bile tepkisini çekmiş durumda. Pazarlık "kan pazarlığı" olarak lanetleniyor. Ama onursuz uşak takımı için bunun hiçbir önemi yok. ABD de bunun rahatlığıyla pazarlığını sürdürüyor. Geline aşamada sorunun birkaç milyar dolarlık bir farka indiği yazılıp-çiziliyor. Son pürüzleri halletmek için Amerikalı yetkililer bugünlerde tekrar gelecekler.

Türkiye bir yandan savaşa aktif olarak katılarak daha önceki uşaklığını da aşmaya hazırlanırken, diğer yandan Arap devletlerini de kendisi gibi uşakça davranmaya davet ediyor. Şu günlerde başbakanın Arap ülkelerini kapsayan ziyareti bu amaçla yapılacak.

Ülkeyi ABD emperyalizmine satan bu hainler halkların katili olarak tarihin sayfalarında yerlerini alacak ve lanetleneceklerdir. Bu savaşa karşı koymadıklarında, işçi ve emekçileri bekleyen ise yıkım, kan ve gözyaşı olacaktır. Gençlerimizi Amerikan ve İngiliz petrol tekelleri için ölüme göndermekle kalmayacağız, ilk Körfez Savaşı'nda olduğu gibi savaşın faturasını da biz ödeyeceğiz. Bunu reddetmek ve emperyalist savaşa karşı çıkmak dışında bir seçeneğimiz yok. Ya petrol tekelleri için ölümlere gönderilmeyi kabul edeceğiz, ya da Amerikan askeri olmayı reddederek kendi sınıf savaşımızı yükselteceğiz.

Kültürel yozlaşmaya karşı sosyalist kültürü geliştirelim!

Televizyonu açtığımızda birkaç istisna dizi, film ve program dışında kültürel yozlaşmanın yaygın olduğu ve topluma yayıldığı bir bataklıkla karşılaşırız. Reyting savaşı içinde adeta birbiriyle yarışır nitelikte programlar, filmler ve dizilerle dolu televizyonlar. Öyle ki haberler bile reyting savaşının bir malzemesi olarak kullanılıyor. Haber vermektense çok, daha fazla izleyici çekme kaygısı duyuluyor. Taraf ve manipüle edici haberler bile, yaklaşık bir saatlik haber programlarının ancak 15-20 dakikasında yer alıyor. Geri kalan sürede manken ya da futbolcuların özel yaşamı, en yoz ve bayağı yönleriyle yer alabiliyor. Televizyonu böyle olan burjuvazinin basını da hiç farklı değil.

*Ön sayfada manken bacakları,
Arka sayfada futbolcu bacakları
İki bacak arasında
Burjuva medyası*

Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil bu dizelerle burjuva medyasını son derece isabetli ifade etmiş. Tam da bu sözlere denk düşen reklamları unutmamak gerekiyor. Tüketim toplumu dediğimiz kapitalist toplumda, sermaye için reklamların paha biçilmez bir önemi var. Bir kapitalist ürününü pazara sunarken üretimin ücretlerinden önce reklam harcamalarını zorunlu gider hesabına katıyor. Çünkü reklam harcamaları, ücretlerden daha fazla bir miktar tutuyor. Hele işsizliğin sürekli arttığı bir toplumda, malı üretmekten çok satmak, kapitalist için daha öncelikli oluyor. Elbette, kapitalist için, tek kâr kaynağı olan artı değer üretildiği üretim de önemlidir. Ne var ki toplumun ihtiyaçlarına göre değil, daha çok kâr için üretimin yapıldığı kapitalizmde malı satmak neredeyse üretmekten daha önceliklidir. Kapitalist için reklamın önemi de buradan geliyor. Bunun toplumdaki yansımaları ise, reklam kuşatılmışlığı içinde, tüketime yönelmek oluyor.

Televizyonlarda reklamlar neredeyse reyting rekorları kırıyor. İşçi ve emekçiler de dahil olmak üzere insanlar, temel ihtiyaçlarından çok, reklamlarda en çok gösterilen metayı satın alıyorlar. Bu tüketim çılgınlığında reklamların payı küçümsenemez. Bu da kültürel yozlaşmadan başka bir şey değildir. En yoksul ailelerde bile, tüm imkansızlıklara rağmen, gözle görülür bir marka düşkünlüğü vardır. Özellikle genç bireylerde... Sözü ettiğimiz kültürel yozlaşma sadece tiyatroya gitmek ya da kitap satın almak yerine en çok reklamı verilen bir markayı almakla sınırlı değil. Düpedüz aç kalma pahasına, ucuz ama kaliteli bir kot pantolon almak yerine, markası "tanınmış" ama çok pahalısını almak gibi geniş ve yaygın bir alanı kapsıyor kültürel yozlaşma.

Bir başka örnek de biri bizi gözetliyor (BBG) saçmalığının epeyce geniş bir kitle tarafından izleniyor olması. Bu da yaşanan kültürel yozlaşmanın başka bir göstergesidir. Sonrasında BBG evinde bulunanların neredeyse tümünün ünlü olması, bu saçmalığın ne denli izlendiğini göstermektedir. Günlerce yoz ilişkiler dakika dakika takip ediliyor. Adeta yozluk yarışı yapılıyor BBG evinde. Ve burada kazananlar en fazla yozlaşmış kişilikler oluyor.

Aynı şekilde yarışma programlarının en pespayeleri ve en aşağılayıcı olanları da en çok izlenenler arasında. Bu tür yarışmalarda insanlar öylesine aşağılanıyor ki, onurlu birisi değil bu yarışmalara katılmak, izlerken bile öfkelenir. Ama çoğu düştüğü durumun farkında bile değil. Tıpkı küfredmek gibi. Küfredmenin kötü bir şey olduğunu söyleyenler bile, farkında olmadan küfrederek. Bu kişilerin değil, toplumdaki kültürel yozlaşmanın bir göstergesidir.

Toplum giderek yozlaşıyor. Bireycileşmeye, bencilleşme topluma pompalanıyor. Kapitalistler

bencilliği, "bireysel özgürlük" gibi küçük-burjuva özentileri kamçılayan bir sözle süslemişlerdir. "Bireysel özgürlük" adı altında toplumsallık dışlanır. Bu şekilde toplum tek tek bireylere bölünür. Bu tek tek oluşta kapitalistten başka kimse birey olamaz, ama kapitalist de dahil, herkes bireycileşir. Bir anlamda herkes batmakta olan geminin "gemisini kurtaran kaptanı" olur. Fakat gemisini kurtaran yalnızca kapitalisttir. İşçiler ve emekçiler ise boğulma pahasına kapitalistin gemisini kurtarmasının malzemesi olurlar.

Kapitalist, üretim anında çalışma yaşamını böler, parçalar. Böylece işçi ve emekçileri üretim sürecine yabancılaştırır. Oysa ki üretim toplumsaldır, ama kapitalist gerek çalışma biçimiyle, gerekse düşük ücret ve işsizlik tehdidiyle işçi ve emekçileri böler ve parçalar. Ortak çıkarları için birlikte hareket etmesinin önüne geçer.

Aynı işçi-emekçi kapitalisten çizdiği sınırlarda beslenmeden barınmaya dek tek başınadır. Bütün bu koşullar bireycileşmenin altyapısını oluşturur. Üst yapısını, yani ideolojisini ise kültürel planda gerçekleştirir. Öncelikli olarak eğitimle sağlar bunu. Okullarda verilen eğitim bireyci burjuva ideolojisiyle yüküldür. Daha rahat ve daha çok para kazanmak için üniversite bitirmek bugün hala yegane yol olarak gösterilmektedir. Bu bile başlı başına bireyci burjuva ideolojisinin yalın bir yansımasıdır.

Bugün burjuva medyası eriştiği güçle bireyciliği daha güçlü yaymaktadır. Utanma, aşağılanma duygusu toplumsal bir olgudur. İnsan başkalarına karşı utanır ve aşağılanma hissine kapılır. Dünyası kendinden menkul bir bireyci için başkaları yoktur ki utansın. Aşağılayıcı bir yarışma programında bireyci için esas olan o yarışmadaki hediye kazanmaktır. Bunun dışında hiçbir şeyin anlamı ve önemi yoktur. Aç kalmak pahasına pahalı marka bir eşya satın almak da halk dilinde hava atmanın bir aracı olarak, bireyciliktir.

Bireycilik kısaca kendini düşünmek olarak tanımlanabilir. Ancak bir işçinin, emekçinin bireycileşmesi kendini düşünmesi anlamına gelmiyor. Bireycilikten kaynaklı kültürel yozlaşmayı yaşayan bir işçi, esasta farkında bile olmadan kapitalistlerin çıkarına hareket eder. Bugün çevremizde bunun örneklerini fazlasıyla gördüğümüzden, ayrıca detaylandırmaya gerek yok.

Yaşanan kültürel yozlaşmaya dalgakıran olacak ve alternatif olarak sosyalist kültürü geliştirecek olanlar komünistler ve devrimcilerdir. İşçi Kültür Evleri bunun birer mevzileridir. Bir alternatif kültürden söz ediyoruz, ama bu kültür yoktan varedilmeyecektir. Yazının başından beri, bireyci burjuva ideolojisinden, buna bağlı olarak kültürel yozlaşmadan sözettik. Yozlaşmanın toplumun geniş bir kesimine yayıldığı bir gerçekliktir. Ama öte yandan toplumsal kültür diğerinden ayrı olarak değil, onun bağrında yaşamaktadır. Arkadaşı işten atılan bir işçi işyerinde arkadaşları için hiçbir şey yapmazken, evinde bir lokma ekmeği aynı arkadaşlarıyla paylaşmaktadır. Bu türden örnekler çoğaltılabilir.

Yaşam kültürel yozluk ve toplumsal kültürün içiçe geçtiği örneklerle doludur. İşte bu örnekleri, gazete sayfalarımıza taşımamız. Bireyciliğe karşı toplumsal davranışlar, toplumsal kültür, sosyalist kültürün tomurcuğudur. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları sadece açlık ve sefaletle karşı birlik olmak gerekliliğinden değil, aynı zamanda bu tomurcuktan yakalayıp çekeceğiz. Öyle ki, ulaşmak ve çekmek için elimizi uzattığımızda, elimize ilk gelen bu tomurcuk olacak.

Bizden bir bildiri dahi alıp okumayan bir işçinin evine giderek okuduğumuzda, bize bir tas çorbayı gönül zenginliğiyle sunacaktır. İşçi ve emekçilerin sosyal ortamlarına, yaşamlarına kapitalist kültüre karşı sosyalist kültürün yansıdığı yayınlarımızla ve devrimci değerlerimizle de girelim.

M. Atak

Almanya-İrak ilişkileri

Dünyanın ikinci büyük petrol rezervine ve 24 milyonluk tüketicinin bulunduğu bir pazara sahip olan Irak ile '90'lı yıllardan bu yana ihracat alanında 6 milyar marktan (yaklaşık 3 milyar 68 milyon Euro), 270 milyon marka (yaklaşık 138 milyon Euro) gerileyen ticari ilişkileri canlandırmak için Federal Ekonomi Bakanlığı'nın maddi olarak desteklediği Bağdat Fuarı, Kasım 2002'de yaklaşık 100 Alman şirketinin katılımı ile gerçekleşti.

Aralarında Siemens, Daimler-Chrysler, Linde ve Deutz gibi tekellerin de bulunduğu katılımcıların hedefi, yetmişli ve seksenli yıllarda Irak'a 8 milyar marklık ihracat yapabilirken, daha sonra Fransa, Çin ve Rusya gibi ülkelerin pazara girmesi ve ambargo nedeniyle gerileyen etkinliğini yeniden pekiştirmek. Ticari ilişkilerin gerilemesinin arkasındaki en önemli etken olarak Körfez Savaşı sonrası uygulanan ambargo gösteriliyor. Çünkü Alman tekellerinin Irak'a ihracatında askeri araç ve gereçler önemli bir yer teşkil ediyordu. Bu bağlamda Preussag ve Nazi Almanya'sında faşizmin iktidarı ele geçirmesinde önemli bir rol oynamış Bayer ve Thyssen gibi tekellerin adları sıkça anılıyor. Yapılan bir araştırmaya göre, geçmişte Irak'ın kitle imha silahlarını temin ettiği 20 yabancı şirket listesinde 17 Alman şirketi bulunuyor.

Savaş çanlarının çaldığı günümüzde Alman devletinin ikiyüzlü davranarak kendisini savaş karşıtı göstermesi Irak rejimi tarafından olumlu değerlendirilmiş, Almanya bu nedenle Irak tarafından "tercih edilen ülkeler" listesine alınmıştır. Öte yandan Almanya, ABD'nin yürüteceği savaş dolaylı olarak destekleyerek (askeri üslerin kullanılması vb.) savaş sonrası yeni oluşumda da pay kapma imkanına sahip olacak.

Alman Demiryolları toplu sözleşmeleri boşa çıkarma çabasında

Haftalardır makinist ve kondüktörlerin çalışma koşullarıyla ilgili süren tartışma Alman Demiryolları'nda yakın bir tarihte bir greve gidilebileceğini gösteriyor. Alman Demiryolları yönetimi tarafından ileri sürülen aynı ücrete karşı daha fazla emek talebi demiryolu işçilerinin tepkisini çekiyor.

Demiryollarının özelleştirilmesinden sonra özellikle kısa mesafeli hatlarda özel şirketlerle rekabet etmek zorunda kalan Alman Demiryolları, daha rahat rekabet için işçilerinin haklarını kısıtlama yoluna başvuruyor. Özellikle yakın mesafeli hatlarda küçük işletmelerin giderek etkin olmasına karşı bir önlem ve yerel yönetimler tarafından yapılacak ihalelerde daha avantajlı olmak için, bu hatların kendi bünyesindeki daha küçük işletmeler tarafından gerçekleştirilmesini talep ediyor. Bu küçük işletmelerdeki çalışma şartları ise Alman Demiryolları'nın toplu sözleşmeleri ile belirlenen şartlarından daha ağır.

Almanya'da Hartz Komisyonu ve kadın emekçiler

Hartz Komisyonu tarafından hükümet adına hazırlanan rapordaki öneriler doğrultusunda mini-job (ufak işler) adı altında geliştirilmek istenen sistem, Almanya'da özellikle kadın emekçileri daha kötü şartlara itecek. Alman Hukukçular Birliği'nin yaptığı bir araştırmaya göre, işsizlik yardımı alan kadınların % 85'i ayda 600 Euro, beşte biri ise 300 Euro'dan daha az para alıyor. İşsiz olarak kayıtlı bulunan kadınların % 40'ı ise işsizlik yardımı alamıyor. Çünkü 325 Euro'luk işlerde çalışanların işsizlik parası alma hakkı yok. Özellikle bu tür işlerde çalışanlar arasında kadınların oranı oldukça yüksek. Ayrıca işsizlik yardımı alacakların belirlenirken gözönünde bulundurulması, işsizlik yardımının miktarını daha da aşağıya çekecek.

Ağırlıklı olarak kadınların çalıştığı hizmet sektöründe (buna temizlik işlerinin dışında hastabakıcılığı, çocuk bakıcılığı ve yaşlı bakıcılığı gibi meslekler de dahil) çalışma koşulları zaten ağır. Bu sektörde mini-job'larla geliştirilecek rekabet, ücretlerin düşmesine ve çalışma şartlarının daha da kötüleşmesine yol açacaktır. Yapılacak değişimle düşük yoğunluklu işlerdeki alt gelir sınırı 400 Euro'ya çıkarılacak ve haftalık çalışma saatlerindeki 15 saatlik sınırlama kaldırılacak. Ek olarak işverenin

sosyal sigortaya (hastalık ve emekli sigortası) ödemesi gereken pay % 10'a düşürülecek, hastalık sigortası zorunluluğu kaldırılacak ve işverenin emekli sigortasına ödemesi gereken pay da % 5'le sınırlanacaktır. Kadın emekçilerin zaten asgari ücretin altında kalan emekli maaşlarının ileride daha da gerilemesi, işsiz kalması durumunda hayatını insanca sürdürebileceği bir maddi destek

olanağının ortadan kaldırılması, böylelikle sefaletle sürüklenmesi ve erkeğe bağımlı hale gelmesi, bu saldırı paketinden çıkan önerilerin kaçınılmaz sonuçları olacak. Sendikalar, "süper bakan" Clement'in 330 bin yeni işyeri yaratacağını iddia ettiği bu değişikliğin, söylenenin tersine varolanları da yok edeceğini söylüyorlar.

Kaçak işçiliği önleme bahanesiyle yapılan düzenlemelerin amacı, ücretli işgücünün piyasa koşullarında daha uygun şartlarda sömürülmesidir. Bu tür saldırılara henüz ciddi bir tepki geliştiremeyen emekçiler bunun faturasını ileride daha ağır bir şekilde ödemek zorunda kalacaklar. Kamu emekçileri sendikası ver.di tarafından yapılan bir açıklamaya göre, işverenler kadrolu işçi yerine her an işine son verebilecekleri elemanları çalıştıracak, bundan dolayı sosyal sigortalarda oluşacak açığı kapatmak için sosyal alanlarda kısıtlamalara gitmenin yeni bir bahanesi oluşacak.

Sermaye devleti katliam delillerini yok ediyor

19 Aralık katliamının üzerinden iki yıl geçti. "Hayata dönüş" operasyonunda 28 devrimci tutsak katledildi. 19 Aralık'ta feda eylemleri de yapıldı. Ama Ümraniye zindanında Ahmet İbili feda eylemi yaparken, kurşunlanarak katledildi.

Buna rağmen faşist sermaye devleti, Ulucanlar katliamında olduğu gibi, katliamını gizlemek için, tutsakları idama varan cezalarla yargılamaya başladı. Bunlardan biri de dört devrimci tutsağın katledildiği ve bir askerin öldüğü Çanakkale zindanı üzerine süren yargılamadır.

Katliam tüm zindanlarda kameraya çekilerek kaydedildi. Bu kayıtlar tutsakların aleyhine kullanabilecekleri bir görüntü yakalamak amacıyla taşındığı kadar, katliam timlerini eğitmeyi de amaçlıyordu. Ne var ki bu kayıtlar aynı zamanda faşist sermaye devletinin katliamını gözler önüne

seren bir belge niteliğinde. Çanakkale zindanı yargılamasında yaşananlar bunu teyid ediyor. Çanakkale zindanında yargılanan tutsaklar, mahkemede, katliam görüntülerinin kaydedildiği kasetlerin delil

olarak gösterilmesini istediler. Ne var ki bu kasetler mahkemede izlenmedi. Çünkü kayboldukları iddia ediliyor. Açık ki, kasetlerin kaybedilme nedeni, her karesinde faşist sermaye devletinin katliamının sergilenmesidir. Kasetlerin mahkemeye gelmesi, sadece Çanakkale zindanında değil, tüm zindanlarda katliamın belgelenmesi anlamını taşıyor. Bu nedenle kasetlerin kaybolması sermaye devleti için bir zorunluluk oluyor.

Mamak'ta 19 Aralık katliamı lanetlendi

28 Aralık'ta, "Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, Ulucanlar'da, 19 Aralık-F tipine, tecrite, savaşa, yoksulluğa ve katliamlara karşı direnenler kazanacak!" şiarlı bir etkinlik düzenlendi. Mamak'ta bulunan Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği, Halkevi, İdilcan Kültür Merkezi, Tohum Kültür Merkezi ve Mamak İşçi Kültür Evi'nin ortaklaşa düzenlediği etkinliğe 120 civarında bir katılım oldu. Bin el ilanı bölgede kapı kapı konuşularak dağıtılırken, 150 afiş yapıldı. Genelde katliamları, özelde cezaevi katliamlarını ele alan ortak yerel bir etkinlik yapmayı amacımız. Bölgede faaliyet yürüten beş kurumun ilk kez ortak bir etkinlik düzenliyor olması anlamlı bir adımdı.

Direnin önüne çıkartıldığı etkinlik dia gösterisiyle başladı. Ardından ortak metin okundu. TAYAD'lı ailelerin ve Ölüm Orucu gazilerinin katliam ve direnişi, içeriği ve dışarıyı anlatan konuşmalarının ardından kısa bir ara verildi.

Tohum Kültür Merkezi'nin hazırladığı "Bir su damlasına sığdırılan yaşam" belgeseli devrimci iradenin gücünü ortaya koyuyordu. Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun "Hücreler" adlı oyunuyla, beyaz duvarlara karşı teslim alınamayan devrimci irade sergilendi. İdilcan Kültür Merkezi Müzik Topluluğu'nun türkü ve marşlarıyla program son buldu. 3 saat süren etkinliğe coşku ve devrimci bir atmosfer egemendi.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Coşkulu bir yeni yıl etkinliği

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi 2003 yeni yıl şenliğini başarılı ve coşkulu bir şekilde gerçekleştirdi. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı şenlik açılış konuşması ile başladı. Konuşmada böylesi günlerde birlikte olmanın, dostluk ve yoldaşlık ilişkilerini geliştirmenin önemi vurgulandıktan sonra, tüm dünyanın gündeminde olan Irak saldırısının işçilere, emekçilere ve gençliğe neler getireceği üzerinde duruldu ve savaşa karşı aktif tutumun gereği vurgulandı. 15 Ocak '03 tarihinde Berlin'de gerçekleşecek savaş karşıtı yürüyüşe katılma çağrısı yapıldı. Ayrıca her yıl geleneksel olarak yapılan L.L.L. yürüyüşünün 12 Ocak '03 tarihinde gerçekleşeceği belirtilerek, katılmanın anlam ve önemi vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından gitar ve saz eşliğinde halk türküleri söylendi ve omuz omuza halaya duruldu. Etkinlik yarışmayla sürdü. Saat 24:00'de herkes yeni yıl dilekleri ile birbirini kutladı. Ardından tombala çekilişi yapıldı. İlerleyen saatlere rağmen şenliğimiz, coşkuyla çekilen halaylar, söylenen türküler ve sohbetlerle sürdü.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi çalışanları/Berlin

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi açılıyor!..

Bize bu dünyanın lanetlileri dediler. En alttakiler dediler ve hep en altta kalmamız için ellerinden geleni yaptılar. Alinterimizle donattığımız sofralarımızdan her geçen gün bir ekmeğimizi daha çaldılar. Onlar sırça köşklerinde lüks ve sefahat içerisinde yaşarken, biz hep sömürüldük, baskı gördük, horlandık. Kısacası "Şarabımızı vermek için üzümlerimizi ezildik" tarih boyunca.

Ve biz kimi zaman Spartaküs olduk köleliğin çığılığında; Bedreddin olduk zalimlere karşı; Kawa'nın elindeki çekiç olduk Dehak'ların beyninde patlayan; Paris'te göğü fethettiler; Sovyetler'de kazandık en büyük zaferimizi; velhasıl BAŞKALDIRDIK. Her başkaldırımımız kabus oldu, çöktü üzerlerine. "Bir gün gelip başımızı kesecekler!" diye korktular; korktukça da kudurdular.

Yine bu sömürü ve zulüm düzeni sürsün diye, birbirimizden koparıldık, birbirimize düşman edildik. Vaktimizi meyhanelerde, kahvehane köşelerinde öldürdük. Televizyon ekranlarında, burjuvaların bizleri uyutmak, uyuşturmak için hazırladıkları binbir türlü şaklabanlıkları izlemek zorunda bırakıldık. Bizlere sadece yokluğu ve sefaleti değil, yozluğu ve cehaleti de dayattılar. Çünkü korktular bizden, dünyayı yaratan ellerimizin birliğinden, gücünden. Çünkü onlar da biliyordu en az bizim kadar: "İşçilerin birliği, sermayeyi yenecek!"

İşçiler, emekçiler, gençler;

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, burjuvazinin bireyci, yoz, yabancılaştırıcı kültürüne karşı işçi sınıfının kültürünün kolektif bir biçimde yaratılması için açılmış bir mezdirdir.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, işçi sınıfının sınıfsız, sömürsüz, savaşımsız, özgür bir dünya yaratma mücadelesinde bir mezdirdir. Yaşadığımız sorunları paylaşmak, sınıf dayanışmasını yükseltmek için biraraya gelmeliyiz.

Şakirpaşa'nın emekçi halkını ve tüm dostları açılış şenliğimize bekliyoruz...

Açılış Şenliği:

Tarih : 5 Ocak 2003 (Pazar)

Adres: Uçak Mah. 20. Sok. No: 7
(Cumartesi pazarı civarı) Seyhan

Saat : 13.00

Program:

- * Müzik/Grup YÖN
- * Müzik/Grup Türkü
- * Şiir/Alı Temel
- * Skeç/Grup Mavülüm
- * Skeç/Yürekli Tiyatro Grubu

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde emperyalist savaş karşıtı etkinlik...

Emperyalist savaş yıkım demektir!

Emperyalist savaşın adım yaklaştığı şu günlerde işçi ve emekçileri bu tehlikeye karşı uyarmak, bilinçlendirmek ve örgütleyip mücadeleye yönlendirmek büyük önem taşıyor. İşçi Kültür Evleri bu konuda üzerine düşeni yapmak için emperyalist savaş konulu etkinliklerini sürdürüyor.

Bu etkinliklerden sonuncusu geçtiğimiz hafta sonunda yapıldı. Etkinliğe emek verenler, İşçi Kültür Evi'nin misyonuna uygun olarak, emperyalist savaş gerçeğini, savaşın emekçilerin yaşamını nasıl etkilediğini, yaşanan yıkımları, çekilen acıları türkülerle, şiirlerle ve tiyatroyla anlatma yolunu seçmişlerdi.

Etkinlik tarihinden günler önce hazırlıklara başlandı. Etkinliğe çağrı için mekan içi afişler ve davetiyeler hazırlandı. İşyerlerinde, semtlerde ve okullarda yüzlerce kişiyle yüz yüze görüşülerek emekçiler, gençler etkinliğe davet edildi. Mekan içi afişler bölgedeki bir dizi kuruma asıldı.

Etkinliğin yapıldığı salon da konuya uygun olarak düzenlenmişti. Emperyalist savaş konulu resimler duvarları boydan boya kaplıyordu. Sahnenin arkasına da İşçi Kültür Evi imzalı "Emperyalist savaşa, köleliğe, kültüre hayır!" yazılı dev bir pankart asılmıştı.

100'ün üzerinde kişinin katıldığı etkinlik geçmiş savaştan görüntüler içeren kısa bir dia gösterisiyle başladı. Ardından İşçi Kültür Evi adına söz alan bir konuşmacı emperyalist savaşların emekçiler için değişik şekillerde yıkım anlamına geldiğini; fotoğrafların, türkülerin ve şiirlerin de bunun tanıkları olduğunu, o nedenle bugün onların konuşacağını söyledi.

Yemen, Çanakkale, Kore... Her türkü ya da şiir başka

bir emperyalist savaşın yaşattığı yıkımı, acıları taşıdı izleyicilere. Hemen peşinden Tiyatro Manga sahne aldı. Onlar da Bertold Brecht ve Nazım Hikmet'in dizeleri eşliğinde 2. Dünya Savaşı'nı, savaşın yarattığı yıkımı anlattılar oyunlarıyla.

Etkinliğin ikinci bölümü gene İşçi Kültür Evi adına kısa bir konuşmayla başladı. Konuşmacı sadece yıkımdan ve acılardan söz etmenin yeterli olmadığını, bunun kadar yeni yıkımları ve acıların nasıl engelleneceğinin de konuşulması gerektiğini, emperyalist savaşları engellenmenin yolunun da emperyalizme karşı mücadele etmekten ve onu ortadan kaldırmaktan; savaşa karşı savaştan geçtiğini söyledi.

Etkinlik, Grup Eksen'in zindan direnişini ve haksızlıklara ve savaşlara karşı mücadeleyi anlatan türkü ve marşlarıyla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

Yarım kalmış işler yılı

Ergin Yıldızoğlu

2002, hem 2001'den devraldığı küresel sorunları yalnızca çözmekte başarısız kaldı, hem de bunlara yenilerini ekledi. 2003'e çok yüklü ve bir o kadar da tehlikeli bir gündemle giriyoruz.

Ekonomik

2002, önceki yıldan devraldığı küresel resesyonu aşamadı. Hem resesyona tamamlanamadığı için ekonomik 'toparlanma' çok cansız ve kararsızdı, hem de 2002'de ekonomik durgunluğa bir de deflasyon (fiyatlarda talep yetersizliğinden düşüş eğilimi) eklendi. Veriler, dünya ekonomisinin 2002'de bir kronik yavaş büyüme dönemine girdiğini gösteriyordu:

(i) Dünya ekonomisi toplam tüketim eğilimi, fazla sermayenin yatırılabilirliği açısından ABD'ye bağımlılığından 2002 yılında da kurtulamadı.

(ii) 1990'larda ABD ekonomisinden başlayıp dünya ekonomisinde yaygınlaşan, sonra da teker teker patlamaya başlayan spekülasyon köpükleri, arkalarında büyük bir kapasite ve nakit sermaye fazlası bıraktılar. 2002 bunları temizleyemediği için yeni ve güçlü bir ekonomik toparlanma henüz gündemde değil. Üstelik 2003'e, patladığı takdirde çok daha geniş çaplı zarar verecek, gayrimenkul ve kredi köpükleriyle giriyoruz.

(iii) Ekonomik toparlanmayı zayıflatan etkenlerden biri de petrol fiyatlarıydı. 2002, 2001'den devraldığı yüksek petrol fiyatını korudu, yıl kapanırken yeni bir fiyat artışı dalgasına şahit oldu. Yılın son günü petrolün varil fiyatı, 2000'den bu yana ilk kez, 33 doları geçti.

(iv) Bir önceki yıl Arjantin ve Türkiye krizleri, "çevre ülkelerinin" merkez ülkelere bağlanma modeli olarak dayatılan IMF politikalarının artık işlemediğini, hatta ters teptiğini göstermişti. 2002, yeni bir model getirmediği gibi, IMF'nin dogmatik dayatmaları sorunları ağırlaştırarak, yeni kriz olasılıklarıyla birlikte özellikle Latin Amerika'da (Türkiye'de de) 2003'e devretti.

(v) 2002'ye uluslararası sermaye hareketlerinde bir yavaşlamaya girmiştik. 2002'de biraz abartarak, adeta yaprak kımıldamadı diyebiliriz. Hatta uluslararası doğrudan yatırımlarda net bir gerileme görüldü. Ancak 50 milyar dolar yabancı yatırım, Çin'in bir istisna olması ayrıca ilginç bir gelişmeydi.

(vi) Serbest piyasa modelinin, sermayenin kendi kendini denetleyebileceğine ilişkin en önemli varsayımı 2002 yılında ABD'de patlak veren Enron, WorldCom, United Airlines and Global Crossing gibi şirketlerin krizleriyle bir kez daha iflas etti. 20 yıl sonra ilk kez "düzenleme gereğinden" söz edilmeye başlandı.

Özetle 1980'den bu yana egemenliğini sürdüren ABD merkezli uluslararası ekonomik "düzen", 2002'de artık yerini hemen her alanda düzensizliğe bıraktı. "Küreselleşme" olarak bilinen mali sermaye genişlemesi dönemi 2002 yılında sona erdi. Bu, kapitalizmin yapısal krizine cevap

olarak üretilen, bir süre için, en azından merkez ülkeler açısından işler gibi görünen modelin iflas etmesiydi. Mc Donalds'ın kurulduğundan bu yana küresel satışlarının ilk kez 2002 yılında gerilemesi, bu gerçeğin anlamlı bir göstergesiydi. Böylece ABD kapitalizminin parlaklığını yitiren yıldızları listesine Coca Cola, Disney, Gap ve Nike'den sonra Mc Donald's da eklendi.

Siyasi

ABD kapitalizminin yıldızları solgunlaşırken, Pentagon analistlerinden Franklin Spinney'in vurguladığı gibi, 11 Eylül'den sonra aniden yükselen ABD sempatisi de kısa sürede sönerek, yerini küresel düzeyde bir ABD düşmanlığına bırakmaya başlamıştı. Nisandan bu yana birçok kamuoyu yoklaması, dünya halklarının ABD'nin politikalarını anlayamadığını, askeri girişimlerinden korktuğunu gösteriyordu. Tüm dünyada 38.000 örnek üzerinden yapılan tarihin en geniş kamuoyu yoklaması (Pew Global Attitudes Project) "korkutucu bir ABD düşmanlığının virüs gibi yayılmakta olduğunu" ortaya koydu.

Bu alanda da sembolik gelişme yaşandı: Kuzey Kore'nin nükleer alanda ABD'ye kafa tutmaya başladığı bir anda, Güney Kore'de ulusalcı-sosyal demokrat ve Kuzey'le yakınlaşma politikasını sürdürmekten yana Roh Moo, ABD karşıtı oylarla devlet başkanı seçildi. Uluslararası Stratejik Çalışmalar Enstitüsü'nün yayımladığı Washington Quarterly'nin Kış 2002-03 sayısında, bir araştırma, ABD düşmanlığının artık Güney Kore toplumunun tüm tabakalarında kemikleştiğini saptıyordu.

ABD, 2002 Eylülü'nde yeni bir dış politikayla, "önleyici vuruş prensibini" benimsedi, Irak'ın işgal edilmesiyle başlayacak ve tüm bölgeyi yeniden düzenlemeyi amaçlayan bir sürecin tetiğini çekti. Bu yüzden, 2003 yılı boyunca ABD askeri operasyonlarını arttırırken, küresel düzeyde ABD karşıtı duyguların keskinleşmeye devam etmesi beklenebilir. Büyük bir olasılıkla 2003 yılı biterken, ABD liderliğini, Joseph Nye'nin terimlerini ödünç alırsak, "yumuşak gücünü" yitirdiğinden, artık tümüyle "sert güce", şiddet araçları üzerindeki tekeline dayanarak dayatmaya başlamış olacak.

Belki de gelecekte tarihçiler, 2003'ü, ABD'nin olağan bir hegemonyacı ulus-devlet olmaktan çıkıp (ama Hart ve Negri'nin öngörülerinin aksine) küresel "kapitalizmin devleti" düzeyine yükselme sürecinin tamamlandığı yıl olarak görecekler. Ama 2003, küresel kapitalizmin temellerinin sarsıldığı, "küreselleşme" sürecinin bittiği, uluslararası çelişkilerin, ulus devlet inisiyatiflerinde 2001 ve 2002'de başlayan canlanmanın güçlendiği bir yıl da olacak. Birbirleriyle çelişen bu iki eğilim ise hayra alamet değil, kötü günlerin habercisi. Özellikle Türkiye büyük bir savaşta taraf olmaya hazırlanırken... (Cumhuriyet, 1 Ocak 2003)

Türkler Irak savaşına ve Amerika'ya nasıl bakıyorlar?

Korkut Boratav

Yazının başlığındaki soruyu, bu yılın temmuz ve ağustosunda, *Pew Research Center* adlı bir Amerikan şirketi Türkiye'de 1005 yetiştikine sormuş. Şirketin başında ünlü bir Amerikalı var: Bir süre Clinton'un Dışişleri Bakanlığı'nı yapmış olan Madeleine Albright ... Ve anket sadece Türkiye'ye değil, dünyanın dört bir köşesinden 44 ülkeye uygulanmış.

Araştırma Amerika ve Irak'la sınırlı değil; "başkaları kendi hayatlarını, ülkelerini, dünyayı ve Amerika'yı nasıl görüyorlar?" sorusu etrafında odaklanıyor. Çeşitli ülkelerde, örneğin, "karnını doyuramayan"; "hayatından hoşnut olmayan"; "ülke ekonomisinin kötüye gittiğini" ve "daha da kötüye gideceğini düşünen" kişilerin oranları belirleniyor. Ve ekonomik durumla ilgili sorular karşısında insanlarımız, Albright'ın anketinde kapsanan ülke halklarının en kötümserleri arasında yer alıyorlar.

Irak/Amerika eksenli sorulara dönelim. Amerikalılar'ın bu araştırmasındaki kimi Türkiye bulgularına bizim basında değinmeler oldu. Ancak bunları diğer ülkelerle karşılaştırarak tekrar gözden geçirmekte yarar vardır.

Amerikalılar merak etmişler ve sormuşlar: "Irak'a karşı askeri müdahale için Türkiye'deki üslerin kullanılmasına taraftar mısınız?" Ve "hayır" diyenlerin oranının yüzde 83'ü bulunduğunu görmüşler. Buna benzer bir soru, Fransızlara, İngilizlere, Almanlara ve Ruslara da soruluyor ve en yüksek "hayır" oranı Türkiye'de çıkıyor. Türkiye anketinde İslamcı militanlığın fazlasıyla temsil edilmiş olabileceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz; zira, "İslamın bombalı suikastlarla savunulmasına taraftar mısınız?" sorusunu "evet" diye yanıtlayanların oranı Türkiye dışındaki 13 ülkedeki Müslümanlarda ortalama yüzde 36, bizde ise sadece yüzde 13'tür.

Devam edelim: "Amerika'ya genel olarak olumlu bir gözle mi bakıyorsunuz?" Türkiye'de "evet" diyenlerin toplamı sadece yüzde 30'unu oluşturmuştur ve üç yıl önce yapılan benzer bir ankette aynı soruyu olumlu yanıtlayanların oranı yüzde 53'ü bulmakta imiş. Anketin uygulandığı ülkelerin büyük çoğunluğunda ABD'nin imajı benzer bir biçimde bozulmaktadır; fakat hiçbirindeki imaj kaybı Türkiye'deki (22 puanlık) boyuta ulaşmamaktadır.

Amerika'nın uluslararası rolü üzerinde halkımızın başka tavırları da ortaya çıkıyor. "ABD, dış politikasında diğer ülkelerin çıkarlarını dikkate almaz"; "ABD teröre karşı açtığı savaşta haksızdır"; "ABD politikaları dünya çapında yoksul-zengin arasındaki uçurumu artırmaktadır" ... Bu görüşlere Türkiye'de katılanların oranları, (aynı sırayı izleyerek) yüzde 74, yüzde 58 ve yüzde 63'e ulaşmaktadır. Ve her seferinde Türkiye, Amerika'ya eleştirel-olumsuz bakan ülkelerin ön saflarında yer almaktadır.

Elbette Bush yönetimi de bu bulguları incelemiş; kendi istihbaratı ile benzer saptamalar yapmıştır. Ve dünyanın dört bir yerinde itibar yitirmesinin nedenlerinden birinin de Irak'a dönük saldırganlığından kaynaklandığını farketmiştir. Irak cephesi için aktif katkısını istediği Türkiye'de halkın buna ezici bir çoğunlukla karşı çıktığını da öğrenmiştir. Bu tür bulguları ve duyarlılıkları dikkate alarak, acaba aklımı başına alabilecek; saldırgan yönelişlerini frenleyecek midir?

Boş beklentiler... Bush yönetimindeki "şahinler" in düşünce tarzını yansıtan Stratfor International adlı ABD istihbarat kuruluşunun Irak savaşı konulu bir incelemesini, Bertrand Russell Barış Vakfı bir süre önce internette dağıttı. Bu metinden aktarıyorum:

"Makyavel temel soruyu sormuştur: Bir hükümdar için sevilme mi iyidir; korkulma mı? Basitçe yanıtlanmıştır. Sevgi, gönüllü bir duygudur ve zorlanamaz; üstelik sonuçları öngörülemez. Korku ise gönüllü değildir; dıştan zorlanabilir ve korkan insanların davranışları daha kolay öngörülebilir. ABD bugün bu soruyla karşı karşıyadır. İslam dünyasının sevgisi artık söz konusu değildir; ama Irak'a saldırmazsa Müslümanlar'ın nefretinin azalacağını garanti edemez. Buna karşılık saldırmazsa, ABD'ye karşı duyulan korku azalacaktır. Bu mantıkla, ABD bu noktadan sonra savaştan kaçınmaz."

Kısacası, Türkiye'de ve dünyanın başka köşelerinde ABD'nin Irak savaşına duyulan tepkinin, Bush yönetiminin umurunda olacağını veya Güvenlik Konseyi'nden istediği kararı çıkaramazsa, saldırdan vazgeçeceğini düşünmek beyhudedir. (...) (Cumhuriyet, 1 Ocak 2003)

Mücadele Postası...

Sınıf çalışmasının önemi

Geçmişten günümüze ekonomik talepler doğrultusunda olsa da varoşlardan yükselen irili ufaklı direnişleri sosyalist önderlik ve yönlendirme potasında eritemedik. Sınıfın örgütlenmesi doğrultusunda tutarlı politikaların ortaya konulamaması, emek-sermaye çelişkinin marksist-leninist ilke ve ideoloji doğrultusunda pratiğe aktarılamaması sonucu varoşlardaki işçi sınıfı mücadelesi salt ekonomik taleplerle sınırlı sendikal mücadele zemininde sürmüştür.

Emeğin çıkarlarına dayalı sınıf sendikacılığının oluşturulamaması, varoşlardaki işçi sınıfını reformist ve revizyonist sendikaların politikaları ile hareket etme noktasına sürüklemiştir.

Vakit kaybetmeden işçi sınıfının sosyalist kültür ve ideoloji ile örgütlenmesi çalışmalarını bir an önce başlatmak gerekiyor. Kapitalist-emperyalist sistemin aşağıya edilebilmesi için, işçi sınıfının kendi önderlerini mücadele alanlarına çıkartmak ve bu alanları sınıfın mevzilerine dönüştürmek ihtiyacı ortadadır. İşçi sınıfının devrime yürümesini sağlamak ve bu yürüyüşü sınıfın iktidarıyla somutlamak için devrimci ve komünistler olarak büyük bir özveri ve disiplin içinde çalışmalıyız.

İşçi sınıfı partisinin önderliğinde ve yol göstericiliğinde devrim mücadelesinin ivme kazanması, işçi sınıfının sosyalist ideoloji ile donatılması gerçeğini hiçbir zaman gözardı etmemeliyiz. Komünist önderlik ve kimlik, işçi sınıfının örgütlenme çalışmalarının ivme kazanması ve başarıya ulaşmasıyla mümkündür.

İşçi sınıftan ve mücadelesinden kopukluk ve uzak duruş hiçbir devrimci, komünist mantıkla bağdaştırılmaz. Bundan dolayı işçi çalışmasının ve örgütlenmesinin önemini iyi kavramak ve kavratmak zorundayız.

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

M. Diyar/İktelli

Kurtuluşumuz direnişle mümkün

Bugün emperyalist ABD'nin çıkarları doğrultusunda bir savaşa sürüklenen ülkemizde her kesimden duyarlı insanlar emperyalist savaşa karşı tepkilerini dile getiriyorlar. Emperyalist ABD, terörü ve kimyasal silahları bahane ederek Irak'ın petrol kaynaklarını ele geçirmeyi hedefliyor. Türk sermaye iktidarı da halkın tepkisine kulaklarını tıkıyarak, efendisi ABD'nin emir ve isteklerini bir bir yerine getirmenin telaşında.

İktidarlar emekçi halkların emperyalist savaşa ve savaşlara hayır diyen taleplerini duymazdan geliyorlar. Halkların sorunları çözmek yerine, emperyalist ABD ve diğer emperyalist ülkelerin çıkarları doğrultusunda davranıyor, onların emir ve istekleri yerine getiriyorlar. Bugün ülkemizde ve dünyada yüzbinlerce, milyonlarca

insan savaşların yıkım, felaket ve ölüm olduğunu vurgularken, emperyalistlerin işgalci tutumlarına son vermelerini haykırırken, ülkemizin geleceğini riske atan ve bölgemizi bir kan gölüne çevirmeye hazırlanan bugünkü yönetim binlerce evladımızı ölüme gönderecek, canlarının pazarlığını yapacak kadar pervasız bir tutum içindedir. Peki niçin? ABD'den gelecek bir avuç dolar için! Bizler emekçi halk ve devrimciler-komünistler olarak faşist iktidar ve yönetimlerin faşizan uygulamalarına ve tutumlarına rağmen evlatlarımızın emperyalist savaşta yer almalarını istemiyoruz ve bu yönde iktidarı uyarıyoruz. Bizler evlatlarımızı Amerika'nın çıkarları için kaybetmek istemiyoruz. İktidarın bu tutumundan bir an önce vazgeçmesini istiyoruz.

Toplumsal kurtuluş için örgütlenmeliyiz!

Günümüzde yaşam koşulları çok zor, yaşamak ise neredeyse imkansız. İnsan hayatına değer verilmiyor. Çünkü bizleri insan olarak görmüyorlar. Kendi hayatlarını sürdürebilmek için bizlerin kanını emiyorlar, tıpkı vampir misali... Bizleri savaşlara sürüklüyorlar. Emperyalistlerin çıkarı için onca can verilir, onca kan dökülür, yine de doymazlar.

Bizim yaşadıklarımız kimin umrunda. Peki bizler ne yapmalıyız? Hastane köşelerinde anamızın, babamızın, kardeşlerimizin ölmesini mi beklemeli, yoksa yapılan haksızlıklara göz mü yummalıyız? Tüm bunlara karşı ses çıkarmayacak mıyız? Artık yeter, bitsin bu vurdum duymazlık, bitsin bu çaresizce haykırışlar. Şimdi yapacağımız tek şey var,

mücadele etmek ve kaybedilen haklarımızı kazanmak, hiçbir taviz vermeden yolumuza devam etmek.

Özellikle değinmek istediğim konulardan biri de gençlik. Gençliğimizin köşe başlarında, yolsuz bir kahvede ya da karanlığın içinde kaybolmasına izin vermeyelim. Tek umudumuz geleceğimiz olsun, umudumuz yarınlar olsun.

Şunu da söylemeden geçemeyeceğim; bir işçi arkadaşın da önemle vurguladığı gibi, kaybedecek zamanımız yok. Aklımızı başımıza alıp koşar adım mücadele etmeli ve toplumsal kurtuluş için örgütlenmeliyiz.

Yaşasın örgütlü mücadele, yaşasın sosyalizm!

Gebze'den bir okur

Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı!

Zorlu bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist saldırganlığın arkası kesilmiyor. Ülkemizde ise AB uyum yasaları, İMF programlarına tam bağlılık argümanlarının sık sık kullanıldığı bir dönem. Ve emperyalizm adına savaşa girmemiz kesinleşti.

Sürecin zorluğu ise devrimcilerin kitleleri harekete geçirme noktasındaki yetersizliğinden geliyor. Geri bilinçli kitleler dahi ne Irak'a ne de başka bir halka müdahaleden yana. Sorun bu noktada başlıyor. Bir avuç işbirlikçi dışında kimse savaştan yana değil. Ancak kararları işçi ve emekçiler vermiyor. Bu ülkede iktidarda işbirlikçi sermaye sınıfı, İMF ve TUSİAD var.

Her savaş fiziksel ölümlerin yanında ekonomik ve sosyal yıkım doğuruyor. Savaşın sonuçlarını en derinden hissedecek olanlar işçi ve emekçiler. Sendikalar, dernekler ve siyasi partiler yapabileceklerini dahi yapmıyorlar. Örneğin Eğitim-Sen savaşı, sahte sendika yasasını bir yana bırakıp aidatlarını ödemeyen 5 bin üyesinin peşine düşüyor.

Savaş karşıtı bir sokak eylemliliğine yalnızca temsili katılım sağlıyor.

Devrimci örgütlerin içinde bulunduğu durum ise açık. ÖO süreciyle birlikte hız kazanan tasfiyecilik ve yenen darbelerin yol açtığı boşluk dönemi daha da zorlaştıran bir rol oynuyor.

Savaşa karşı olmakla emperyalist savaşa karşı olmak arasındaki ayrımı yapamayanlar da mevcut. Kimileri hümanistliklerinden, kimileri Kürt halkının yıllarca verdiği savaşın meşruiyetini göremediklerinden, vb. Öte yandan, aslolanın emperyalizme boyun eğmemek, ABD emperyalizminin tüm dünyaya egemen olma savaşına karşı başkaldırmak olduğunu görmeyenler, "Ne kadar karşı çıkarsak çikalım, ABD Irak'a saldıracak, engel olamayız" şeklinde düşünenler var.

Bunlar bizim karşı karşıya olduğumuz güçlükleri ve artan sorumluluklarımızı gösteriyor. Savaşların devrimlere yol açacağı bilinciyle hareket etmeli, emperyalist saldırganlığa ve yerli işbirlikçilerine karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmeliyiz.

Bir okur/Kurşehir

Biz emekçi halklar olarak ülkelerimizde emperyalist ülkelerin sömürgeleri olarak yaşamak istemiyoruz. Emperyalizmin ve kapitalizmin egemenliğine son vermedikçe ezilen ulusların kurtuluşunun mümkün olamayacağını biliyoruz. Bunun içindir ki, emperyalizmin ve kapitalizmin içte ve dıştaki tüm egemenliğine ve uygulamalarına son verene ve bu düzeni yıkana kadar mücadelemizi sürdüreceğimizi dost-düşman herkese haykırıyoruz! Kurtuluşumuzun direnişle mümkün olacağını bildiğimiz için bütün insanları mücadele etmeye çağırıyoruz.

ABD askeri olmayacağız!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bir plastik işçisi/Sefaköy

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Katil ABD, Ortadoğu ve
Türkiye'den defol!**